

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av miljöskyddslagen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det att miljötillståndsförfarandet ska förenklas genom lindrigare miljötillståndsplikt för anläggningar som ingår i den nationella anläggningsförteckningen. Det föreslås att tillståndsplikten ska avskaffas helt för verksamheter med ringa miljöeffekter ur ett allmänt perspektiv, såsom pelletpressning, fanerfabriker, tvättinrättningar där textilier tvättas med vatten och helikopterflygplatser för räddningsverksamhet. Enligt förslaget ska nuvarande tillståndspliktiga permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter samt också andra distributionsstationer för flytande bränslen än distributionsstationer för bränsle som används i motordrivna fordon eller motorbåtar överföras till registreringsförfarandet. Därvid ska bestämmelser om miljöskyddskraven för dessa verksamheter utfärdas genom förordning av statsrådet. Dessutom föreslås det att den på förbrukningen av lösningsmedel baserade tröskeln för tillståndsplikt för vissa verksamheter som använder flyktiga organiska lösningsmedel ska höjas och verksamheterna överföras till registreringsförfarandet. Vidare föreslås det att de överlappande tillståndsplikterna för vissa verksamheter ska gallras bort.

Det kan trots det komma att krävas tillstånd för de verksamheter som avses i förslaget med stöd av de allmänna tillståndsgrunderna enligt miljöskyddslagen eller bestämmelsen om tillståndsplikt i grundvattenområden.

Samtidigt föreslås vissa preciseringar i tillståndsplikten för djurstallar. Gränsen för tillståndsplikt vid dikohållning och grunderna för hur tillståndsplikten bestäms ska ändras. Definitionen av tillståndsplikten för djurstallar med olika djurarter och produktionsdjur av olika ålder ska förtydligas.

För att göra miljötillståndsförfarandet smidigare föreslås det i propositionen att det till lagen ska fogas förvaltningslagskompletterande bestämmelser om myndighetsrådgivning i samband ansökan om tillstånd. Rådgivningen ska ges på begäran av den sökande, avgiftsfritt och via de elektroniska datasystemen.

Propositionen hänför sig till den tredje fasen av revideringen av miljöskyddslagen, som genomförs etappvis, och det däri ingående förslaget till lagändring avses träda i kraft så snart som möjligt.

MOTIVERING

1 Inledning

I november 2011 inrättade miljöministeriet ett projekt för revidering av miljöskyddslagen, miljöskyddsförordningen och vissa andra författningar (YM038:00/2011).

Reformprojektets första fas fokuserade på sådana frågor med hänsyn till vilka det var mest brådskande att revidera bestämmelserna och införa nya bestämmelser, såsom införlivandet av Europaparlamentets och rådets direktiv (2010/75/EU, nedan *industriutsläppsdirektivet*, Indust-

rial Emissions Directive, IED) om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar) och de reformer som var nödvändiga ur grundlagssynvinkel.

Under reformprojektets första fas var det huvudsakliga syftet inte att bereda åtgärder som förenklar miljötillståndsförfarandet, även om aspekten att förenkla och effektivisera arbetet inom förvaltningen fanns med i flera förslag. Redan när reformprojektet för miljöskyddslagen inrättades hade man av tidtabellsskäl gått in för att förenklings- och effektiviseringsåtgärderna ska beredas omedelbart efter totalreformen av lagen. Redan i samband med beredningen av den första fasen konstaterades att de frågor som i synnerhet kräver beredning omfattar definitionen och behandlingen av väsentlig förändring, förfarandet vid översyn av tillstånd samt en sammanslagning av sådana separata tillståndsförfaranden enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen som gäller samma projekt.

Regeringens proposition med förslag till miljöskyddslag och till lagar om ändring av vissa lagar som har samband med den (RP 214/2013 rd), som bereddes utifrån förslagen från reformprojektets första fas, lämnades till riksdagen i december 2013. Den nya miljöskyddslagen (527/2014) trädde i kraft den 1 september 2014 och statsrådets nya förordning om miljöskydd (713/2014, miljöskyddsförordningen) den 10 september 2014. När riksdagen antog miljöskyddslagen och vissa lagar som har samband med den (RSv 67/2014 rd, Regeringens proposition till riksdagen med förslag till miljöskyddslag och till lagar om ändring av vissa lagar som har samband med den) godkände den bland annat följande uttalande: Riksdagen förutsätter att regeringen ser till att det finns tillräckliga resurser för en snabb behandling av miljötillstånd och att den skyndsamt genomför en reform som effektiviserar, förenklar och försnappar miljötillståndsförfarandena.

Reformprojektets andra fas fokuserade på att göra miljötillståndsförfarandet smidigare och enklare så att huvudvikten låg på de frågor och sakheter som redan under beredningen av den första fasen hade identifierats som sådana att de kräver beredning. Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagar om ändring av miljöskyddslagen och av marktäktslagen (RP 257/2014 rd), som bereddes utifrån förslagen från reformprojektets första fas, lämnades till riksdagen i november 2014. Ändringen av miljöskyddslagen (423/2015) trädde i kraft den 1 maj 2015 och ändringen av marktäktslagen (424/2015) den 1 juli 2015. Genom ovan nämnda lagändringar

— slogs de separata tillståndsförfarandena enligt marktäktslagen och miljöskyddslagen för samma projekt samman så att man vid den gemensamma behandlingen ska följa procedurbestämmelserna i miljöskyddslagen,

— upphävdes förfarandet för översyn av miljötillståndsvillkor och ersattes detta med en till den regelbundna tillsynen ansluten skyldighet för tillsynsmyndigheterna att granska om det finns grunder för ändring av ett tillstånd,

— begränsades det fullskaliga tillståndsförfarande som inbegriper samtliga skeden till färre typer av ändringar vid anläggningar än tidigare,

— höjdes tröskelvärdena för tillståndsplikten för djurstallar och fastställdes på lagnivå sätten för beräkning av tillståndsgrensarna i olika tillämpningssituationer.

Efter det att ovan nämnda lagändringar trädde i kraft har man fortsatt att kartlägga åtgärderna för att göra miljötillståndsförfarandet smidigare och enklare, delvis utifrån statsminister Juha Sipiläs regeringsprogram och genom att omsätta dess mål i praktiken. Ett av spetsprojekten inom ramen för Sipiläs regeringsprogram är smidigare författningar. Projektets syfte är att förtydliga styrningen av författningspolitiken, lindra regleringen nettomässigt och öka använd-

ningen av andra styrmedel som alternativ till författningar. Regeringens mål är att avveckla regleringen och lätta på den administrativa bördan. Som en del av spetsprojektet ska också tillstånds- och besvärprocesserna göras smidigare. Enligt regeringsprogrammet får inte heller kostnaderna för industrin eller kommunernas uppgifter öka och ska ytterligare reglering undvikas när EU-lagstiftningen införlivas nationellt.

Redan innan Sipiläs regeringsprogram publicerades tillsatte miljöministeriet genom ett beslut av den 5 november 2014 en bedömningsgrupp som hade i uppdrag att bedöma hur de tillstånds- och bedömningsförfaranden som gäller miljön kan göras smidigare och effektivare. Utgångspunkten för arbetet inom bedömningsgruppen under minister Lauri Tarastis ledning, nedan *Tarastis bedömningsgrupp*, var att investerings- och näringsprojekt ska kunna avancera smidigare och snabbare utan att man ger avkall på miljöskyddsmålen. Tarastis bedömningsgrupp slutförde sitt arbete i mars 2015 och föreslog i sin rapport sammanlagt 19 åtgärder för smidigare miljöförfaranden. Tarastis bedömningsgrupp föreslog bland annat att förfarandet vid bedömning av miljökonsekvenser (MKB-förfarandet) ska samordnas mer effektivt med planläggningen, att det i lagstiftningen ska tas in bestämmelser om förhandsöverläggningar, att tillståndsplikten ska lättas upp till vissa delar, att de elektroniska förfarandena ska vidareutvecklas och att systemet för besvärstillstånd ska utvidgas. Dessutom föreslogs att det i miljöskyddslagen ska tas in bestämmelser om elektronisk rådgivning i alla miljöstillståndsprojekt.

Kort efter att Tarastis bedömningsgrupp hade tillsatts beslutade miljöministeriet att fortsätta revideringen av miljöskyddslagen (YM038:00/2011). Samtidigt inleddes den tredje fasen av revideringen av miljöskyddslagen, och perioden för denna fastställdes till 1.1—31.12.2015. Den fortsatta beredningen av de förslag som Tarastis bedömningsgrupp lade fram gjordes delvis inom ramen för detta reformprojekt.

Målsättningen för reformprojektets tredje fas var att bedöma behoven av en ändring av miljöskyddslagen med avseende på

— ett smidigare tillståndsförfarande, i synnerhet när det gäller att höra parter och ge dem rätt att delta,

— förteckningen över tillståndspliktiga anläggningar enligt miljöskyddslagen i syfte att höja trösklarna för tillståndsplikt,

— möjligheterna att i stället för tillståndsplikt utnyttja sektorspecifika statsrådsförfordningar och tillhörande registreringsförfarande samt bestämmelser om tillståndsmyndigheternas behörighet när det gäller anläggningars tillståndsplikt,

— möjligheterna att i fråga om djurstallar i en sektorspecifik statsrådsförfordning utfärda bestämmelser om sådana frågor som nu avgörs enligt miljöstillståndsbestämmelserna, varefter det bedöms i vilken omfattning förordningen gör det möjligt att överföra olika verksamheter från tillståndsförfarandet till registreringsförfarandet eller att begränsa antalet frågor som nu avgörs inom ramen för tillståndsförfarandet.

Under reformprojektets tredje fas skulle de nödvändiga författningsförslagen och andra förslag beredas utifrån ovan nämnda bedömningar. I enlighet med beslutet om inrättande av reformprojektet skulle man inom ramen för arbetet tas hänsyn till Tarastis bedömningsgrupps bedömning av hur miljöförvaltningen kan göras smidigare och effektivare. Dessutom skulle hänsyn tas till övriga projekt som gäller miljöstillståndsförfarandet och myndigheterna i anslutning till detta samt resursutvecklingen hos regionförvaltningsmyndigheterna.

Reformprojektets tredje fas delades upp på tre projekt. Inom ramen för projekt 1 inom reformprojektets tredje fas fortsattes bedömningen av de nödvändiga åtgärderna och behovet av ändringar till förmån för ett smidigare miljötillståndsförfarande och gavs förslag till ändring av bestämmelserna om information, deltagande, deltaganderätten, hörandet av berörda parter inom tillståndsförfarandet och vissa andra förslag till ett effektivare tillståndsförfarande. Inom ramen för projekt 7 inom reformprojektets tredje fas granskades anläggningsförteckningen enligt tabell 2 i bilaga 1 till miljöskyddslagen (527/2014) och bedömdes förteckningens funktionsduglighet och ändamålsenlighet med avseende på hur miljöskyddet realiseras och med beaktande av tillstånds- och tillsynsmyndigheternas resurser. Inom ramen för projektet lades dessutom fram förslag till att höja gränserna för tillståndsplikt för ovan nämnda verksamheter och till att överföra verksamheterna till att omfattas av registreringsplikten enligt miljöskyddslagens bilaga 2. Inom ramen för projektet föreslogs också fortsatta åtgärder med hjälp av vilka tillståndsplikten kan förenklas ytterligare (fortsatta utredningar). Arbetet inom ramen för projekt 6 inom reformprojektets tredje fas gällde utvecklingen av och specialfrågor i samband med tillståndsförfarandet i fråga om djurstallar. Dessutom utreddes möjligheterna att i fråga om djurstallar i en sektorspecifik statsrådsförordning utfärda bestämmelser om sådana frågor som nu avgörs enligt tillståndsbestämmelserna, varefter det utifrån denna utredning bedömdes om djurstallarna kan överföras från tillståndsförfarandet till registreringsförfarandet eller om antalet frågor som nu avgörs inom tillståndsförfarandet kan begränsas. Dessutom utreddes behörighetsfördelningen mellan tillståndsmyndigheterna.

Slutrapporterna från de olika projekten inom ramen för reformprojektets tredje fas var ute på remiss våren 2016. Utifrån remissvaren gick miljöministeriet in för att förslagen från de olika projekten ska omsättas i praktiken etappvis. En stor del av projektförslagen kräver ännu grundlig fortsatt beredning och ytterligare utredningar.

Genom denna proposition ska de förslag inom ramen för projekt 7 inom reformprojektets tredje fas som kan verkställas utan ytterligare utredningar omsättas i praktiken. Det är fråga om åtgärder i syfte att förenkla anläggningsförteckningen över icke-direktivanläggningar.

Genom propositionen ska också det inom ramen för projekt 1 inom reformprojektets tredje fas framlagda förslaget om att till miljöskyddslagen foga till bestämmelser som kompletterar den i förvaltningslagen avsedda skyldigheten för myndigheter att ge rådgivning omsättas i praktiken. I dessa bestämmelser preciseras hurdana råd en tillståndssökande på begäran ska ges via det elektroniska datasystemet.

Propositionen innehåller också förslag till vissa preciseringar av tillståndsplikten för djurstallar. Dessa grundar sig på erfarenheter av tillämpningen av tillståndsplikten för djurstallar, men utgör inte i egentlig mening förslag inom ramen för projekt 6. Genomförandet av förslagen från projekt 6 ska övervägas separat.

2 Nuläge

2.1 Lagstiftning

2.1.1 Miljötillståndspliktiga verksamheter och miljötillståndsförfarandet

Enligt 27 § i miljöskyddslagen krävs miljötillstånd för sådan verksamhet som förorenar eller medför risk för förorening av miljön. De verksamheter som kräver miljötillstånd räknas upp i en bilaga till lagen. Enligt 27 § 1 mom. krävs tillstånd för sådan verksamhet som medför risk för förorening av miljön och som anges i tabell 1 (direktivanläggning) och i tabell 2 i bilaga 1. Enligt 27 § 2 mom. krävs miljötillstånd dessutom för verksamhet som kan orsaka förorening av vattendrag, när det inte är fråga om ett projekt som är tillståndspliktigt enligt vattenlagen,

avledande av avloppsvatten som kan orsaka förorening av ett dike, en källa eller en i 1 kap. 3 § 1 mom. 6 punkten i vattenlagen avsedd rännil och verksamhet som kan utsätta omgivningen för sådant oskäligt besvär som avses i 17 § 1 mom. i lagen angående vissa grannelagsförhållanden (26/1920).

I 28 § i miljöskyddslagen finns bestämmelser om tillståndsplikt för verksamhet i grundvattenområden. I fråga om verksamheter som hör till paragrafens tillämpningsområde omfattar fastställandet av tillståndsplikt inte bedömning av föroreningsrisken, utan tillstånd för verksamheten ska alltid sökas om verksamheten förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde. I 1 mom. föreskrivs om tillståndsplikten för registreringspliktiga distributionsstationer, asfaltstationer och små förbränningsanläggningar som anges i bilaga 2 och som befinner sig i grundvattenområde. I 2 mom. föreskrivs att miljötillstånd krävs för verksamhet som avses i bilaga 1 och 2, men som är av mindre omfattning än den, och för verksamhet vid kemiska tvättinrättningar som avses i bilaga 2, om verksamheten förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde och verksamheten kan medföra risk för förorening av grundvattnet. Dessutom gäller bestämmelsen sådana verksamheter av mindre omfattning än registreringspliktiga verksamheter som inte omfattas av registreringen.

Grundvattenområde definieras i 5 § 12 punkten i miljöskyddslagen. Enligt definitionen avses med grundvattenområde ett geologiskt avgränsat område med markformer eller zoner i berggrunden som möjliggör betydande grundvattenströmning eller vattentäkt. Behovet av tillstånd i grundvattenområde enligt 28 § i miljöskyddslagen gäller dock inte alla grundvattenområden i enlighet med definitionen utan omfattar sådana verksamheter som förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde. Begreppet motsvarar grundvattenområden av klass 1 och klass 2 enligt 10 b § i lagen om vattenvårds- och havsvårdsförvaltningen (1299/2004). Enligt bestämmelsen klassificerar närings-, trafik- och miljöcentralerna grundvattenområdena utifrån deras lämplighet för vattenförsörjning och deras skyddsbehov.

I 30 § föreskrivs om tillståndsplikt för registreringspliktig verksamhet enligt bilaga 2. I 1 mom. 1 punkten föreskrivs att verksamhet som utgör en del av verksamheten vid en direktivanläggning kräver miljötillstånd. Tillstånd behövs inte för en sådan del av en tillståndspliktig anläggning som kan registreras och som inte utgör en del av en direktivanläggning. I 1 mom. 2 punkten föreskrivs att miljötillstånd krävs om verksamheten kan medföra sådana konsekvenser som avses i 27 § 2 mom. I 1 mom. 3 punkten föreskrivs om tillståndsplikt enligt 28 §, om verksamheten förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde.

Miljötillstånd söks hos den statliga eller kommunala miljötillståndsmyndigheten. Vid sidan av den egentliga tillståndsprövningen och meddelandet av tillståndsbeslut omfattar tillståndsförfarandet bland annat kungörelseförfarande och hörande av behöriga parter i anslutning till detta, anskaffning av lagstadgade och andra nödvändiga utlåtanden samt information om tillståndsbeslutet. I ett beslut begränsas genom tillståndsvillkor de utsläpp som verksamheten orsakar och föroreningen av miljön till följd av dessa samt förordnas om kontroll av utsläppen och konsekvenserna. Vid behov fastställs i tillståndsbeslutet skadestånd för sådana olägenheter på grund av förorening av vattendrag som orsakas av utsläpp. Tillståndsprövningen och utsläppsföreskrifterna grundar sig på prövning från fall till fall med beaktande av verksamhetens karaktär och läge. Tillståndsbeslut kan överklagas hos Vasa förvaltningsdomstol och vidare hos högsta förvaltningsdomstolen. I 7 kap. föreskrivs separat om tillståndsprövningen av bästa tillgängliga teknik hos direktivanläggningar som hör till industriutsläppsdirektivets tillämpningsområde.

2.1.2 Registreringspliktiga verksamheter och registreringsförfarandet

I 116 § i miljöskyddslagen finns bestämmelser om registrering av en verksamhet i datasystemet för miljövärdsinformation. De registreringspliktiga verksamheterna anges i bilaga 2 till lagen. Enligt bilaga 2 omfattar registreringspliktiga verksamheter distributionsstationer för flytande bränsle, asfaltstationer, förbränningsanläggningar med en bränsleeffekt på 5—50 megawatt och vissa anläggningar som förbrukar organiska lösningsmedel (s.k. VOC-anläggningar).

Verksamheter enligt bilaga 2 ska registreras genom en anmälan innefattande sådana uppgifter som avses i 117 § till den kommunala miljövrdsmyndigheten. Registreringsförfarandet är till sin natur en registreringsåtgärd utan meddelande av administrativa beslut eller föreskrifter. I praktiken förutsätter registreringen att det i den sektorspecifika statsrådsförordningen som gäller verksamheten har föreskrivits om de miljöskyddskrav som allmänt ska iaktas i branschen.

Verksamheten kan inledas när den kommunala miljövrdsmyndigheten har registrerat verksamheten eller det har gått 90 dagar sedan anmälan lämnades in. Verksamhetsutövaren ska underrättas om registreringen.

Den behöriga tillsynsmyndigheten (den kommunala miljövrdsmyndigheten) ska genom övervakning se till att kraven i den sektorspecifika statsrådsförordningen iaktas i verksamheten.

Bestämmelser om de sektorspecifika miljöskyddskraven finns i följande statsrådsförordningar:

- statsrådets förordning om miljöskyddskrav för asfaltstationer (846/2012)
- statsrådets förordning om miljöskyddskrav för distributionsstationer för flytande bränslen (444/2010)
- statsrådets förordning om miljöskyddskrav för energiproducerande enheter med en bränsleeffekt som understiger 50 megawatt (750/2013)
- statsrådets förordning om begränsning av utsläpp som leds ut i luften från vissa verksamheter och anläggningar som använder organiska lösningsmedel (64/2015)

Verksamheter enligt bilaga 2 kan dock inte alltid registreras. I 30 § i miljöskyddslagen föreskrivs om situationer där en verksamhet enligt bilaga 2 i stället för registrering förutsätter miljötillstånd. Den nämnda bestämmelsen beskrivs närmare i textavsnittet om miljötillståndspliktiga verksamheter och miljötillståndsförfarandet.

Också vissa andra verksamheter än verksamheter enligt bilaga 2 kan registreras i enlighet med 116 § i miljöskyddslagen. Detta gäller vissa avfallsbehandlingsverksamheter enligt 32 § 2 mom. i miljöskyddslagen, som i princip är tillståndspliktiga och som kan registreras endast om bestämmelser om miljöskyddskraven för verksamheten utfärdas genom statsrådsförordning med stöd av miljöskyddslagen eller avfallslagen. Sådana förordningar är i nuläget statsrådets förordning om återvinning av vissa avfall i markbyggnad (591/2006) och ovan nämnda statsrådsförordning om miljöskyddskrav för asfaltstationer.

2.1.3 Myndigheters skyldighet att ge rådgivning

I miljöskyddslagen finns inte någon separat bestämmelse om myndigheters skyldighet att ge rådgivning i anslutning till miljötillståndsförfarandet. Skyldigheten att ge rådgivning grundar

sig på 8 § i förvaltningslagen (434/2003). Enligt 8 § i förvaltningslagen ska myndigheterna inom ramen för sin behörighet och enligt behov ge sina kunder råd i anslutning till skötseln av ett förvaltningsärende samt svara på frågor och förfrågningar som gäller utträttandet av ärenden. Rådgivningen är avgiftsfri. Rådgivningens innehåll kan hänföra sig till processuella frågor, såsom till inledningen av ett ärende och förfarandet i samband med detta. Rådgivningens innehåll kan också hänföra sig till ett ärendes innehåll, såsom till formella krav i anslutning till ärendet, praxis som myndigheten iakttar och vedertagna tolkningslinjer. Råd kan också ges i frågor som gäller behandlingen, såsom möjligheten att komplettera handlingarna och att överklaga beslutet. Bestämmelser om erhållandet av en uppskattning av den förväntade behandlingstiden finns också i 23 § 2 mom. i förvaltningslagen, enligt vilket en myndighet på en parts begäran ska ge en uppskattning om när ett beslut kommer att ges samt svara på förfrågningar om hur behandlingen framskrider.

I vissa speciallagar finns en bestämmelse som preciserar den rådgivningsskyldighet som avses i förvaltningslagen. Bestämmelser om en sådan preciserande rådgivningsskyldighet finns till exempel i lagen om gödselafabrikat (539/2006) och lagen om klientens ställning och rättigheter inom socialvården (812/2000). Enligt 13 § 3 mom. i lagen om gödselafabrikat ska livsmedels-säkerhetsverket ge en gödseltillverkare råd om utarbetandet och genomförandet av planen för egenkontroll. Enligt 5 § i lagen om klientens ställning och rättigheter inom socialvården ska socialvårdspersonalen för klienten utreda hans eller hennes rättigheter och skyldigheter samt olika alternativ och deras verkningar liksom också andra omständigheter som är av betydelse för klientens sak. Vidare föreskrivs mer precist att utredningen ska ges så att klienten tillräckligt förstår dess innehåll och betydelse. I motsats till förvaltningslagen förpliktar den aktuella bestämmelsen socialvårdspersonalen att informera om ovan nämnda frågor på eget initiativ utan någon separat begäran.

2.2 Praxis

2.2.1 Hur mängden miljötillståndspliktiga verksamheter har utvecklats hos staten och i kommunerna

Fram till 2010 fanns cirka 21 000 miljötillståndspliktiga verksamheter, varav cirka 7 000 omfattades av den statliga tillståndsmyndighetens och 14 000 av den kommunala miljövårdsmyndighetens behörighet. I och med införandet av registreringsförfarandet 2010 överfördes cirka 3 000 verksamheter från tillståndsplikten till att omfattas av registrering.

Vid den första fasen av revideringen av miljöskyddslagen, som trädde i kraft den 1 september 2014, uteslöts bland annat uppskattningsvis sammanlagt några tiotal dörr- och fönsterfabriker samt kexfabriker och bagerier från tillståndsplikten. Samtidigt ströks framför allt verksamheter inom livsmedelsindustrin, bland annat stärkelsefabriker, frukt- eller bärproduktfabriker, jästfabriker, maltfabriker och kafferosterier, från förteckningen över tillståndspliktiga anläggningar. Eventuellt behöver en del av dessa tillstånd även framöver, exempelvis vid överskridande av gränsen för tillståndsplikt i fråga om förbrukningen av organiska lösningsmedel eller utifrån tillståndsplikten för direktivanläggningar inom livsmedelsindustrin.

Vid den första fasen av revideringen av miljöskyddslagen fogades fabriker som tillverkar mineraloljeprodukter till anläggningsförteckningen samtidigt som tillämpningsområdet utvidgades till att gälla också torvutvinningsområden på minde än 10 hektar, vilka uppskattningsvis utgjorde 250—300 stycken. För vissa verksamheter antingen höjdes (bl.a. tillverkning av träskivor, ytbehandlingsanläggningar och vissa anläggningar inom livsmedelsindustri) eller sänktes (bl.a. anläggningar som behandlar fisk eller fiskeriprodukter samt bryggerier) tröskeln för tillståndsplikt, men det fanns ingen uppskattning av verksamheternas mer exakta antal, eftersom de i huvudsak hörde till den kommunala miljövårdsmyndighetens behörighet.

Vid den andra fasen av revideringen av miljöskyddslagen, som trädde i kraft den 1 maj 2015, avskaffades tillståndsplikten för de minsta djurstallarna (3 100 st.) och pålsdjursfarmer (200 st.) helt. Samtidigt upphävdes förfarandet för översyn av tillståndsvillkor enligt 71 § i miljöskyddslagen. Reformen minskade på ett betydande sätt antalet tillståndsansökningar som inleddes både hos staten och i kommunerna.

Till följd av reformerna har antalet tillståndspliktiga verksamheter på 2010-talet minskat med uppskattningsvis cirka 6 300 till cirka 14 700 (staten 7 000, kommunerna 7 700). En ny beräkning under hösten 2016 visar att antalet anläggningar för vilka de statliga myndigheterna beviljar tillstånd och över vilka de utövar tillsyn numera uppgår till cirka 5 100, vilket innebär en minskning med ytterligare nästan 2 000 anläggningar. Sannolikt har inte bara lagstiftningsändringarna utan också det allmänna ekonomiska läget bidragit till förändringen.

2.2.2 Sektorspecifik fördelning av miljötillståndspliktiga verksamheter i kommunerna

Enligt en utredning från Finlands miljöcentral (Finlands miljöcentrals rapporter 14/2014) bestod år 2014 majoriteten av de miljötillståndspliktiga verksamheterna inom kommunernas behörighet av djurstallar (5 623 st.). Efter den andra fasen av revideringen av miljöskyddslagen slopades tillståndsplikten för sammanlagt över hälften av djurstallarna inom kommunernas behörighet den 1 maj 2015.

Den näst största gruppen av miljötillståndspliktiga verksamheter inom kommunernas behörighet var tillverkning, upplagring, användning eller hantering av kemikalier eller bränslen (1 964 st.), varav merparten utgör distributionsstationer för flytande bränslen. För distributionsstationer för flytande bränslen föreskrevs om ett lättare registreringsförfarande än miljötillstånd 2010, och enligt utredningen finns det 1 536 miljötillståndspliktiga, men registreringsbara distributionsstationer.

De närmast största grupperna av de miljötillståndspliktiga verksamheter som omfattas av kommunernas behörighet bestod av tagande av marksubstanser (1 694 st.), behandling av avloppsvatten och avfallshantering (1 112 st.) och övriga verksamheter (868 st.), varav en betydande del kan bedömas vara skjutbanor. Vid samma observationstidpunkt fanns det 162 tillståndspliktiga verksamheter som förbrukade flyktiga organiska föreningar och som omfattades av kommunernas behörighet.

I fråga om tagande av marksubstanser lindrades verksamhetsutövarnas och kommunernas administrativa börda vid den andra fasen av revideringen av miljöskyddslagen så att marktäktstillstånd och miljötillstånd för marktäkt behandlas i ett kombinerat förfarande från och med den 1 juli 2016.

Den sjätte största gruppen tillståndspliktiga verksamheter i kommunerna utgjordes av energiproduktion, varav merparten av de energiproducerande anläggningarna med en bränsleeffekt som understiger 50 megawatt överfördes till att omfattas av registrering 2010. År 2014 hade drygt 300 av de 449 energiproducerande anläggningar som omfattades av kommunernas miljötillståndsbehörighet ett giltigt miljötillstånd, men största delen av dem övergår med stöd av övergångsbestämmelsen till att omfattas av de registrerade verksamheterna före 2018.

2.2.3 Beslut i samband med genomförandet av miljöskyddsuppgifterna samt utnyttjande av arbetstiden i kommunerna

Genom Kommunförbundets enkät om kommunernas miljövårdsförvaltning i början av 2013 (Kuntien ympäristönsuojelun hallintokysely 2013, kommunförbundets webbpublikation) begärdes uppgifter om antalet miljötillståndsbeslut och behandlade anmälningar i kommunerna

2009—2012 (bild A1). Målet var att få uttömmande information om nuläget inom kommunernas miljöförvaltning och jämföra uppgifterna med tidigare enkätresultat. Motsvarande enkät har genomförts med cirka fyra års mellanrum sedan 1996. Svarsprocenten i enkäten 2013 var 60. Uppskattningen gjordes genom att svaren kalkylmässigt kompletterades per enhetsstorleksgrupp för att svara mot 100 procent av enheterna i gruppen i fråga. Utifrån svaren uppskattades också det totala antalet beslut som miljövårdsmyndigheterna tagit.

Med stöd av resultaten har antalet beslut i anslutning till samtliga miljötillstånd och anmälningar i kommunerna varit i stort sett detsamma under de nio senaste åren. På lång sikt har medeltalet sedan 2004 legat på uppskattningsvis cirka 8 000—8 500 beslut per år. Antalet olika beslut har också förblivit i stort sett oförändrat. Vid sidan av miljövårdsmyndigheternas uppgifter har de övriga uppgifterna i fråga om enheter omfattande mindre än 50 000 invånare numerärt förblivit nästan detsamma eller minskat jämfört med enkäten 2009. I fråga om större enheter än detta har antalet övriga uppgifter däremot ökat i viss mån. Också den tid som miljövårdsmyndigheterna lagt ner på olika uppgifter har förblivit relativt oförändrad.

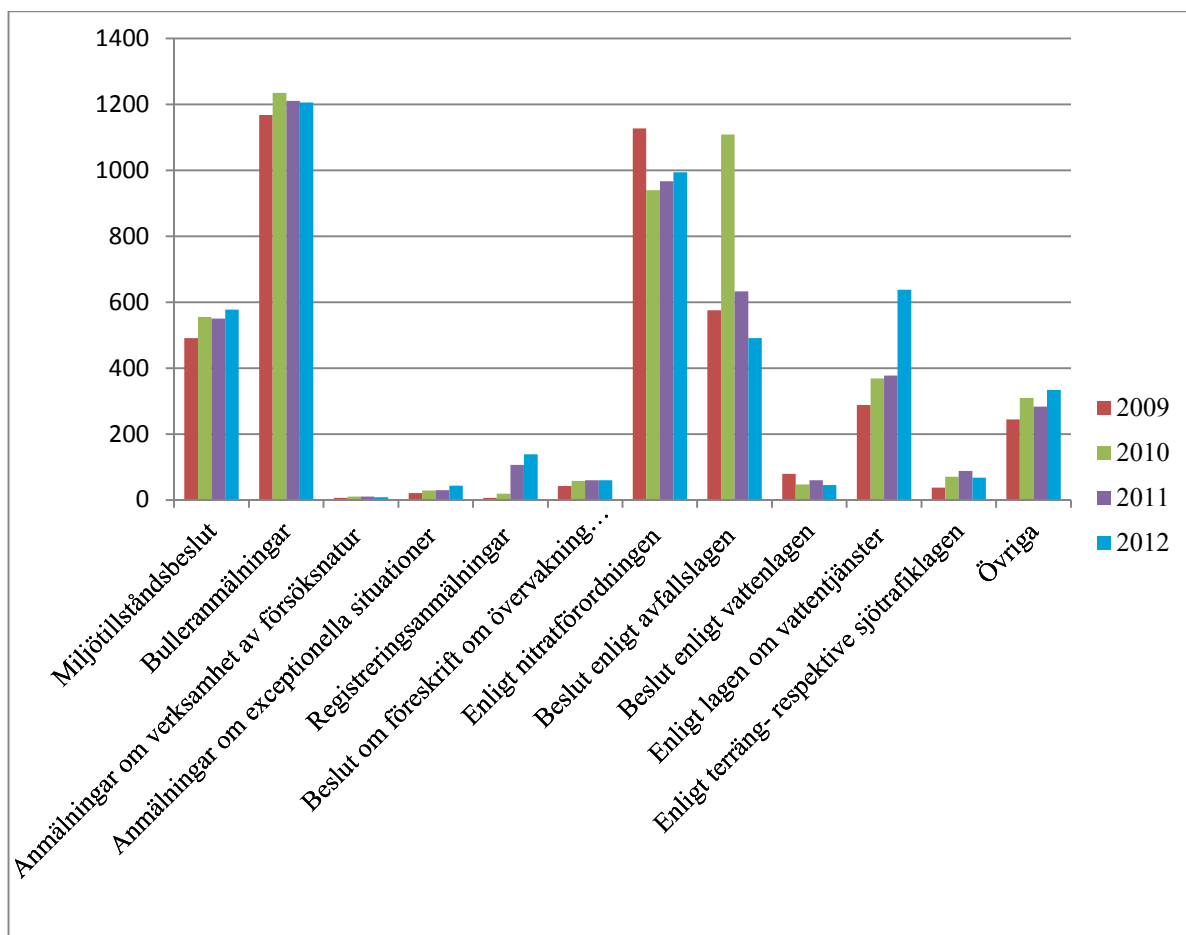

Bild A1: Kommunala miljötillståndsbeslut och anmälningar 2009—2012

I tabellpunkten Övriga ingår beslut av vilka merparten består av beslut om marktäktstillstånd och tillstånd för miljöåtgärder samt beslut om undantag från miljöskyddsbestämmelserna.

Den kommunala miljöförvaltningsmyndighetens uppgifter kan till sin natur delas in i fyra olika grupper. Den första gruppen består av specialuppgifter, dvs. beredning av besluts- och tillståndsfrågor, övervakning av beslut, övrig övervakning (allmän laglighetsövervakning) som i miljöskyddslagen, avfallslagen, vattenlagen, lagen om vattentjänster, terrängtrafiklagen och sjötrafiklagen har föreskrivits för de kommunala miljöförvaltningsmyndigheterna. Den andra gruppen består av allmänna uppgifter, dvs. planering och utveckling av miljöskyddet, uppföljning av miljöns tillstånd, allmän styrning, rådgivning och information inom miljöskyddet, deltagande i beredningen av planer i bland annat arbetsgrupper, utlåtanden till andra myndigheter och sammanslutningar (t.ex. planläggning) samt uppgifter i form av samarbete med olika myndigheter och sammanslutningar. Den tredje gruppen består av övriga uppgifter, dvs. sådana uppgifter som ansluter till eller tangerar miljöskyddet och som ska skötas av den enhet som ansvarar för miljöskyddet, exempelvis i egenskap av campingplatsmyndighet, kemikalietillsynsmyndighet eller tillstånds- och tillsynsmyndighet vid tagande av marksubstanser, planläggning, tekniskt uppdrag, byggnadstillsyn och myndighetsuppgifter inom avfallshantering. Den fjärde gruppen består av administrativa uppgifter, dvs. uppgifter som ansluter till den allmänna kommunalförvaltningen, såsom ekonomi- och personalfrågor.

År 2012 använde kommunerna i genomsnitt 46 procent av sin arbetstid för specialuppgifter, 24 procent för allmänna uppgifter, 20 procent för övriga uppgifter och 10 procent för administrativa uppgifter (bild A2).

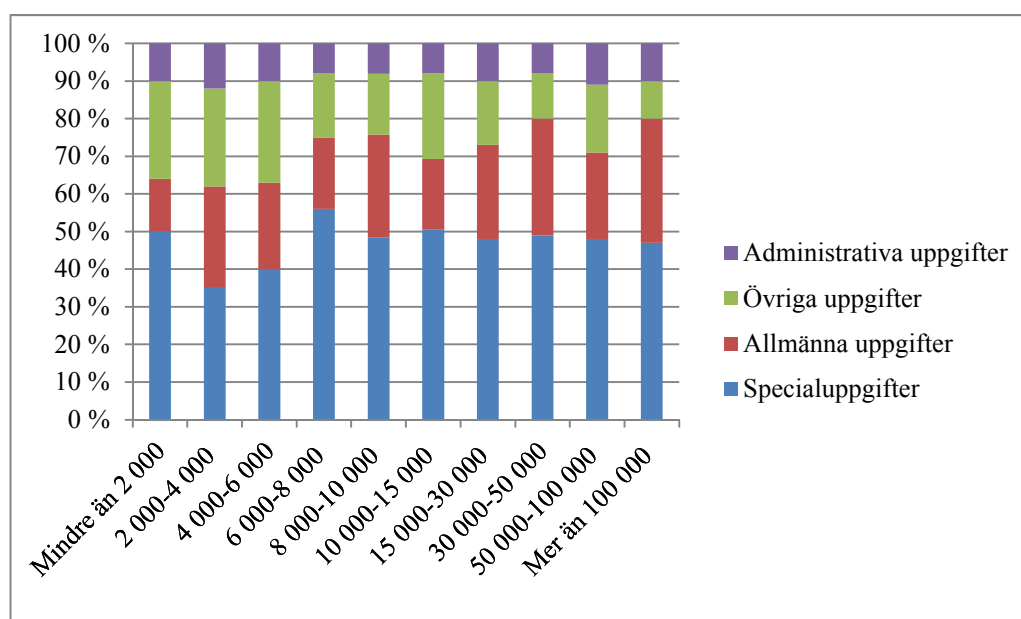

Bild A2: Kommunernas arbetstidsanvändning (%) inom de olika uppgiftshelheterna enligt kommunstorlek 2012

I Kommunförbundets förvaltningsenkät 2013 bedömde respondenterna hur den arbetstid som miljöförvaltningsmyndigheten använt för specialuppgifter fördelade sig på tillstånds- och beslutsfrågor, tillstånds- och beslutsövervakning respektive övrig övervakning (allmän laglighetsövervakning). Enligt resultaten används minst tid för tillstånds- och beslutsfrågor i stora enheter med över 50 000 invånare medan mest tid i dessa kommuner går åt till tillstånds- och beslutsövervakning. För annan övervakning än övervakning av tillstånd och beslut används inom specialuppgifterna i medeltal en fjärdedel av arbetstiden. För tillstånds- och beslutsfrågor an-

vänds 52 procent av tiden. Den tid som används för annan övervakning än av tillstånd och beslut utgör 24 procent. Den tid som används för övervakning av tillstånd och beslut står för cirka 24 procent.

Enkätresultaten ger vid handen att miljövårdsmyndigheterna använder mest tid för behandling av miljötillstånd för distributionsstationer och värmecentraler (bild A3). I fråga om de enskilda uppgifterna används minst tid för bulleranmälningar och utlåtanden om fastighetsspecifika avloppsvattensystem. Svarsspridningen var betydande i synnerhet inom miljötillstånden på grund av skillnaderna mellan de situationer som behandlades.

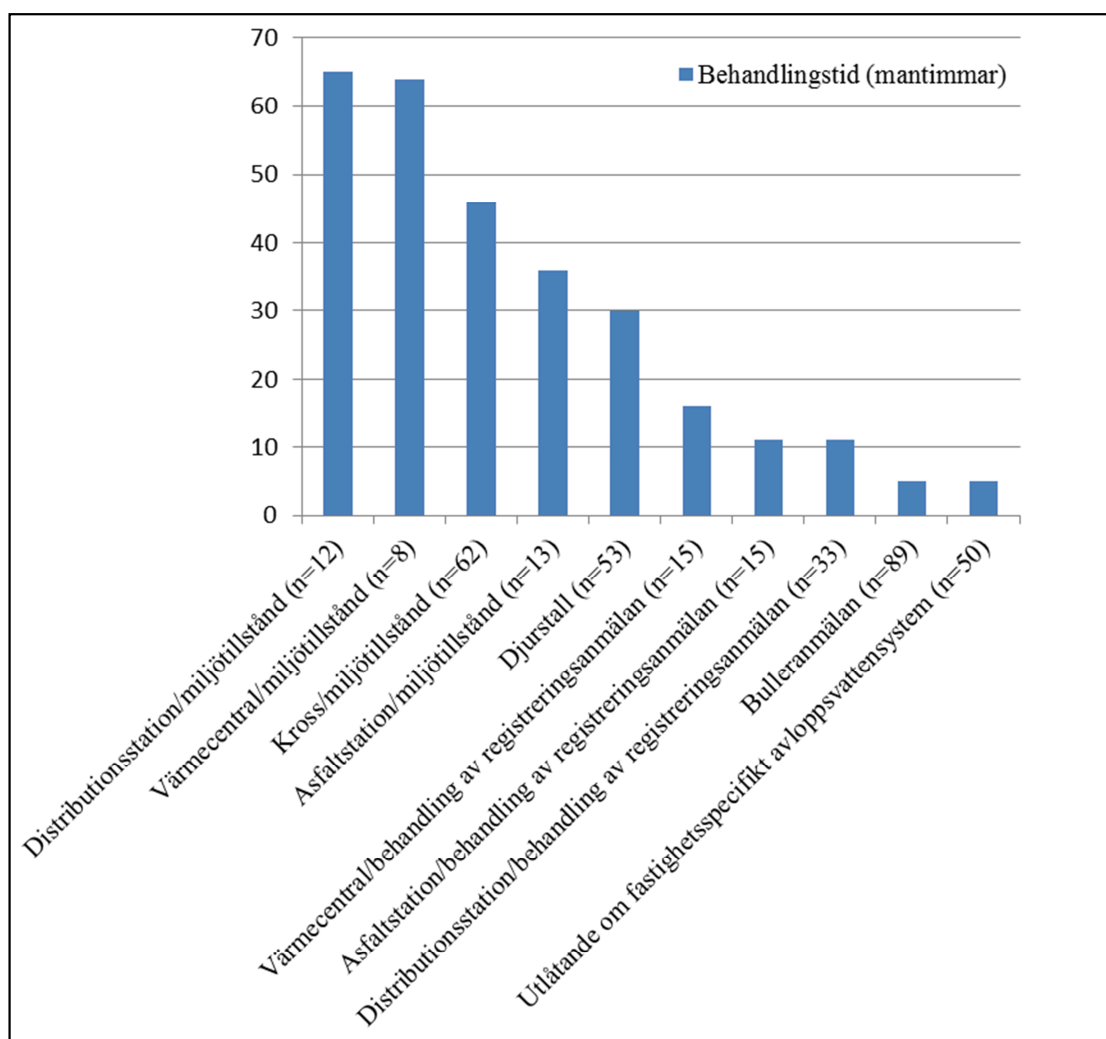

Bild A3: Behandlingstid för miljötillstånd eller beslut (medeltal, mantimmar) 2012

2.2.4 Utredningar om förenkling av tillståndsplikten för icke-direktivanläggningar

Inom ramen för projekt 7 inom den tredje fasen av projektet för revidering av miljöskyddslagen granskades förenklingen av miljötillståndsplikten för icke-direktivanläggningar (verksamheter enligt tabell 2 i bilaga 1 till lagen) med vissa avgränsningar. I uppdraget för projektet

hade beredningen av ändringarna i anslutning till behandlingen av tillstånd för djurstallar, som projekt 6 behandlade, undantagits från granskningen. Inom ramen för projektet behandlades inte heller förenklingen av tillståndsförfarandet för energiproducerande anläggningar, eftersom en del av dem redan övergått till registrering och Europeiska unionens direktiv (2015/2193/EU) om begränsning av utsläpp till luften av vissa föroreningar från medelstora förbränningsanläggningar börjar tillämpas nationellt hösten 2016, då frågan granskas för energiproducerande anläggningars del. Också förenklingen av tillståndsplikten för behandling av avfall som sker yrkesmässigt eller i en anläggning hade uteslutits från granskningen, eftersom tillståndsplikten för dessa bedöms inom ramen för separata projekt vid miljöministeriet.

Inom ramen för projektet hördes olika aktörer om deras åsikter om miljökonsekvenserna av vissa verksamheter enligt tabell 2 i bilaga 1 till lagen och om åtgärderna för att revidera och förenkla tillståndsförfarandet. Verksamheterna valdes ut i synnerhet utgående från att de är många, utredningar i syfte att förenkla tillståndsförfarandet har gjorts, det har varit aktuellt att avskaffa tillståndsplikten eller höja tillståndströskeln eller registreringsförfarande har införts för en del av verksamheterna. Till de branscher som skulle höras valdes stenkrossning, reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse, livsmedelsindustri, kemikalielager, verksamheter som förbrukar organiska lösningsmedel, fiskodling, permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter samt hamnar. Inom ramen för projektet tog man även del av erfarenheter av registreringsförfarandet (små förbränningsanläggningar, distributionsstationer och asfaltstationer).

Som stöd för projektarbetet lät miljöministeriet dessutom Finlands miljöcentral göra en utredning om miljökonsekvenserna av de tillståndspliktiga verksamheterna enligt tabell 2 i bilaga 1 till miljöskyddslagen och om deras betydelse. Inom ramen för projektet gick man igenom sammanlagt cirka 70 tillståndsbeslut, och utgående från dessa identifierades de viktigaste miljökonsekvenserna av respektive verksamhet i anläggningsförteckningen. Dessutom utreddes branschernas utsläpp till luften och vatten 2013. Utsläppsuppgifterna omfattade även direktivanläggningarna enligt tabell 1 i bilaga 1 till miljöskyddslagen.

Inom ramen för projekt 7:s arbete granskades sammanlagt cirka 5 900 verksamheter, dvs. 40 procent av alla miljötillståndspliktiga verksamheter. De numerärt mest betydande sektorerna eller verksamheterna var malm- eller mineralbrytning eller tagande av marksubstanser (3 200—3 300), skjutbanor (ca 800), reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse (412), trafik (370), tillverkning av livsmedel eller foder (340), permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter (ca 300), fiskodling (ca 288) och metallindustri (ca 250). Utanför projektgranskningen stod således cirka 8 800 verksamheter, varav cirka 1 000 direktivanläggningar, cirka 900 energiproducerande anläggningar med en bränsleeffekt på 5—50 megawatt, cirka 4 400 djurstallar och cirka 2 500 verksamheter inom behandling av avfall som sker yrkesmässigt eller i en anläggning.

För att förenkla tillståndsplikten föreslogs inom ramen för projektet att miljötillståndsplikten bör avskaffas för vissa verksamheter med små miljökonsekvenser. En del av strykningarna gäller verksamheter vars mest betydande miljökonsekvenser orsakas av avfallsvatten som leds till tillståndspliktiga reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse. Det föreslås att miljötillståndsplikten för kemikalie- och bränslelager ska avskaffas på så sätt att man inom tillståndsförfarandet genom andra metoder säkerställer att miljöskyddskraven uppfylls. Enligt förslaget ska tröskeln för tillståndsplikt för vissa funktioner ändras och vissa verksamheter överförs till registreringsförfarandet.

Inom ramen för projektet identifierades också ett flertal behov till fortsatta utredningar i syfte att förenkla miljötillståndsförfarandet. Av dessa har en del redan påbörjats vid utarbetandet av denna regeringsproposition:

- en utredning om möjligheterna att införa ett nytt enklare förhandskontrollförfarande i stället för tillståndsförfarandet,
- en utredning om tillämpningen av en grannelagsrättslig grund för behov av tillstånd inom miljötillståndsförfarandet och förenklingsmöjligheter i frågan,
- en utredning om möjligheterna att lindra miljötillståndsplikten för skjutbanor och
- en utredning om lindring av tillståndsplikten för reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse.

Eventuella författningsändringar utgående från slutsatserna av nämnda utredningar bereds separat. Avsikten är dessutom att 2017 starta vissa andra utredningsprojekt enligt det som föreslagits inom ramen för projekt 7, såsom en lindring av miljötillståndsplikten för kemikalielager.

2.2.5 Myndigheternas rådgivningsskyldighet inom miljötillståndsförfarandet i praktiken

Myndigheterna har omsatt sin rådgivningsskyldighet enligt 8 § i förvaltningslagen i praktiken genom individuella råd till tillståndssökandena och genom råd till en bredare målpublik. Råd till enskilda tillståndssökande har getts till exempel genom svar på samtal och e-post. I samband med större projekt har också ordnats samråd mellan tillståndssökanden och myndigheterna i syfte att ge tillståndssökanden en samlad bild av de obligatoriska tillstånden för ett projekt, förfarandena i anslutning till detta och det obligatoriska innehållet i ansökningarna. Sådana förhandsöverläggningar utgör mer omfattande service än rådgivningsskyldigheten enligt 8 § i förvaltningslagen.

Rådgivningen till en bredare publik enligt 8 § i förvaltningslagen och uppfyllandet av informationsskyldigheten enligt 7 § 2 mom. i förvaltningslagen och enligt 20 § 2 mom. i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet har omfattat publicering av olika handböcker, mallar och svar på vanliga frågor på myndighetens webbplats. På miljöförvaltningens webbplats finns också färdiga ansökningsblanketter för och handböcker om de vanligaste tillståndspliktiga projekttyperna. I många fall ersätter inte ens uttömmande ansökningsmallar tillståndssökandens sakkunskap i tillräcklig mån, vilket ibland innebär att en konsult måste anlitas.

2.3 Den internationella utvecklingen samt lagstiftningen i utlandet och EU

2.3.1 Lagstiftningen om tillstånds-, anmälnings- och registreringsförfarande i vissa länder

Sverige

Bestämmelser om behovet av miljötillstånd finns i 9 kap. i miljöbalken (1998:808), som miljöprövningsförfordningen (2013:251) preciserar, och i förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd (1998:899). Förteckningen över de tillståndspliktiga anläggningarna är inte uttömmande. De finska och svenska systemen är dock inte jämförbara enbart i fråga om tröskeln för behov av tillstånd. I Sverige finns gränsvärden som ligger under tröskeln för behov av tillstånd och som anger när ett projekt ska anmälas till myndigheterna. Den svenska anmälningsplikten svarar snarare mot det finska miljötillståndsförfarandet än registreringsförfarandet. De obligatoriska utredningarna i en anmälan om ett projekt kommer till sin omfattning närmare de obligatoriska utredningarna i en finsk miljötillståndsansökan. De obligatoriska utredningarna kan till vissa delar vara till och med mer detaljerade än vad som krävs i en finsk ansökan om miljötillstånd, och i samband med en anmälan kan också en kort miljökonsekvensbedömning krävas. Med anledning av en anmälan ska den kommunala miljö- och hälsomyndigheten

höra de berörda parterna och sektorsmyndigheterna samt meddela verksamhetsutövaren föreskrifter om förebyggandet av förorening av miljön. Beslut som fattas med anledning av anmälningsplikten får överklagas. Dessutom anger den svenska lagstiftningen en separat grupp verksamheter som den kommunala hälso- och miljövårdsmyndigheten ska övervaka men som inte behöver registreras. Myndigheterna har haft svårt att få en samlad bild av dessa verksamheters antal och omfattning och att bedöma deras konsekvenser och risker med avseende på miljön.

I Sverige placerar sig tröskelvärdena för anmälningsplikten i huvudsak i en jämförbar storleksklass i förhållande till tröskelvärdena för tillståndsplikt i Finland. Inom exempelvis produktion av lättbetong utgör tröskeln för anmälningsplikt en sjättedel av den gällande tröskeln för tillståndsplikt i Finland. Likaså är tröskelvärdet för pelletpressning klart lägre än i Finland, och för fanerfabrikers kapacitet finns inget tröskelvärde. Flygplatser för räddningshelikoptrar är anmälningspliktiga liksom andra flygplatser med över 500 flygningar per år. Tröskelvärdet för biltvätterier bestäms utifrån antalet bilar som tvättas, på samma sätt som tröskelvärdet för depåer beror på den bränslemängd som hanteras och lagras.

Tyskland

Den tyska miljöskyddslagstiftningen är delvis till och med mer splittrad än i Finland, exempelvis i fråga om att genomförandet av ett enskilt projekt kan kräva separata tillstånd som svarar mot det finländska miljötillståndet respektive vattentillståndet. Den tyska immissions-skyddslagen (Gesetz zum Schutz vor schädlichen Umwelteinwirkungen durch Luftverunreinigungen, Geräusche, Erschütterungen und ähnliche Vorgänge) omfattar ett lättare respektive tyngre miljötillståndsförfarande, varav det tyngre närmast tillämpas på anläggningar enligt industriutsläppsdirektivet. Om verksamheter som omfattas av det lättare tillståndsförfarandet bildar en större enhetlig helhet eller förutsätter ett förfarande för miljökonsekvensbedömning, tillämpas det tyngre tillståndsförfarandet på dem. Miljötillståndsplikten bestäms uttömmande utifrån kapaciteten för en anläggning som anges i förteckningen i bilaga 1 till den fjärde förordningen för genomförandet av immissionsskyddslagen (Vierte Verordnung zur Durchführung des Bundes-Immissionsschutzgesetzes). För projekt som inte omfattas av miljö-tillståndsförfarandets tillämpningsområde kan separata föreskrifter meddelas. Projekt som ger upphov till endast bullerutsläpp, såsom helikopterflygplatser, har befriats från tillståndsplikten. I Tyskland varierar trösklarna för tillstånd utifrån kapacitet åt vartdera hållet jämfört med Finland. I Tyskland förutsätter exempelvis tillverkning av lättbetong inte miljötillstånd, medan tröskelvärdet för tillståndsplikten för pressning av träpelletar är 10 000 ton per år. Tidigare var likaså tillståndströskeln för exempelvis tillverkning av vissa livsmedel, såsom för kafferost-erier och tillverkning av flingor, högre i Finland än i Tyskland. Tillståndsplikten för dessa verksamheter har sedermera avskaffats helt i Finland. Även om tröskelvärdena för djurstallar är betydligt högre än i Finland är tröskelvärdena för slakterier däremot lägre.

Frankrike

I den franska miljölagens (Code de l'environnement) bok V förebyggande av föroreningar, risker och störningar (Prévention des pollutions, des risques et des nuisances) har verksamheter som medför risk för miljöförorening delats in i tillståndspliktiga (autorisation), registreringspliktiga (enregistrement), två olika anmälningspliktiga grupper (déclaration avec contrôle och déclaration) och övriga (non classe). Till den egentliga gruppen miljötillståndspliktiga hör anläggningar enligt industriutsläppsdirektivet och Seveso III-direktivet. Registreringsförfarandet för en anläggning motsvarar ett lättare miljötillståndsförfarande. Vid registreringsförfarandet sköter prefekten, som också verkar som miljötillståndsmyndighet, exempelvis det offentliga samrådet och i ett senare skede även samrådet med kommunerna i influensområdet. Anmälningspliktiga verksamheter ska anmälas till myndigheterna, och de kan beröras av särskild

övervakning, men ingen tillståndsprövning. Vissa tröskelvärden för registreringsplikten i Frankrike är till vissa delar jämförbara med tröskelvärdena för tillståndsplikt i Finland, men tillståndströskeln för exempelvis depåer bestäms inte utifrån antalet fordon utan utifrån hallstorleken. Likaså fastställs tillståndströskeln vid tillverkning av betong utifrån stenkrossens motoreffekt. Dessutom kan tillstånds- eller registreringsplikt uppstå utifrån lagervolymen för exempelvis bildäck eller brännbara material, såsom papper och papp.

2.3.2. EU-lagstiftning om tillstånds- och registreringsplikt

Industriutsläppsdirektivet

Industriutsläppsdirektivet utfärdades 2011. Bestämmelserna om tillståndsplikt i enlighet med industriutsläppsdirektivet skulle införlivas i den nationella lagstiftningen senast den 7 januari 2013, men i praktiken orsakades merparten av tillståndspliktsskyldigheterna av de direktiv som var i kraft redan tidigare. Genom industriutsläppsdirektivet kombinerades och reviderades flera direktiv, av vilka IPPC-direktivet om stora och medelstora industrianläggningar var det mest centrala. I industriutsläppsdirektivet föreskrivs att anläggningarna enligt bilaga 1 till direktivet är tillståndspliktiga. I Finland har de tillståndspliktiga verksamheterna enligt industriutsläppsdirektivet fastställts i tabell 1 i bilaga 1 till miljöskyddslagen. Direktivet innehåller dessutom särskild reglering för förbränningsanläggningar, avfallsförbränningsanläggningar, samförbränningsanläggningar och vissa verksamheter som förbrukar organiska lösningsmedel. Vissa anläggningar som förbrukar organiska lösningsmedel och som utgör föremål för den särskilda regleringen ska enligt industriutsläppsdirektivet åtminstone myndighetsregistreras.

Direktivet om medelstora förbränningsanläggningar

Europaparlamentets och rådets direktiv 2015/2193/EU om begränsning av utsläpp till luften av vissa föroreningar från medelstora förbränningsanläggningar, nedan *MCP-direktivet*, utfärdades i slutet av 2015 och ska införlivas i den nationella lagstiftningen i slutet av 2017. Syftet med direktivet är att minska utsläpp till luften från sådana förbränningsanläggningar som inte hör till industriutsläppsdirektivets tillämpningsområde. Enligt MCP-direktivet ska en medlemsstat kräva tillstånd eller registrera förbränningsanläggningar med en installerad tillförd effekt på minst 1 megawatt men mindre än 50 megawatt, oavsett vilket bränsle de använder med de undantag som anges i artikel 2.3. Förbränningsanläggningar med en installerad tillförd effekt på över 5 megawatt ska registreras senast den 1 januari 2024 och anläggningar med en installerad tillförd effekt på 1—5 megawatt senast den 1 januari 2029. Gränsvärdena för utsläpp enligt MCP-direktivet träder i kraft med vissa undantag för de befintliga anläggningarna ett år efter det att tillstånd beviljats för anläggningens verksamhet eller denna registrerats. Nya förbränningsanläggningar som tas i bruk efter den 20 december 2018 ska från början iakttä gränsvärdena för utsläpp enligt MCP-direktivet.

Avfallsdirektivet

Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/98/EG om avfall och om upphävande av vissa direktiv, nedan *avfallsdirektivet*, skulle införlivas i den nationella lagstiftningen i slutet av 2010. I direktivet föreskrivs om bland annat återvinning och bortskaffande av avfall samt grundläggande krav för hantering av avfall. Avfallsdirektivet förutsätter att företag och anläggningar som behandlar avfall har tillstånd från en myndighet. Artikel 24 i avfallsdirektivet tillåter undantag från tillståndskravet vid bortskaffande av eget icke-farligt avfall på den plats där detta uppkommer och vid återvinning av avfall. Dessutom förutsätter avfallsdirektivet att de som yrkesmässigt samlar in, transporterar, förmedlar eller idkar handel med avfall registreras. I Finland har det tillståndssystem som avfallsdirektivet förutsätter omsatts i praktiken genom miljötillståndssystemet och registreringssystemet i form av avfallshanteringsregistret en-

ligt avfallslagen. Tillståndsplikten för behandling av avfall som sker yrkesmässigt eller i en anläggning har fastställts i 13 punkten underpunkt f i tabell 2 i bilaga 1 till miljöskyddslagen.

Direktivet om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse

Rådets direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse skulle införlivas i den nationella lagstiftningen redan när Finland anslöt sig till Europeiska unionen. I direktivet föreskrivs om samhällens skyldighet att ordna vattenförsörjning. Artikel 11 förutsätter att medlemsstaterna ska säkerställa att utsläpp av industrispillvatten som ska ledas till reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse omfattas av regleringar eller särskilda tillstånd som beviljats av den behöriga myndigheten enligt förutsättningarna i bilaga I C till direktivet. Med industrispillvatten avses enligt artikel 2.3 i direktivet om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse allt spillvatten som släpps ut från områden som används för kommersiell eller industriell verksamhet och som inte är hushållsspillvatten eller dagvatten. Som hushållsspillvatten betraktas enligt artikel 2.2 spillvatten från bostäder och serviceinrättningar, vilket till övervägande del härrör från människans metabolism och hushållsaktiviteter. I Finland har tillståndssystemet i enlighet med direktivet om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse genomförts tillräckligt ingående genom fastställandet av verksamheterna i bilaga 1 till miljöskyddslagen.

Vattenramdirektivet

Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område, nedan *vattenramdirektivet*, skulle sättas i kraft nationellt i slutet av 2003. Vattenramdirektivets syfte var att skydda och återställa vattnen så att unionen når minst god vattenstatus senast 2015. Finland nådde inte direktivets mål, och det nya målet för god vattenstatus har ställts till år 2021 eller 2027. I artikel 11.3 i direktivet förutsätts som minimikrav att medlemsstaterna ska vidta vissa grundläggande åtgärder för att nå miljömålen enligt artikel 4 i direktivet. I artikel 11.3 g i direktivet förutsätts att utsläpp från punktkällor som kan ge upphov till föroreningar ska förhandsregleras. Som sådan reglering kan godkännas förbud mot att förorenande ämnen släpps ut i vattnet, tillståndssystem eller ett registreringsförfarande som grundar sig på bindande regler, där utsläppsregleringar för de berörda förorenande ämnena fastställs. I Finland har bestämmelsen satts i kraft genom tillståndsplikten i enlighet med 27 § 2 mom. 1 och 2 punkten i miljöskyddslagen.

2.4 Bedömning av nuläget

2.4.1 Lindring av tillståndsplikten som en del av åtgärderna för att göra miljötillståndsförfarandet smidigare och lättare

Åtgärder för att göra miljötillståndsförfarandet smidigare och lättare har redan vidtagits under två regeringsperioder. Miljötillståndsplikten har lindrats genom att vissa verksamheter har uteslutits från tillståndsplikten, trösklarna för tillståndsplikt för vissa verksamheter har höjts och en del verksamheter har överförs från tillståndsplikten till det administrativt lättare registreringsförfarandet. Behandlingen av miljötillstånd har effektiviserats bland annat genom att förfarandet för miljötillståndskontroll har frångåtts.

Som en del att den tredje fasen av revideringen av miljöskyddslagen har man fortsatt att utreda nya åtgärder till förmån för smidighet och förenkling, delvis utifrån programmet för statsminister Juha Sipiläs regering och genom att driva igenom målsättningarna i detta. Ett av spetsprojekten inom ramen för regeringsprogrammet är smidigare författningar. Det är fråga om ett för hela statsförvaltningen uppställt allmänt mål att avveckla regleringen och lätta på den administrativa bördan. Som en del av spetsprojektet ska också tillstånds- och besvärprocesserna

göras smidigare. Enligt regeringsprogrammet får inte heller kostnaderna för industrin eller kommunernas uppgifter öka, och ytterligare reglering ska undvikas när EU-lagstiftningen införlivas nationellt.

Att identifiera nya åtgärder till förmån för ökad smidighet och förenkling är i princip utmanande. Åtgärderna får inte äventyra miljöskyddets nivå, och medborgarnas rätt till inflytande enligt grundlagen ska beaktas (i synnerhet RP 100/2009 rd och materialet i anslutning till riksdagsbehandlingen av denna, dvs. MiUB 1/2010 rd och GrUU 23/2009). Dessutom förutsätts att de samlade konsekvenserna av åtgärderna bedöms (rapporten från Tarastis bedömningsgrupp). Exempelvis avhjälper ett avskaffande av tillståndsplikten och en överföring av en verksamhet till registreringsförfarandet inte helt och hållet den administrativa bördan utan förflyttar tyngdpunkten från förhandskontroll till efterhandskontroll. En höjning av trösklarna för tillståndsplikt kan å sin sida leda till att tillståndsplikten alltför ofta kvarstår på grannelagsgrund eller utifrån risken för att vattendrag eller grundvatten förorenas.

Tillståndsplikten kan lindras endast för verksamheter för vilka EU-lagstiftningen inte uttryckligen kräver tillståndsförfarande. Lindringsåtgärderna kan med andra ord hänföra sig endast till icke-direktivanläggningar, dvs. verksamheter enligt tabell 2 i bilaga 1 till miljöskyddslagen, i fråga om vilka behörigheten fördelas mellan den statliga respektive kommunala tillstånds- och tillsynsmyndigheten. Merparten av verksamheterna omfattas dock av kommunernas behörighet.

En allmän princip har varit att det är skäl att vidta lindringsåtgärder i synnerhet i fråga om verksamheter som på nationell nivå är numerärt omfattande och som har små miljökonsekvenser. För verksamheter som överförs till registreringsförfarandet har det dessutom förutsatts att miljötillståndsföreskrifterna för verksamheterna till stora delar är likartade. En kartläggning av dessa uppgifter förutsätter i princip uttömmande statistiska uppgifter. I dagens läge finns dock ingen samlad information om tillstånds- och utsläppsuppgifterna för alla de verksamheter som anges i den nationella anläggningsförteckningen (tabell 2 i bilaga 1). Detta försvårar och fördröjer bedömningen av möjligheterna att lindra tillståndsplikten. I nuläget ska tillstånds- och utsläppsuppgifterna för verksamheter som omfattas av den statliga behörigheten registreras i datasystemet för miljöförhållanden (MSL 222 och 223 §), men i fråga om de verksamheter som omfattas av kommunernas behörighet måste motsvarande uppgifter samlas in från kommunerna genom separata utredningar.

Redan under den första fasen av revideringen av miljöskyddslagen fästes uppmärksamhet vid behovet av nationellt heltäckande tillstånds- och utsläppsuppgifter genom att regleringen av datasystemet för miljöförhållanden precisades. I regleringen av datasystemets innehåll och registreringsansvaret (MSL 222 och 223 §) beaktades tydligare än förut målet att integrera de i kommunernas egna system registrerade miljötillstånds- och utsläppsuppgifterna i det nationella datasystemet för miljöförhållanden. Dessutom infördes i lagen en uttrycklig övergångsbestämmelse (240 §) varmed kommunerna bereddes möjlighet att anpassa sina egna datasystem enligt det preciserade ansvaret för registrering av uppgifter. Målet på lång sikt är således att med stöd av ovan nämnda bestämmelser sammanföra både statens och kommunernas tillstånds- och utsläppsuppgifter i ett enda nationellt datasystem. Vid Finlands miljöcentral pågår för närvarande ett utredningsarbete i syfte att samla in uppgifter om de verksamheter som ingår i kommunernas tillstånds- och tillsynsbehörighet och om beslut om miljötillstånd som beviljats dessa.

Möjligheterna att lindra tillståndsplikten för flera verksamheter i den nationella anläggningsförteckningen (tabell 2 i bilaga 1) har utretts antingen som en del av den tredje fasen inom projektet för revidering av miljöskyddslagen eller i andra sammanhang. Utredningsarbetet fortgår också inom ramen för separata projekt.

Denna regeringsproposition gäller endast vissa åtgärder för att lindra tillståndsplikten. Andra åtgärder övervägs och genomförs stegvis i takt med att utredningarna i ärendet blir färdiga.

2.4.2 Myndigheternas rådgivningsskyldighet i praktiken

Enligt tillståndssökandena har miljötillståndsförfarandet varit långsamt. Behandlingen har gått långsamt delvis på grund av brister i ansökningarnas kvalitet. Enligt 39 § 3 mom. i miljöskyddslagen ska den som upprättar en ansökan om miljötillstånd ha tillräcklig sakkunskap. Bestämmelsen konkretiserar inte mer exakt vilken grad av sakkunskap som krävs av den som upprättar ansökan. Tillståndssökandena varierar från de största industriella aktörerna till en- eller tvåpersonersföretag. Merparten av de senare nämnda utgörs av lantbrukare som behöver miljötillstånd för djurstallar. I detta fall varierar även de sökandes förväntningar på graden av rådgivning och behovet av anlitan av en utomstående sakkunnig vid beredningen av ansökan. Tillståndssökandena önskar förutsebarhet i beslutens innehåll och förfarandets tidtabell samt möjlighet till snabba lösningar av oklara frågor. Genom tillräcklig rådgivning i anslutning till en ansökan kan ansökningarnas kvalitet förbättras på kundens villkor, dock så att det är sökanden som ansvarar för upprättandet av en ansökan och dess kvalitet. Genom att ge sökanden personlig rådgivning och fokusera på sådana frågor som är väsentliga med avseende på den aktuella ansökan kan kvaliteten på en ansökan förbättras effektivt. Genom att förbättra tillståndsansökningarnas kvalitet kan behandlingstiden för ansökningarna förkortas i och med att behovet att begära in kompletteringar till ansökningarna minskar då de nödvändiga utredningarna bifogas ansökan redan från början.

År 2014 startade miljöministeriet ett pilotprojekt i syfte att främja ett smidigare samarbete mellan tillståndssökandena och myndigheterna genom bland annat förhandsöverläggningar. Enligt bedömningsrapporten om projektet medförde de koncept som testades inom ramen för projektet, såsom förhandsöverläggningar, att stora projekt som kräver flera tillstånd förlöpte smidigare, och koncepten rekommenderas för stora projekt också framöver. Samtidigt konstaterades att förhandsöverläggningarna binder stora myndighetsresurser, vilket i sin tur eventuellt fördröjer behandlingen av andra tillståndsansökningar. En förutsättning för nyttan av förfarandet är dessutom att tillståndssökanden förfogar över tillräcklig sakkunskap för att upprätta högklassiga ansökningar. (Miljöministeriets rapporter 21/2015)

Utredningar som bilagor till en miljötillståndsansökan är nödvändiga för att ett beslut om ansökan ska kunna fattas. Tillståndssökandena har ibland ansett att utredningarna dels är tidsödande och dyra och att de dels fördröjer upprättandet av en ansökan.

3 Föreslagna ändringar

3.1 Avskaffande av tillståndsplikten för vissa verksamheter

3.1.1 Förslag om att helt avskaffa tillståndsplikten för vissa verksamheter med små miljökonsekvenser

Enligt förslaget ska tillståndsplikten avskaffas för *fanerfabriker* enligt 1 punkten underpunkt c i tabell 2 i bilaga 1. I Finland finns några enstaka fanerfabriker. Det väsentligaste fanerfabriksutsläppet utgörs av buller från bland annat truckar flistransportörer och fläktar. Olägenheterna till följd av dessa bullerutsläpp kan i viss mån begränsas i planläggningen genom att verksamheten förläggs tillräckligt långt bort eller bakom bullerhinder i förhållande till exponeringsobjekten. Spillvattnet från fanerfabriker avleds vanligen till avlopp, och endast kylvattnet leds ut direkt i vattendragen. Fanerfabriker orsakar inte nämnvärt utsläpp till luften.

Det föreslås att tillståndsplikten ska avskaffas för i 4 punkten underpunkt f i tabell 2 i bilaga 1 avsedda fabriker som tillverkar sötningsmedel. I Finland finns för närvarande endast en *fabrik som tillverkar sötningsmedel*. Spillvattnet från denna avleds via avloppet till det kommunala avloppsreningsverket. Fabriksverksamheten orsakar inte rökgasutsläpp, utsläpp av skadliga partiklar eller luktutsläpp till luften. Bullret från fabriken är ringa och jämnt. Mer allmänt hänför sig miljöriskerna vid tillverkning av sötningsmedel närmast till kemikaliesäkerheten, som kan hanteras mer ändamålsenligt med stöd av lagstiftningen om kemikaliesäkerhet än med stöd av miljötillstånd.

Enligt förslaget ska tillståndsplikten avskaffas för sådana *lättbetongfabriker* med en produktion på över 3 000 ton per år som avses i 8 punkten underpunkt h i tabell 2 i bilaga 1. I Finland finns inte en enda i bestämmelsen avsedd lättbetongfabrik som separat verksamhet. En lättbetongfabrik kan utgöra en del av en fabrik som tillverkar betongprodukter och som enligt förslaget nedan ska kunna registreras i datasystemet.

Det föreslås att tillståndsplikten ska avskaffas för sådana i 9 punkten underpunkt d i tabell 2 i bilaga 1 avsedda *tvättinrättningar där textilier tvättas med vatten* där kapaciteten är minst 1 ton per dygn och där avloppsvattnet avleds via avloppssystemet till ett reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse. Verksamheten vid en tvättinrättning där textilier tvättas med vatten ger inte upphov till utsläpp i vattendragen utan allt avloppsvatten avleds till spillvattenavlopp och utgörs av tvättvatten.

Enligt förslaget ska tillståndsplikten avskaffas för kallvalsverk för järnbaserade metaller enligt 2 punkten underpunkt a i tabell 2 i bilaga 1 och för vissa *kallprocesser* (tråddragning, valsning och djupdragning) enligt underpunkt c. Det enda utsläppet från kallvalsverk för järnbaserade metaller och ovan nämnda kallprocesser utgörs av buller. Olägenheterna till följd av bullerutsläppen från en verksamhet kan i viss mån begränsas i planläggningen genom att verksamheten förläggs tillräckligt långt bort eller bakom bullerhinder i förhållande till exponeringsobjekten. De tillståndsgrunder som enligt förslaget ska avskaffas har inte tillämpats vid de anläggningar som är i drift för närvarande, eftersom det i Finland inte finns anläggningar med sådana kallprocesser som separat verksamhet, utan verksamheterna i fråga drivs i anläggningar med tillståndsplikt utifrån andra grunder.

Enligt förslaget ska tillståndsplikten avskaffas för *pelletpressning* enligt 5 punkten underpunkt b i tabell 2 i bilaga 1. Det mest betydande utsläppet från pelletfabriker består av damm från råvarulagren, som effektivt kan förebyggas genom att de lagrade råvarorna bevattnas eller genom att lagersilorna täcks med silofilm. Den vattenånga som uppkommer vid torkning av råvarorna renas vanligen med hjälp av ett fiberfilter före skorstenen. Fabriken orsakar inga bullerutsläpp. Enligt 180 § i miljöskyddslagen kan den kommunala miljöförvaltningsmyndigheten dessutom meddela förelägganden för att förebygga eller hindra förorening.

Det föreslås att tillståndsplikten avskaffas för *helikopterflygplatser för räddningsverksamhet* som omfattas av tillämpningsområdet för 12 punkten underpunkt b i tabell 2 i bilaga 1. Helikopterflygplatserna för räddningsverksamhet utgörs av helikopterflygplatser som används endast för sjuktransporter. I Finland finns för närvarande 14 flygplatser för räddningsverksamhet. Helikopterflygplatserna för räddningsverksamhet har vanligen fastställts redan i planläggningen eftersom de hör till sjukhus av en viss nivå (universitetssjukhus och regionala centralsjukhus). Den viktigaste miljökonsekvensen i samband med helikopterflygplatserna för räddningsverksamhet, som ska befrias från tillståndsplikten, är buller. På en flygplats med räddningsverksamhet beror antalet starter och landningar samt tidpunkten för dessa på antalet räddningsuppdrag och tidpunkterna för uppdragen, och räddningsverksamheten måste kunna bedrivas oavsett dygnstider. Sålunda kan flygbullerkonsekvenserna av flygplatser för räddningsverksamhet endast i en mycket begränsad omfattning reduceras genom miljötillstånds-

villkor. Bullerkonsekvenserna av helikopterflygplatser för räddningsverksamhet påverkas mest av hur verksamheten förläggs regionalt, och flygbullerkonsekvenserna kan bäst begränsas genom planläggning. Förslaget ger inte anledning till att revidera 81 § i luftfartslagen (864/2014), enligt vilken byggnadstillstånd för en flygplats ska beviljas om flygplatsen har beviljats ett miljötillstånd enligt miljöskyddslagen. I det fallet förutsätter byggnadstillståndet för en flygplats för räddningsverksamhet inte miljötillstånd.

En del av de verksamheter som behandlas i detta kapitel, såsom fanerfabriker, kallprocesser inom metallindustrin, pelletpressning och helikopterflygplatser, orsakar lokalt buller som till naturen utgör grannelagsrättsliga besvär. Likaså kan pelletpressning ge upphov till lokalt damm. Trots att dessa verksamheter stryks från anläggningsförteckningen kan tillståndsplikten för dem således kvarstå enligt 27 § 2 mom. 3 punkten i miljöskyddslagen, om verksamheten eventuellt orsakar oskäligt besvär enligt 17 § 1 mom. i lagen angående vissa grannelagsförhållanden.

Enligt 27 § 2 mom. i miljöskyddslagen medför en risk för förorening av vattendrag allmän tillståndsplikt. Att verksamheterna stryks från anläggningsförteckningen försvagar således inte heller regleringen av nuvarande eller nya anläggningar i fråga om behandlingen av vatten.

3.1.2 Förslag om att avskaffa tillståndsplikten för vissa verksamheter som är tillståndspliktiga med stöd av någon annan punkt

Det föreslås att tillståndsplikten avskaffas för i 1 punkten underpunkt e i tabell 2 i bilaga 1 avsedda *limträfabriker eller sådana fabriker som tillverkar andra limmade eller laminerade träprodukter* med en förbrukning av lim som överstiger 25 ton per år. Verksamheten vid limnings- eller lamineringsfabriker som använder lim som innehåller organiska lösningsmedel är tillståndspliktig med stöd av 6 punkten underpunkt a2 eller underpunkt c i tabell 2, om förbrukningen av lösningsmedel överstiger 10 ton per år. Om förbrukningen av lösningsmedel i verksamheten är större än 5 men högst 10 ton per år, ska verksamheten registreras med stöd av 6 punkten underpunkt d eller e i bilaga 2.

Enligt förslaget ska tillståndsplikten avskaffas för sådana *målarfärgs-, färg- eller lackfabriker* med en produktionskapacitet på minst 300 ton per år som avses i 4 punkten underpunkt b i tabell 2 i bilaga 1. Sådana i 4 punkten underpunkt b avsedda målarfärgs- färg- eller lackfabriker där förbrukningen av organiska lösningsmedel överstiger 10 ton per år är numera alltid tillståndspliktiga med stöd av 6 punkten underpunkt b i tabell 2 och omfattar av de fabriker som avses i 4 punkten underpunkt b fabriker som i produkttillverkningen använder organiska lösningsmedel.

Enligt förslaget ska tillståndsplikten avskaffas för *limfabriker* enligt 4 punkten underpunkt c i tabell 2 i bilaga 1. I 4 punkten underpunkt c avsedda limfabriker är tillståndspliktiga med stöd av 6 punkten underpunkt b i tabell 2, om förbrukningen av organiska lösningsmedel i verksamheten överstiger 10 ton per år.

I Finland finns 13—14 målarfärgsfabriker och några limfabriker varav merparten bedriver tillståndspliktig verksamhet med stöd av förbrukningen av lösningsmedel. Dessa förblir tillståndspliktiga även om tillståndsplikten med stöd av produktionen enligt 4 punkten underpunkt b avskaffas och tröskeln för tillståndsplikt enligt 6 punkten underpunkt b höjs till över 50 ton per år. Några fabriker som tillverkar traditionella målarfärger och som i tillverkningen av produkterna inte använder organiska lösningsmedel eller som har endast en ringa förbrukning av organiska lösningsmedel och som stannar under tröskeln för tillståndsplikt (10 ton per år) ska helt undantas tillståndsplikt. Målarfärgs- och limfabrikerna avleder sitt spillvatten till

det kommunala avloppsnätet, och anläggningarna avleder inte vatten direkt till vattendragen. Anläggningarna ger också upphov till miljöfarligt avfall i viss mån.

Enligt förslaget ska tillståndsplikten avskaffas för i 4 punkten underpunkt d i tabell 2 i bilaga 1 avsedda *gummifabriker* som saknar vulkaniserings- eller masticeringsprocesser. I 4 punkten underpunkt d avsedda gummifabriker som saknar vulkaniserings- eller masticeringsprocesser är tillståndspliktiga med stöd av 6 punkten underpunkt a2 i tabell 2, om förbrukningen av organiska lösningsmedel överstiger 10 ton per år. De huvudsakliga utsläppen från gummifabriker som saknar vulkaniserings- eller masticeringsprocesser utgörs av flyktiga organiska föreningar.

Det föreslås att tillståndsplikten avskaffas för sådana *anläggningar som behandlar asbest eller asbestbaserade produkter* som avses i 8 punkten underpunkt e i tabell 2 i bilaga 1. Nya asbestprodukter släpps inte ut på marknaden längre, och alla verksamheter som hänför sig till asbestbehandling består därför av behandling av rivningsavfall. Behandling av avfall som sker yrkesmässigt eller i en anläggning är tillståndspliktig med stöd av 13 punkten underpunkt f i tabell 2 i bilaga 1, och verksamheter och anläggningar där asbestavfall behandlas är redan tillståndspliktiga med stöd av denna punkt. Därför behövs det således inte längre någon separat punkt om tillståndsplikten. Inte ett enda miljötillstånd har beviljats med stöd av den aktuella underpunkten.

3.2 Ändringar i fråga om vissa verksamheter som förbrukar organiska lösningsmedel

Det föreslås att tröskeln för tillståndsplikt höjs för sådana i 6 punkten underpunkt a och b i tabell 2 i bilaga 1 avsedda verksamheter vilka använder organiska lösningsmedel och för vilka EU-lagstiftningen inte definitivt förutsätter miljötillstånd utan för vilka det räcker med att registrera verksamheten i enlighet med artikel 4.1 andra stycket i industriutsläppsdirektivet. Det föreslås att vissa verksamheter som använder organiska lösningsmedel och som stannar under tröskeln för tillståndsplikt ska bli registreringspliktiga. Enligt förslaget ska den allmänna tillståndströskeln vara en lösningsmedelsförbrukning på över 50 ton per år, och verksamheter med en lösningsmedelsförbrukning på minst 50 ton per år ska överföras till registreringen med undantag för nedan nämnda verksamheter. Tillståndströskeln för tillverkning av beläggningar, lacker, lim och tryckfärg samt farmaceutiska produkter ska vara över 50 ton per år samt för träimpregnering och bandlackering över 25 ton per år, medan tillståndsplikten för verksamheter som stannar under trösklarna ska avskaffas helt.

Begränsningen av utsläpp från verksamheter enligt 6 punkten underpunkt a och b i tabell 2 i bilaga 1 grundar sig på kapitel V och bilaga VII i industriutsläppsdirektivet. Åtgärderna för att begränsa utsläppen gäller endast utsläpp till luften, och i Finland har kraven enligt direktivet införlivats genom statsrådets förordning om begränsning av utsläpp som leds ut i luften från vissa verksamheter och anläggningar som använder organiska lösningsmedel (64/2015, nedan *VOC-förordningen*). Enligt industriutsläppsdirektivet och rådets föregående direktiv (1999/13/EG) om begränsning av utsläpp av flyktiga organiska föreningar förorsakade av användning av organiska lösningsmedel i vissa verksamheter och anläggningar har miljötillstånd kunnat krävas för vissa VOC-verksamheter eller så har dessa kunnat registreras. Att vissa verksamheter överförs från tillståndsplikten till registreringen förutsätter inte att VOC-förordningen revideras, eftersom grunden för tillståndsplikt och registrering utgått från en begränsning av enbart utsläppen till luften.

Enligt förslaget ska tröskeln för tillståndsplikt inte höjas för sådana i 6 punkten underpunkt c i tabell 2 avsedda anläggningar där organiska lösningsmedel används och där förbrukningen av dem, fränsett den andel som binds i produkterna, är minst 10 ton per år eller motsvarande

toppförbrukning är minst 20 kg i timmen, inklusive verksamhet där flyktiga organiska föreningar frigörs ur de drivgaser eller expansionsmedel som ingår i råvarorna. Enligt underpunkt c är bland annat fabriker som tillverkar värmeisoleringskivor tillståndspliktiga.

För sådana verksamheter som avses i 6 punkten underpunkt a2 i tabell 2 i bilaga 1 ska den undre gränsen för tröskeln för tillståndsplikt för förbrukningen av organiska lösningsmedel höjas från nuvarande över 10 ton till över 50 ton per år med undantag av träimpregnering och bandlackering. Dessa verksamheter som befrias från tillståndsplikten ska överföras till registreringen. Den undre gränsen för registrering ska vara densamma som tidigare.

Det föreslås att till 6 punkten i tabell 2 i bilaga 1 fogas en ny underpunkt a3, som ska omfatta träimpregnering och bandlackering. Den undre gränsen för tröskeln för tillståndsplikt för träimpregnering och bandlackering ska höjas från nuvarande över 10 ton till över 25 ton per år. Tillståndsplikten för verksamheter som stannar under tröskeln för tillståndsplikt ska avskaffas helt.

Enligt förslaget ska tillståndsplikten avskaffas också för i 6 punkten underpunkt b avsedd tillverkning av beläggningar, lacker, lim och tryckfärg samt farmaceutiska produkter där förbrukningen av lösningsmedel överstiger 10, men är högst 50 ton per år. Tillverkning av produkter som innehåller läkemedel, även mellanprodukter, är utan kapacitetsgränser alltid tillståndspliktig med stöd av 4 punkten underpunkt g i tabell 1 (direktivanläggningar) i bilaga 1.

Som ett nytt led till 6 punkten underpunkt a2 ska fogas coldsettryckerier, för vilka tröskeln för tillståndsplikt också ska höjas från 10 ton till 50 ton per år. Miljökonsekvenserna av coldsettryckerier är mindre än miljökonsekvenserna av andra tryckerier, för vilka tillståndströskeln enligt förslaget nu ska höjas från en årlig lösningsmedelsförbrukning på 10 ton till över 50 ton. Det väsentligaste av de utsläpp till luften som coldsettryckning orsakar härrör från användningen av isopropanol. De boktryckerier som använder coldset är vanligen små. Det bedöms att de är få till antalet; i exempelvis Helsingfors finns två tillståndspliktiga anläggningar.

På grund av de ovan nämnda ändringarna måste också bestämmelsen om tillståndsplikt i grundvattenområden ändras. Frågan tas upp i avsnitt 3.8.

3.3 Överföring av vissa verksamheter till registreringsförfarandet

I propositionen föreslås det att i 2 punkten underpunkt 5d i tabell 2 i bilaga 1 avsedda distributionsstationer för flytande bränslen, där bränslecisternernas totala volym är minst 10 m³, ska överföras till registreringsförfarandet. Då utvidgas de i punkt 3 i bilaga 2 avsedda distributionsstationerna för flytande bränsle med bränslecisterner som har en total volym på minst 10 m³, för användning i motordrivna fordon eller motorbåtar, till att omfatta alla distributionsstationer för flytande bränslen, där bränslecisternernas totala volym är minst 10 m³. Den föreslagna ändringen ska gälla bland annat separata distributionsställen för flygplansbränslen och separata distributionsställen vid arbetsmaskinsdepåer och distributionsställen på lantgårdar. Distributionsstationer som förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde ska fortsättningsvis vara tillståndspliktiga. Den föreslagna ändringen är nödvändig för att förenhetliga förhandskontrollförfarandet för distributionsstationer, eftersom det har rätt osäkerhet om bland annat huruvida distributionsställen vid arbetsmaskinsdepåer kan registreras.

I statsrådets förordning om miljöskyddskrav för distributionsstationer för flytande bränslen (444/2010) finns bestämmelser om de miljöskyddskrav som såväl registreringspliktiga som

tillståndspliktiga distributionsstationer ska iakttas. Den föreslagna ändringen i samband med distributionsstationer förutsätter att också ovan nämnda statsrådsförordning ändras.

I propositionen föreslås det att sådana permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter som avses i 8 punkten underpunkt g i tabell 2 i bilaga 1 ska överföras till registreringsförfarandet. Det finns många, cirka 300, tillståndspliktiga permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter. Tillståndsvillkoren för anläggningarna är sinsemellan mycket likartade. De viktigaste miljökonsekvenserna av verksamheten utgörs av buller, damm och avgas från råvarutransporterna och suspenderade ämnen i avloppsvattnet. Eftersom utsläppen och tillståndsvillkoren för att förebygga och hindra dessa är mycket likartade för de olika anläggningarna, kan bestämmelser om miljöskyddskraven för betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter utfärdas genom en sektorspecifik förordning av statsrådet. Tillståndsplikten för verksamheterna ska avskaffas efter en övergångsperiod efter utfärdandet av statsrådets förordning om miljöskyddskrav för permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter, då verksamheterna kan börja registreras.

På grund av de ovan nämnda ändringarna måste också bestämmelsen om tillståndsplikt i grundvattenområden ändras. Frågan tas upp i avsnitt 3.8.

3.4 Precisering av bemyndigandet av utfärda förordning i anslutning till registreringsförfarandet

I 10 § i den gällande lagen anges de verksamheter i fråga om vilka närmare bestämmelser för förebyggande och hindrande av förorening av miljön får utfärdas genom förordning av statsrådet. Förteckningen i paragrafens 2 mom. ska ändras genom att till förteckningen fogas en ny 11 punkt som gäller permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter. Tillägget är nödvändigt för att permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter ska kunna överföras från tillståndsplikten till registreringsförfarandet. En överföring till registreringsförfarandet förutsätter att bestämmelser om miljöskyddskraven för verksamheten har utfärdats genom förordning av statsrådet. Beredningen av statsrådets förordning om permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter inleds i början av 2017 med målet att den ska träda i kraft senast i början av 2018. För arbetet har en preliminär utredning om miljötillståndsvillkoren i branschen utarbetats.

3.5 Ändringar av tillståndsplikten för djurstallar

Enligt förslaget ska till 11 punkten underpunkt a i tabell 2 i bilaga 1 till de djurstallar som är tillståndspliktiga utifrån antalet djur fogas stallar med minst 130 dikor som produktionsdjur. Med stöd av den gällande lagen bestäms tillståndsplikten för djurstallar med endast dikor enligt 11 punkten underpunkt c i tabell 2 i bilaga 1. Tillståndspliktiga med stöd av denna är djurstallar eller pålsdjursfarmer för andra djurarter än de som nämns i a eller b, när antalet djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienterna i tabell 1 i bilaga 3 är minst 250. Omvandlat till antal djur innebär detta djurstallar för 58 dikor. Uträknat enligt djurenhetskoefficienterna i bilaga 3 till lagen motsvarar ett djurstall för 130 dikor ett djurstall för minst 100 köttnöt. De aktuella produktionsdjuren har likartade miljökonsekvenser, och tidigare - då de använda djurenhetskoefficienterna var vägledande - likställdes därför dikor i allmänhet med köttnöt när tillstands- och behörighetsgränserna beräknades.

Det föreslås att 11 punkten underpunkt d i tabell 2 i bilaga 1 ska preciseras så att eventuella tolkningsmässiga missuppfattningar kan förebyggas när tillståndsplikten för djurstallar med olika djurarter och produktionsdjur av olika ålder fastställs. Djurstallar för vilka i underpunkt a eller b angetts ett minimiantal för djurarten i fråga ska alltid vara tillståndspliktiga, och tillståndsplikten för sådana ska inte bedömas med stöd av underpunkt d ens i det fall att djurstal-

let i fråga utöver detta omfattar andra djur enligt underpunkt a eller b eller djur enligt underpunkt c. Underpunkt d ska således tillämpas endast på sådana djurstallar med olika djurarter eller produktionsdjur av olika ålder för vilka tillståndsplikt inte uppkommer redan med stöd av gränsen för tillståndsplikt utifrån antalet djur av en djurart som nämns i punkt a eller b.

3.6 Reglering av myndigheternas skyldighet att ge rådgivning

Det föreslås att till miljöskyddslagen fogas en bestämmelse (en ny 39 a §) som preciserar rådgivningsskyldigheten enligt 8 § och 23 § 2 mom. i förvaltningslagen. Förslagets syfte är att åstadkomma smidigare behandling av miljötillståndsansökningarna.

Enligt förslaget ska myndigheten på begäran i elektronisk form ge information om hurdana uppgifter och utredningar det kan förutsättas att en tillståndsansökan ska omfatta, vilka utlåtanden, anmärkningar och åsikter tillståndsmyndigheten skaffar för att utreda frågan, inom vilken tidsfrist det är meningen att dessa ska ges och vid vilken tidpunkt det bedöms att tillståndsbeslutet meddelas. Syftet med bestämmelsen är dessutom att förtydliga att myndigheten för att ordna rådgivningen på den sökandes begäran eller på eget initiativ kan arrangera ett samråd mellan sökanden och myndigheten. Det är inte nödvändigt att utfärda separata bestämmelser om rådgivningen vid registrering, eftersom det för registreringen redan nu finns blanketter och anvisningar om hur de ska fyllas i.

Införandet av det elektroniska tillståndssystemet bereds för tillfället. Avsikten är att systemet till sina väsentliga delar ska vara i bruk i slutet av 2016. Den centraliserade rådgivningen via det elektroniska tillståndssystemet utgör framöver en kostnadseffektiv rådgivningsmetod. I synnerhet i fråga om numerärt omfattande projekttyper som i stort sett genomförs på samma sätt kan rådgivningen centraliseras och automatiseras. Till den del de i bestämmelsen avsedda råden inte kan ges via tillståndssystemet kan de ges exempelvis per e-post. Enligt förslaget ska rådgivningen ges tillståndssökanden. Eftersom rådgivningen i stor utsträckning har automatiserats i form av blanketter, anvisningar om hur blanketterna ska fyllas i, färdvägar inom det elektroniska tillståndssystemet och motsvarande allmänna vägvisare, börjar rådgivningen i praktiken redan innan ett ansökningsärende inleds.

Att ordna ett samråd enligt den föreslagna bestämmelsen i 2 mom. kan vara motiverat, om ett projekt förutsätter omfattande utredningar eller flera tillstånd och det därför inte är ändamålsenligt med rådgivning via det elektroniska datasystemet. I 2 mom. i bestämmelseförslaget används begreppet samråd i stället för begreppet rådgivning, eftersom syftet med ett samråd inte är att nå ett slutresultat som binder myndigheten eller den som inlett det aktuella ärendet, utan rådgivningen lämnar den berörda parten möjlighet att handla enligt eget val. Nödvändigheten att ordna samråd beror i sista hand på myndighetens prövning utifrån hurdana förfaranden som kan främja ordnandet av en resultatrik tillståndsbehandling enligt serviceprincipen. Om samrådet ska upprättas en promemoria, som bifogas det material som uppkommit vid behandlingen av ärendet.

I miljötillståndsfrågor kan omfattningen av rådgivningen vid sidan av myndighetens till buds stående resurser dessutom begränsas av att en myndighet inte kan åta sig att fungera som ombud för en tillståndssökande utan att bli jävig i behandlingen av den aktuella frågan. På grund av miljötillståndsansökningarnas omfattning är det mycket vanligt att anlita konsulttjänster vid beredningen av en ansökan - i synnerhet om den verksamhetsutövare som ansöker om tillstånd saknar personal som specialiserat sig på miljöförvaltning. I 39 § 3 mom. i miljöskyddslagen betonas att en sökande ska ha tillräcklig sakkunskap för att upprätta ansökan. Därför fokuserar rådgivningen i miljötillståndsfrågor på de processuella omständigheter som har preciserats i den föreslagna bestämmelsen. Förslaget har inte som syfte att innehållsmässigt begränsa rådgivningsskyldigheten enligt 8 § i förvaltningslagen.

Den föreslagna bestämmelsens syfte är att myndigheten också i fortsättningen ska kunna fullfölja serviceprincipen och sin rådgivningsskyldighet enligt 8 § i förvaltningslagen parallellt med den föreslagna bestämmelsen. För myndigheten kvarstår också rådgivningsskyldigheten enligt 8 § och 23 § 2 mom. i förvaltningslagen gentemot andra berörda parter än tillståndssökanden. Ordandet av samråd mellan en tillståndssökande och myndigheten bör övervägas från fall till fall med hänsyn till ett ändamålsenligt utnyttjande av tid och myndighetsresurser.

Med stöd av lagbundenhetsprincipen inom förvaltningen binder inte heller felaktiga råd från myndigheterna den aktuella myndigheten eller fullföljdsdomstolen i beslutsfattandet. Myndigheten måste inom ramen för likabehandlingsprincipen kunna ändra sin beslutslinje. Exempelvis är det ibland nödvändigt att sänka tidigare utsläppsgränser för att på grund av det mottagande vattendragets tillstånd eller toleransen för ny belastning begränsa föroreningen av ett vattendrag, och en ny tillståndssökande kan inte heller förvänta sig att få motsvarande utsläppsgränser som en belastare som tidigare beviljats tillstånd och som avleder sina utsläpp till samma vattendrag.

Dessutom föreslås att som 40 § 3 mom. i miljöskyddslagen fogas till en bestämmelse som kompletterar 22 § i förvaltningslagen och som fastställer att myndigheten ska motivera varför de tilläggsutredningar som begärs av sökanden behövs för att frågan ska kunna avgöras. Förslaget begränsar inte på något vis den i förvaltningslagen avsedda myndighetsskyldigheten att begära tilläggsutredningar när detta behövs för att avgöra ett ärende. Med hänsyn till ett tillståndsbesluts lagenlighet är tillräckliga utredningar för avgörande av ett ärende lika väsentliga även framöver. En myndighet har inte heller hittills fått kräva onödiga utredningar av de berörda parterna. En myndighets skyldighet att skaffa tillräckliga utredningar i en fråga föranleds av principen om innehållsmässigt riktiga avgöranden redan på grund av att bristfälliga utredningar vid sökande av ändring lätt leder till att det överklagade tillståndet återförvisas till ny behandling. Med hjälp av bestämmelsen kan god förvaltning främjas genom att grunderna för utredningsbehovet förs fram också i sådana fall där en utredning begärs exempelvis med hänsyn till en mycket osannolik situation utan att utredningen nödvändigtvis leder till några tillståndsvillkor. En sådan motiveringsskyldighet hjälper också tillståndssökanden att i sina tilläggsutredningar fästa uppmärksamhet vid sådana frågor som är väsentliga med hänsyn till tillståndsprövningen, vilket sålunda minskar behovet av nya tilläggsutredningar.

3.7 Rättelse av bestämmelsehänvisning i 78 § i lagen

I 78 § i den gällande lagen finns bestämmelser om gränsvärden som är lindrigare än utsläppsnivåerna. I 1 mom. finns bestämmelser om möjligheten att avvika från de utsläppsnivåer som motsvarar bästa tillgängliga teknik. I 2 mom. föreskrivs om omprövning av avvikelse. I momentet finns en felaktig hänvisning till lagens 89 § 1 mom. 1, 3 och 6 punkten, trots att hänvisningen är avsedd att syfta på 89 § 2 mom. 1, 3 och 5 punkten. Den felaktiga bestämmelsehänvisningen ska rättas (ändring av 78 § 2 mom.).

3.8 Ändring av bestämmelsen om tillståndsplikt i grundvattenområden

I samband med de i propositionen föreslagna åtgärderna för att lindra miljötillståndsplikten ska också bestämmelsen om tillståndsplikt i grundvattenområden ändras. Paragrafens 1 mom. ska ändras så att det säkerställs att miljötillstånd förutsätts för alla registreringspliktiga verksamheter i bilaga 2, om verksamheten förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde. Det föreslagna nya 1 mom. omfattar till skillnad från den gällande regleringen också alla registreringspliktiga VOC-verksamheter i bilaga 2. Detta är motiverat eftersom registreringströskeln för VOC-verksamheter enligt förslaget ska höjas anmärkningsvärt (10 t/år - > 50 t/år), varvid det jämfört med nuläget är fråga om större verksamheter som förbrukar lösningsmedel och som kan medföra risk för att grundvattnet förorenas, om de

förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde. Eftersom det föreslagna nya 1 mom. omfattar alla registreringspliktiga VOC-verksamheter i bilaga 2, kan den separata bestämmelsen om kemiska tvättinrättningar strykas från paragrafens 2 mom.

4 Propositionens konsekvenser

4.1 Åtgärder för att lindra miljötillståndsplikten

4.1.1 Allmänt

Konsekvensbedömningen har beretts som tjänsteuppdrag genom utnyttjande av de utredningar som nämns i avsnitt 2.2.4.

Sammanlagt finns i detta nu cirka 390 verksamheter som berörs av den lindring av tillståndsplikten som föreslås i propositionen. En del av dessa finns i grundvattenområden, varvid tillståndsplikten kvarstår.

Antalet verksamheter för vilka det föreslås att tillståndsplikten ska avskaffas helt utan överföring till registreringsplikten är litet. Enligt en samlad bedömning är konsekvenserna av dessa förslag sålunda ringa. Utifrån den samlade bedömningen har de i propositionen ingående förslagen om undanröjande av överlappande tillståndsskyldigheter inte heller andra än ringa konsekvenser.

De mest betydande konsekvenserna av propositionen hänför sig till förslagen om att överföra permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter från tillståndsplikten till registreringsförfarandet. Det finns i nuläget relativt många sådana verksamheter, och dessutom är det fråga om en betydande ändring jämfört med det rådande rättsläget. Därför accentueras överföringen av permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter till registreringsförfarandet inom flera sektorer av konsekvensbedömningen.

4.1.2 Ekonomiska konsekvenser

Konsekvenser för hushållen

De åtgärder för att lindra tillståndsplikten som föreslås i propositionen har inte några konsekvenser för hushållen. När det gäller de ekonomiska konsekvenserna är de viktigaste målgrupperna kommuner och företag.

Konsekvenser för den offentliga ekonomin

Merparten av verksamheterna i den nationella anläggningsförteckningen hör till kommunernas behörighet. I och med detta har de föreslagna lindringsåtgärderna kommunalekonomiska konsekvenser i viss mån. Uppskattningsvis är konsekvenserna dock små. Att mer exakt bedöma konsekvenserna försvåras dock av att tillstånds- och utsläppsuppgifter om de verksamheter som hör till kommunernas behörighet inte samlas in systematiskt i datasystemet för miljö- och värdsinformation, där tillstånds- och utsläppsuppgifterna om de verksamheter som hör till statens behörighet registreras. Därför går det inte att lägga fram några exakta uppskattningar av de kommunalekonomiska konsekvenserna i euro. Under beredningen av propositionen har man inte haft tillgång till uppgifter om exempelvis antalet inledda tillståndsansökningar som gäller verksamheter som ska avföras från tillståndsplikten eller överföras till registreringsförfarandet. Man har inte heller haft tillgång till tillförlitliga uppskattningar på årsbasis av hur många verksamheter som efter övergången till registreringsförfarandet kommer att inleda

verksamhet med stöd av registrering efter utgången av den övergångsperiod som föreslås i propositionen.

Uppkomstmekanismen i fråga om kommunalekonomiska konsekvenser ansluter sig till att kommunerna med stöd av miljöskyddslagen kan ta ut avgifter för behandling av lagstadgade tillståndsansökningar och anmälningar i samband med registreringsförfarandet samt för efterhandskontroll av tillståndspliktiga och registreringspliktiga verksamheter. Avgifterna täcker omkostnaderna för de kommunala myndigheterna. Avgifterna fastställs närmare i den av kommunen godkända taxan. Taxorna är inte desamma i alla kommuner. Den grundläggande utgångspunkten är dock att den avgift för behandling av en tillståndsansökan som tas ut enligt taxorna är större än behandlingsavgiften för en registreringsanmälan. En överföring av de för närvarande tillståndspliktiga permanenta betongstationerna och fabrikerna som tillverkar betongprodukter till registreringsförfarandet minskar således kommunernas arbetsmängd vid behandlingen av tillståndsansökningar och därmed i viss mån inkomsten till följd av de avgifter som tas ut.

I Finland finns för närvarande cirka 300 tillståndspliktiga permanenta betongstationer. Av dessa kan uppskattningsvis cirka hälften överföras till registreringsförfarandet. I nuläget finns inte desto exaktare uppgifter för en bedömning av de kommunalekonomiska konsekvenserna av den aktuella överföringen.

Hösten 2014 utredde Kommunförbundet storleken på de avgifter som de kommunala miljö- och vårdsmyndigheterna tagit ut enligt taxorna. Det konstaterades allmänt att avgifterna i taxorna grundar sig på det genomsnittliga självkostnadsvärdet, som utgör samma belopp som timpriset enligt taxan. Timpriset varierade från 30 till 100 euro, och medeltalet var 50 euro. Samma timpris gäller för den kommunala behandlingen av tillstånds-, anmälnings- och tillsynsärenden. Enligt utredningen användes exempelvis för behandlingen av miljötillstånd för värmecentraler i medeltal 63 mantimmar och för behandlingen av registreringsanmälningar 16 mantimmar. För asfaltstationer var motsvarande siffror i medeltal 36 mantimmar för behandling av en tillståndsansökan och 11 mantimmar för behandling av en registreringsanmälan. Den tid som går åt till behandlingen av en registreringsanmälan varierar branschvis och utgjorde i ovan nämnda exempel 25–30 procent av den tid som gick åt till behandling av ett tillstånd. Kommunerna har fastställt taxorna för miljötillstånd och registreringsåtgärder utifrån kostnads motsvarighetsprincipen. Den minskade behandlingstiden leder till att de avgifter som inflyter av behandlingsavgifter minskar. Varken i Kommunförbundets utredning eller i det övriga materialet i anslutning till beredningen av regeringens proposition har antalet mantimmar som använts för behandling av miljötillstånd för permanenta betongstationer bedömts uttryckligen. Man kan dock räkna med att tiden för behandling av ett miljötillstånd för en permanent betongstation sannolikt motsvarar tiden för behandling av ett tillstånd för en asfaltstation. Därmed kan man utifrån de tillgängliga uppgifterna (behandlingstid och prissättning) för miljötillstånd för och registrering av asfaltstationer dra slutsatsen att kommunernas intäkter efter övergångsperioden kommer att minska med 750–2 500 euro för varje permanent asfaltstation efter övergången från tillståndsplikten till registreringsförfarandet.

De i propositionen föreslagna åtgärderna för att lindra tillståndsplikten medför inga konsekvenser för de ekonomiska eller finansiella förbindelserna hos staten eller inom kommunsektorn eller för produktiviteten inom den offentliga sektorn

Konsekvenser för samhällsekonomin

De föreslagna åtgärderna för att lindra tillståndsplikten är så begränsade till sin omfattning att de inte kommer att påverka exempelvis investeringar (inledande och utökande av produktion),

export eller uppkomsten av innovationer. Propositionen har därmed inte några direkta eller indirekta konsekvenser för samhällsekonomin.

Konsekvenser för företagen

Förslagen i propositionen främjar i viss mån uppkomsten av positiva konsekvenser för företagen.

Det har inte tagits fram några tillförlitliga ekonometriska metoder för en bedömning av de företagsekonomiska konsekvenserna av en lindring av tillståndsplikten för olika verksamheter. Därför kan de företagsekonomiska konsekvenserna bedömas endast genom att beskriva verkningmekanismerna. Under det fortsatta arbetet inom ramen för den tredje fasen av revideringen av miljöskyddslagen vore det framöver nyttigt med ekonometriska metoder för en bedömning av de företagsekonomiska konsekvenserna. I praktiken finns det skäl att ta fram sektorspecifika metoder. Då går det att beakta volymen av nya framtida investeringar med uteslutande av de befintliga anläggningarna, den sektorspecifika besvärbenägenheten ur en tidsmässig synvinkel avseende tillståndsprocessen, omfattningen av kraven inom tillståndsprocessen, kostnaderna för återställande till följd av eventuellt ökat antal miljöskador, den aktuella sektorns mottaglighet för krav utifrån rättsskyddsbehovet för parter som orsakas besvär och de ekonomiska konsekvenserna av dessa för företagens verksamhet.

Ansökan om miljötillstånd orsakar verksamhetsutövaren direkta administrativa kostnader. Eftersom verksamhetsutövaren vid upprättandet av ansökan delvis ska utreda hur den planerade verksamheten kan bedrivas så att den uppfyller lagstiftningskraven, förutsätter frågan särskild sakkunskap som ofta skaffas från en utomstående sakkunnig. I och med detta minskar avskaffandet av tillståndsplikten för verksamheterna utan att de överförs till registreringsförfarandet vissa verksamhetsutövares administrativa börda och kostnader. I sådana fall kan positiva konsekvenser för företagen också uppkomma genom att de knappa myndighetsresurserna för verksamheter med små risker inriktas på verksamheter av större betydelse för miljöföroringar, för vilka tillstånden kan behandlas snabbare i motsvarande grad.

Det finns i detta skede endast ett begränsat forskningsunderlag och myndighetsmaterial om vilken inverkan en övergång från tillståndsplikt till registreringsförfarande har med tanke på den administrativa bördan för företagen. Efter det att registreringsförfarandet infördes har det på arbets- och näringsministeriets initiativ undersökts (år 2012) om en övergång från tillståndsplikt till registreringsförfarande har påverkat tillståndssökandenas administrativa börda. Enligt resultatet har det inte påverkat sökandenas administrativa börda vare sig positivt eller negativt att man övergått till registreringsförfarande. Den viktigaste orsaken till detta är enligt undersökningen att de utredningar som behövs för registreringen till sin omfattning motsvarar ett tillståndsförfarande. Enligt den uppskattning som gjordes i samband med undersökningen bedömdes det, trots att underlaget är begränsat, att registreringen av en enskild asfaltstation ger upphov till administrativa kostnader på 131—2 612 euro (ANM:s rapporter 15/2012; Selvitys yritysten hallinnollisen taakan kehityksestä, s. 27—29). Den administrativa börda som registreringen av en asfaltstation ger upphov till kan anses vara jämförbar med den som registreringen av en permanent betongstation ger upphov till. Denna slutsats ligger i linje med att uppgifterna om tillstånd för och registrering av asfaltstationer har använts som underlag också för bedömningen av de konsekvenser för den offentliga ekonomin (kommunalekonomiska konsekvenser) som en övergång från tillståndsplikt till registreringsförfarande ger upphov till i fråga om permanenta betongstationer.

Såsom ovan har framhållits i fråga om konsekvenserna för den offentliga ekonomin, förfaller tillstånden för cirka 150 betongstationer i övergångsskedet. Om alla dessa verksamheter registreras som nya, kan man utifrån de uppgifter som finns att tillgå om befintliga asfaltstationer

(behandlingstider och priser) bedöma att registreringen ger upphov till behandlingsavgifter på sammanlagt cirka 49 500—165 000 euro för betongbranschen.

På basis av det som redovisas ovan står det klart att det medför fördelar för företagen att en verksamhet överförs från tillståndsplikt till registreringsförfarande, eftersom verksamhetsstarten förenklas och försnabbas. På så vis underlättas marknadstillträdet eftersom företaget sparar tid. Också miljökraven på verksamheten kan förutses, eftersom bestämmelser om miljöskyddskraven för verksamheten ska utfärdas genom förordning av statsrådet. Dessa konsekvenser kan vara viktigare för företagen än själva de behandlingsavgifter som tas ut för själva tillståndet eller registreringen.

Den behandlingsavgift för inledande av verksamhet vid en permanent betongstation som myndigheterna tar ut sjunker med uppskattningsvis 750—2 500 euro i samband med övergången till registreringsförfarande, om man använder uppgifterna för miljötillstånd och registreringsförfarande i fråga om asfaltstationer (behandlingstider och prissättning) som grund. De minskade behandlingsavgifterna kan inte anses vara så betydande att de i väsentlig utsträckning skulle öka omfattningen av investeringar i betongstationer. En närmare bedömning av hur stora branschens inbesparingar blir skulle kräva tillförlitliga uppgifter om antalet kommande aktörer i branschen.

Å andra sidan ger tillståndsförfarandet verksamhetsutövaren en relativt tryggad ställning gentemot myndigheter, parter som orsakas besvär samt miljöorganisationer. I ett miljötillstånd meddelas detaljerade föreskrifter om åtgärder för förebyggande och begränsning av utsläpp, tillåtna utsläppsnivåer och kontroll av dessa. Om det efter att en verksamhet har inletts framgår att verksamheten orsakar sådana utsläpp eller risker som inte kan betraktas som lagenliga, kan en ersättning av redan gjorda anläggningsinvesteringar med lagenliga eller exempelvis en flyttning av anläggningen längre bort från de objekt som exponeras för störningar ur verksamhetsutövarens synvinkel bli väsentligt dyrare än om kraven utreds inom tillståndsförfarandet innan investeringarna görs. En reducering av tillståndsförfarandets användningsområde, exempelvis genom att en verksamhet överförs till registreringsförfarandet, förtar denna dimension. Särskilt om en verksamhet inte kräver tillstånd eller registrering svarar verksamhetsutövaren på grund av avsaknaden av förhandskontrollförfarande helt ensam för utredningen av huruvida de tilltänkta investeringarna och utövandet av verksamheten är lagenliga.

4.1.3 Konsekvenser för myndigheterna

Enligt propositionen innebär avskaffad tillståndsplikt och höjd tröskel för tillståndsplikt för vissa verksamheter att redan beviljade tillstånd upphör att gälla direkt med stöd av lag. Då avförs verksamheten också från tillsynsplanen för sådana verksamheter som inte har överförs till registreringsförfarandet samtidigt. Detta frigör i viss mån tillsynsresurser som kan inriktas på andra myndighetsuppgifter inom miljöskyddet. Enligt Kommunförbundets enkät om miljö- och vårdförvaltningen 2013 använder den kommunala miljö- och vårdmyndigheten i medeltal 46 procent av arbetstiden för specialuppgifter i form av beredning av beslut och tillståndsfrågor, övervakning av tillstånd och beslut och övrig övervakning (allmän laglighetsövervakning) enligt miljöskyddslagen, avfallslagen, vattenlagen, lagen om vattentjänster, terrängtrafiklagen och sjötrafiklagen. Av denna används i medeltal 52 procent för tillstånds- och beslutsfrågor och cirka 24 procent för övervakning av dessa beslut.

Å andra sidan kan skyldigheten att anmäla att ett tillstånd upphör, eventuella oklarheter i anslutning till ett upphörande och en utredning av dessa inklusive beslut med mera tillfälligt öka de kommunala tillsyns- och tillståndsmyndigheternas arbete.

Också anmälningsskyldigheten vid överföring av verksamheter till registreringsförfarandet ökar myndigheternas arbete tillfälligt. På längre sikt uppkommer positiva konsekvenser för myndigheterna dock genom att en överföring av verksamheterna från tillståndsplikten till registreringsförfarandet i kommunerna i viss mån frigör tillståndsbehandlingsresurser för nya verksamheter, som kan inriktas på andra myndighetsuppgifter inom miljöskyddet. För en enskild permanent betongstation är det fråga om 25 mantimmar, om behandlingsuppgifterna i fråga om miljötillstånd för och registrering av asfaltstationer används som grund för beräkningen (11—36 mantimmar). En överföring av verksamheterna från tillståndsplikten till registreringsförfarandet minskar inte på ett avgörande sätt den kommunala miljöförhållanden myndighetens totala arbetsmängd utan flyttar tyngdpunkten i myndighetsarbetet från förhandskontroll till efterhandskontroll. De myndighetsresurser som frigörs inom förhandskontrollen motsvarar till sin omfattning inte automatiskt de som behövs för efterhandskontroll. De resurser som avsätts för efterhandskontroll påverkar hur täckande kontrollen är, och resurserna är andra än de som används för förhandskontroll. I praktiken är efterhandskontroll oftast mer arbetskrävande än förhandskontroll. En ändamålsenlig efterhandskontroll förutsätter tillgång till tillräckliga resurser i förhållande till arbetsinnehållet och arbetsmängden. I synnerhet rättsskyddsgarantierna vid utövande av förvaltnings tvång förutsätter att en myndighet har gedigen juridisk sakkunskap. Sålunda bör alla resurser som till följd av denna proposition frigörs från tillståndsbehandlingen eller efterhandskontrollen i första hand inriktas på efterhandskontrollen.

En höjd tröskel för tillståndsplikten kan också leda till att det oftare än i nuläget uppkommer ett behov av att tillämpa de allmänna tillståndsgrunderna, såsom den grannelagsrättsliga tillståndsgrunden. Om tillämpningen av den grannelagsrättsliga tillståndsgrunden blir vanligare förutsätts mer prövning från fall till fall, och förhandsfrågan om tillståndsbehovet blir lättare föremål för överklagande, vilket kan avspeglade sig i extra myndighetsarbete.

4.1.4 Konsekvenser för miljön

Merparten av utsläppsbelastningen från de verksamheter som avses i tabell 2 i bilaga 1 till miljöskyddslagen är av liten riksomfattande betydelse. Av de verksamheter som ingår i tabell 2 i bilaga 1 till miljöskyddslagen togs sådana med i den föreslagna proposition som enligt bedömning kan överföras från förhandskontroll till efterhandskontroll utan att miljöskyddets nivå väsentligt försvagas. De i propositionen avsedda verksamheterna belastar inte nämnvärt vattendragen, och deras utsläpp till luften och bullerutsläpp är ur ett riksomfattande perspektiv av liten betydelse. En verksamhets konsekvenser i olika omgivningar kan dock variera från fall till fall. Verksamheterna kan sålunda lokalt sett medföra betydande miljökonsekvenser.

I propositionen föreslås det att många verksamheter som använder organiska lösningsmedel ska överföras från tillståndsplikten till registreringsförfarandet. Utsläppen av flyktiga organiska föreningar (NMVOC) från tillståndspliktiga verksamheter enligt 6 punkten i tabell 2 i bilaga 1 uppgick 2013 till cirka 5,8 procent av de totala utsläppen i Finland. Utsläppen från de uppskattningsvis 60 verksamheter som ska överföras från tillståndsplikten till registreringsförfarandet svarar endast för en liten del av ovan nämnda utsläpp. Bestämmelser om utsläpp från och övervakning av verksamheter som är tillståndspliktiga och registreringspliktiga utifrån användningen av organiska lösningsmedel finns i statsrådets förordning om begränsning av utsläpp som leds ut i luften från vissa verksamheter och anläggningar som använder organiska lösningsmedel. Propositionen påverkar inte NMVOC-utsläppen nämnvärt.

Tillståndsvillkoren för permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter har till stora delar samma innehåll, och verksamheternas miljökonsekvenser är tämligen små. Verksamheterna är också i övrigt till naturen sådana att uttömmande bestämmelser om miljöskyddskraven för en verksamhet utifrån en förhandsbedömning kan utfärdas genom förordning av statsrådet utan att de lokala förhållandena påverkar de av verksamheten orsakade

olägenheterna. För verksamheter som förläggs till ett grundvattenområde ska tillståndsplikten kvarstå.

En del av de verksamheter som enligt förslaget ska befrias från den allmänna tillståndsplikten kan ha lokala grannelagsrättsliga konsekvenser, såsom buller- eller dammutsläpp. Tillståndsplikt för sådana verksamheter kan alltså uppkomma på grannelagsrättslig tillståndsgrund. Man kan inte heller anta att de verksamheter som befrias från tillståndsplikten kommer att försämra sina vattenbehandlingsprocesser, eftersom risken för förorening av vattendrag fortsättningsvis föranleder tillståndsplikt enligt 27 § 2 mom. 3 punkten i miljöskyddslagen.

4.1.5 Samhälleliga konsekvenser

De i propositionen avsedda åtgärderna för att lindra tillståndsplikten ska för sin del genomföras inom ramen för spetsprojektet för smidigare författningar enligt programmet för statsminister Sipiläs regering. Spetsprojektet inkluderar en avveckling av normer, minskning av den administrativa bördan och nödvändiga författningsändringar.

De i propositionen avsedda åtgärderna för att lindra tillståndsplikten, i synnerhet avskaffandet av tillståndsplikten för verksamheter utan att de överförs till registreringsförfarandet och överföringen av tillståndspliktiga verksamheter till registreringsförfarandet påverkar i viss mån medborgarnas rätt till inflytande genom att inflytandet flyttas från föregripande inflytande till efterhandskontroll. Medborgarnas möjligheter att med stöd av 186 § ingripa i försummelser av bestämmelser förblir dock oförändrade.

De sektorspecifika statsrådsförordningarna, som utgör en förutsättning för registreringsförfarandet, förbättrar förutsebarheten i fråga om de miljöskyddskrav som ställs på de verksamheter som överförs från tillståndsplikten till registreringsförfarandet. Dessutom förenhetligar statsrådsförordningarna tillståndsbehandlingen och tillståndsvillkoren för de tillståndspliktiga verksamheterna och förbättrar till dessa delar således rättsskyddet för både medborgarna och verksamhetsutövarna. Såväl miljöskyddskravens förutsebarhet som myndighetsverksamhetens enhetlighet ansluter till genomförandet av jämlikhetsprincipen enligt 6 § i grundlagen.

4.2 Reglering av myndigheternas skyldighet att ge rådgivning

4.2.1 Konsekvenser för företagen

Ur verksamhetsutövarnas synvinkel ändrar propositionen inte det rättsläge som också i övrigt redan föranleds av de nuvarande bestämmelserna om rådgivning och utredningar i förvaltningslagen. I fråga om bestämmelserna om rådgivning saknar propositionen således omedelbara företagsekonomiska konsekvenser.

En snabb behandling av miljötillståndsansökningar utan avkall på behandlingskvaliteten är till fördel för tillståndssökandena. En fördröjning av behandlingen av en tillståndsansökan leder till att verksamhetsstarten och de därmed förknippade investeringarna fördröjs. Om en tillståndssökande redan tidigt kan få en uppfattning om vilka utredningar som behövs för att avgöra en fråga, kan tillståndssökanden ekonomiskt planera tidsanvändningen i anslutning till ansökningsförfarandet och undvika onödigt utredningsarbete. Om exempelvis vissa utredningar i anslutning till behandlingen av ett ärende kan göras endast på sommaren, ligger det i sökandens intresse att få information om detta tillräckligt tidigt. I och med att en begäran om tilläggsutredningar ska motiveras hjälper det tillståndssökanden att rikta in sitt utredningsarbete på sådana omständigheter som är nödvändiga med hänsyn till tillståndsprövningen. Utifrån de i början angivna grunderna kan det inte heller anses sannolikt att tillståndsbehandlingen för

sådana tillståndssökande som behöver mindre rådgivning väsentligt fördröjs på grund av de tillståndssökande som behöver mer rådgivning.

4.2.2 Konsekvenser för myndigheterna

Av en myndighet kräver rådgivningen i anslutning till behandlingen av en tillståndsansökan resurser och arbetstid, vilket kan gå ut över tiden för behandlingen av ansökningar. Tillståndsansökningar av bättre kvalitet med i synnerhet nödvändiga utredningar som lagts fram tillräckligt tidigt kan för sin del försnabba behandlingen av ett tillståndsärende. Trots rådgivningen är det sannolikt att tillståndssökandena vid ansökan om tillstånd anlitar utomstående konsulttjänster eller personal som specialiserat sig på upprättandet av ansökningar i samma omfattning som förut. Därför är det inte troligt att propositionen leder till att en verksamhetsutövers kostnader förs över på myndigheten. Rådgivningen kan ordnas relativt förmånligt om rådgivningen delvis kan ges automatiskt via en elektronisk tillståndstjänst. Ibland finns det skäl att säkerställa rådens riktighet från fall till fall även om myndighetsråden inte ger upphov till tillitsskydd. Om rådgivningen ordnas inom ramen för ett samråd, kräver det mycket av den arbetstid som myndigheterna använder för behandling av tillståndsansökningar. Dessutom ska en myndighet i sin verksamhet se till att tillståndssökandena likabehandlas i fråga om den arbetstid som använts för rådgivning. I de tydligaste fallen ökar den automatiska motiveringskyldigheten vid begäran av utredningar myndighetens arbetsmängd i viss mån. Det går inte att på förhand tillförlitligt bedöma hur bestämmelsen påverkar snabbheten i behandlingen av ett tillståndsärende. Information om tilläggsutredningarnas nödvändighet kan öka acceptabiliteten i fråga om myndigheternas verksamhet.

4.2.3 Konsekvenser för miljön

Till de delar som gäller rådgivningsskyldigheten påverkar propositionen inte toleransen för miljöförorenande verksamhet eller verksamhetsutövers omsorgsplikt eller skyldighet att vara konsekvensmedveten. Till dessa delar bedöms propositionen därför sakna konsekvenser för miljön.

5 Beredningen av propositionen

5.1 Beredningsskeden och beredningsmaterial

I fråga om förslagen om ändringar av tillståndsplikten grundar sig propositionen i huvudsak på arbetet inom ramen för projekt 7 inom den tredje fasen av projektet för revidering av miljöskyddslagen. Projektarbetet och avgränsningarna av detta beskrivs i detalj i avsnitt 2.2.4 ovan.

Slutrapporten från projekt 7 var ute på remiss i januari-mars 2016. Cirka 60 myndigheter, organisationer och företag yttrade sig. Merparten av remissorganen förhöll sig positiva till förslagen i slutrapporten. I vissa yttranden påpekades att en höjning av kapaciteten eller andra motsvarande tröskelvärden för vissa verksamheter sannolikt medför att tillståndsplikten kvarstår på grannelagsgrund med stöd av 27 § 2 mom. 3 punkten i miljöskyddslagen. Då blir det aktuellt att pröva tillståndsbehovet från fall till fall utifrån det aktuella projektets konsekvenser. Med stöd av de sektorspecifika noteringarna i yttrandena kan de föreslagna sänkningarna av tillståndströsklarna inte bedömas försvaga miljöskyddets nivå.

På basis av remissvaren om slutrapporten från projekt 7 inleddes i juli 2016 beredningen av regeringens proposition med förslag till ändringar som kan genomföras utan ytterligare utredningar.

Förslaget om en precisering av myndigheternas skyldighet att ge rådgivning lades fram i rapporten från Tarastis bedömningsgrupp och vidarebearbetades inom ramen för projekt 1 inom den tredje fasen av projektet för revidering av miljöskyddslagen. Den bestämmelse om precisering av rådgivningsskyldigheten som avses i denna proposition grundar sig på ovan nämnda projektgrupps förslag. Ett försök med utveckling av rådgivningen är avsett att genomföras också inom miljöförvaltningen inom ramen för ett pilotprojekt för nya tillståndsförfaranden som inleddes i början av 2016. Resultaten från projektet väntas våren 2017.

Propositionen sändes på remiss till Justitieministeriet, Försvarsministeriet, Finansministeriet, Jord- och skogsbruksministeriet, Arbets- och näringsministeriet, Social- och hälsovårdsministeriet, Kommunikationsministeriet, Inrikesministeriet, Finlands miljöcentral, Naturresursinstitutet, Säkerhets- och kemikalieverket (Tukes), Trafiksäkerhetsverket Trafi, regionförvaltningsverken, närings-, trafik- och miljöcentralerna, Högsta förvaltningsdomstolen, Vasa förvaltningsdomstol, Finlands Kommunförbund, Esbo stad/miljövärdsmyndigheten, Helsingfors stad/miljövärdsmyndigheten, Joensuu stad/miljövärdsmyndigheten, Kuopio stad/miljövärdsmyndigheten, Uleåborgs stad/miljövärdsmyndigheten, Villmanstrands stad/miljövärdsmyndigheten, Saarijärvi stad/miljövärdsmyndigheten, Tammerfors stad/miljövärdsmyndigheten, Vanda stad/miljövärdsmyndigheten, Åbo stad/miljövärdsmyndigheten, Finlands Vattenverksförening rf, Betoniteollisuus ry, Bioenergia ry, Finsk Energiindustri rf, Infra ry, Kemiindustrin KI rf, Metsäteollisuus ry, Teknologiiindustri rf, Finlands näringsliv rf, Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK ry, Natur och Miljö rf och Suomen Ravihevostasvattajat SRHK ry.

I samband med remissförfarandet sändes propositionen även till rådet för bedömning av lagstiftningen. Bedömningsrådet tog upp regeringens proposition till behandling. Utlåtandet från rådet för bedömning av lagstiftningen har behandlats i avsnitt 5.3.

Propositionen behandlades av delegationen för kommunal ekonomi och förvaltning den 13 december 2016.

5.2 Remissyttranden och hur de har beaktats

5.2.1 Remissorgan

Om propositionen yttrade sig Arbets- och näringsministeriet, Betoniteollisuus ry, Bioenergia ry, Finansministeriet, Finavia Abp, Finlands Fiskodlarförbund rf, Finlands Kommunförbund, Finlands miljöcentral, Finlands naturskyddsförbund rf, Finlands näringsliv rf, Finlands Vattenverksförening rf, Finsk Energiindustri rf, Infra ry, Företagarna i Finland rf, Försvarsministeriet, Högsta förvaltningsdomstolen, Inrikesministeriet, Jord- och skogsbruksministeriet, Joensuu stad/miljövärdsmyndigheten, Justitieministeriet, Kemiindustrin KI rf, Kommunikationsministeriet, Kuopio stad/Ympäristönsuojelupalvelut, Kuusisto Erkki, Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK ry, Metsäteollisuus ry, Miljöindustrin och -tjänster YTP rf, Miljörättsliga Sällskapet i Finland r.f., Naturresursinstitutet, Närings-, trafik- och miljöcentralen i Birkaland, Närings-, trafik- och miljöcentralen i Egentliga Finland, Närings-, trafik- och miljöcentralen i Norra Savolax, Närings-, trafik- och miljöcentralen i Nyland, Närings-, trafik- och miljöcentralen i Mellersta Finland, Närings-, trafik- och miljöcentralen i Österbotten, Regionförvaltningsverket i Norra Finland, Regionförvaltningsverket i Södra Finland, Regionförvaltningsverket i Västra och Inre Finland, Regionförvaltningsverket i Östra Finland, Säkerhets- och kemikalieverket (Tukes), Teknologiiindustri rf, Tiiohar-Saarijärvi-Kelloniemi asukasyhdistys ry/Toivanen Pekka, Trafiksäkerhetsverket Trafi, Uleåborgs stad/miljövärdsmyndigheten Oulun seudun ympäristötoimi, Vasa förvaltningsdomstol, Ympäristönsuojeluviranhaltijat ry och Öljy- ja biopolttoaineala ry.

5.2.2 Allmänna kommentarer om lindringen av tillståndsplikten

De i propositionen föreslagna lindringsåtgärderna understöddes antingen på allmän nivå eller särskilt i fråga om en viss verksamhet. Flera remissorgan önskade att också andra under den tredje fasen av revideringen av miljöskyddslagen aktualiserade åtgärder för att lindra miljötillståndsförfarandet ska vidtas så snabbt som möjligt.

Också motsatta synpunkter lades fram. Särskilt myndigheterna yttrade sig mer kritiskt. Flera av synpunkterna i de kritiska kommentarerna bestod dock av omständigheter som hade beaktats i konsekvensbedömningsavsnittet i propositionen som var ute på remiss. För detta framfördes tack.

5.2.3 Detaljerade kommentarer

Avskaffande av tillståndsplikten för vissa verksamheter

Ett remissorgan framförde att ett uteslutande av kallvalsning av järnbaserade metaller från tillståndsplikten ligger i linje med att tillståndsplikten avskaffas för vissa kallprocesser i 2 punkten underpunkt c i den nationella anläggningsförteckningen. I den fortsatta beredningen ändrades propositionen enligt förslaget.

Två remissorgan motsatte sig att helikopterflygplatserna för räddningsverksamhet befrias från tillståndsplikten och förde bland annat fram att det genom planläggningen av en eller annan orsak inte går att tillräckligt förebygga bullerstörningar som orsakas av helikopterflygplatser för räddningsverksamhet. Den ena av dem anmärkte också att motiveringstexten är oklar. I den fortsatta beredningen har propositionen inte ändrats till dessa delar, men motiveringen preciserades och korrigerades.

I remissyttrandena ställde man sig också kritiskt till att fanerfabriker undantas tillståndsplikt eftersom man i propositionen inte tagit hänsyn till bland annat det slam som uppkommer i fanerfabrikernas vattenbad, som kan kräva behandling redan på uppkomstplatsen innan det levereras för återvinning. I den fortsatta beredningen konstaterades att det i nuläget finns endast ett fåtal fanerfabriker. Dessutom regleras återvinningen av slam uttömmande bland annat direkt via avfallslagen. Propositionen ändrades inte.

I remissyttrandena föreslogs att tillståndsplikten bör avskaffas också för flera andra verksamheter, såsom fiskodling. I den fortsatta beredningen konstaterades att man för att undvika överlappande arbete överväger att genomföra lindringsförslagen avseende fiskodling inom ramen för projekt 7 först senare. Till att börja med avvaktar man resultaten från projektet blå bioekonomi, som hör till regeringens spetsprojekt. De övriga av de verksamheter som enligt förslaget ska strykas ingick i huvudsak inte i förslagen från projekt 7. I fråga om dessa konstaterades i den fortsatta beredningen att tillståndsplikten inte kan avskaffas på lätta grunder utan påkallade konsekvensbedömningar. Förslagen kan övervägas när beredningen av den tredje fasen av revideringen av miljöskyddslagen fortsätts.

Vissa förhöll sig kritiska till att en verksamhet som enligt förslaget ska avföras från den nationella anläggningsförteckningen eventuellt kräver miljötillstånd utifrån någon annan allmän tillståndsgrund enligt 27 § 2 mom. i lagen. Det konstaterades att detta utgör ett hinder för en faktisk förenkling av anläggningsförteckningen. I den fortsatta beredningen konstaterades att de allmänna tillståndsgrunderna enligt 27 § 2 mom. med hänsyn till tryggheten av miljöskyddsnivån utgör central reglering och har en etablerad ställning i vårt rättssystem. Dessa kan inte avskaffas på lätta grunder. En utredning om den grannelagsrättsliga grunden för behov av

tillstånd, som nämns i avsnitt 2.2.4, är dock under arbete. Slutsatserna utifrån denna kommer att bedömas när den tredje fasen av revideringen av miljöskyddslagen fortsätts.

Ett remissorgan föreslog att det vid nedskärningen av den nationella anläggningsförteckningen samtidigt finns skäl att precisera 28 § 2 mom. avseende tillståndsplikt i grundvattenområde för att detta ska omfatta också övriga sådana verksamheter som förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde och som inte uttryckligen nämns i anläggningsförteckningen men kan medföra risk för att grundvattnet förorenas. I den fortsatta beredningen konstaterades att det vore fråga om en väsentlig ändring jämfört med den nuvarande regleringen och att också regleringen avseende förbudet mot förorening av grundvatten påverkar saken. Förslaget kunde inte beaktas inom ramen för den tidtabell som uppställts för denna proposition, men detta kan övervägas i den fortsatta revideringen av miljöskyddslagen.

Ett remissorgan framförde att de föreslagna ändringarna av tillståndsplikten på allmän nivå medför tillsynsproblem. Detta gäller situationer där tillståndspliktiga, registreringspliktiga respektive från tillståndsplikten befriade anläggningar efter lagändringen kan verka inom samma område. Verksamheterna (t.ex. en pelletanläggning respektive såg) kan ha gemensamma utsläppskonsekvenser och därigenom gemensam vattendrags- och utsläppskontroll. I praktiken försvåras tillsynen om verksamheterna övervakas av två myndigheter (den statliga respektive kommunala miljöförvaltningsmyndigheten) och en del av verksamheterna berörs av de bindande miljötillståndsbestämmelserna och en del av de kommunala miljöskyddsbestämmelserna. Problemet har inte alls beaktats i konsekvenserna för myndigheterna i propositionen. I den fortsatta beredningen konstaterades att redan den nuvarande regleringen tillåter att både tillståndspliktiga respektive registreringspliktiga verksamheter finns i samma område och att tillsynsbehörigheten i fråga fördelar sig på staten respektive kommunen. Propositionen varken ändrades eller precisades.

I remissvaren framfördes att avskaffandet av tillståndsplikten för sådana aktörer som leder sitt spillvatten till ett kommunalt avloppsreningsverk förutsätter att ansvaret förtydligas på normnivå. Den rättsliga ställningen avseende avtal om industriavloppsvatten som dessa anläggningar och vattentjänstverket i fråga ingår, avtalstillsynen och tillsynsaktören bör fastställas. Dessutom anmärktes att avtalen om industriavloppsvatten framöver är allt viktigare eftersom flera av de verksamheter för vilka tillståndsplikten avskaffas leder avloppsvattnet till ett vattentjänstverks avlopp.

I den fortsatta beredningen konstaterades att den rättsliga ställningen för avtalen om industriavloppsvatten och ansvarsfrågorna i sig är tydliga. Förhållandet mellan ett vattentjänstverk och en kund utgör ett privaträttsligt avtalsförhållande. Avtalet och de allmänna avtalsvillkoren fastställer hurdan avloppsvatten som får ledas till avloppet. Avtalsvillkoren får dock inte avvika från den förpliktande regleringen. Avtalsvillkoren kan därför delvis inbegripa villkor som svarar mot innehållet i den gällande regleringen och delvis också mer exakta och mer omfattande villkor. I enskilda fall beror innehållet i avtalsvillkoren på hurdan avloppsvatten det är fråga om och hurdana villkor som måste ställas för att inte verksamhetsförutsättningarna för vattentjänstverkets avloppsreningsverk ska äventyras. Avtalen och de allmänna avtalsvillkoren innehåller även villkor exempelvis i händelse av avtalsbrott och om kundens anmälningsskyldighet och ansvar.

I den fortsatta beredningen konstaterades ytterligare att ett avtal om industriavloppsvatten utgör en central metod för att kontrollera annan avloppsvatten än sådant kommunalt avloppsvatten som leds till ett vattentjänstverks avlopp. Den utredning som Finlands miljöcentral gjort och som ligger bakom propositionen stöder dock inte slutsatsen att vikten hos och antalet avtal om industriavloppsvatten kommer att öka - åtminstone inte i nämnvärd grad - till följd av propositionen. Propositionen ändrades inte i den fortsatta beredningen. Det är dock nödvändigt att

återkomma till frågorna om avtalen om industriavloppsvatten mer genomgripande när den tredje fasen av revideringen av miljöskyddslagen fortsätter och de fortsatta utredningarna avseende förslagen från projekt 7 har blivit färdiga.

Överföring av vissa verksamheter från tillståndsplikten till registreringsförfarandet

Ett remissorgan framförde att motiveringen och lagförslaget i fråga om vissa verksamheter som ska överföras till registreringsförfarandet inte motsvarade varandra till fullo. Enligt motiveringen ska permanenta betongstationer, fabriker som tillverkar betongprodukter och också andra distributionsstationer för flytande bränslen än distributionsstationer för bränsle som används i motordrivna fordon eller motorbåtar förbli tillståndspliktiga, om verksamheten förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde. Detta hade dock inte beaktats i lagförslaget. I den fortsatta beredningen korrigerades felet genom att lagförslaget och motiveringen kompletterades.

Några remissorgan förhöll sig kritiska till den i motiveringen ingående noteringen att tillämpningsområdet för den gällande statsrådsförordningen om miljöskyddskrav för distributionsstationer för flytande bränslen (444/2010) ska utvidgas till att omfatta också andra distributionsstationer för flytande bränslen än distributionsstationer för bränsle som används i motordrivna fordon eller motorbåtar. I samband med detta anmärktes att kraven i den gällande förordningen nödvändigtvis inte som sådana är skäliga eller genomförbara med tanke på alla distributionsstationer. Regleringen bör därför utgå från de olika verksamheternas särdrag, verksamhetens omfattning och miljökonsekvenserna av denna samt iakttagandet av standarden om distributionsstationers tekniska konstruktioner. I den fortsatta beredningen ändrades motiveringstexten så att det framfördes att den gällande förordningen kommer att ändras. Ändringarnas exakta innehåll preciseras i samband med att beredningen av den aktuella bestämmelseändringen framskrider.

Ändringar i fråga om vissa verksamheter som förbrukar organiska lösningsmedel

Överföringen av sådana i industriutsläppsdirektivet avsedda anläggningar som hanterar flyktiga organiska föreningar från tillståndsplikten till registreringsplikten fick två typer av kommentarer. Det är ändamålsenligare att hantera risken för kemikalieolyckor i samband med de aktuella verksamheterna genom förfarandena enligt lagstiftningen om kemikaliesäkerhet. I remissyttrandena framfördes också de luktutsläpp som vissa VOC-anläggningar ger upphov till i sin omgivning; i fråga om dessa ska grunden för tillståndsplikt bevaras utifrån grannelagskonsekvenserna. Det föreslås att också gummifabriker med vulkaniserings- eller masticeringsprocesser på grund av luktkonsekvenserna ska förbli tillståndspliktiga. Bestämmelser om skyldigheten att ordna avfallshantering för det avfall som en verksamhet ger upphov till och om tillsynen i anslutning till detta finns i avfallslagen. I remissvaren framfördes vidare den ökade risken för grundvattenföroreningar när tillståndströskeln för VOC-anläggningar höjs. Utifrån remissyttrandena gick man i den fortsatta beredningen in för ett tillägg att anläggningarna enligt bilaga 2 till lagen är tillståndspliktiga med stöd av 28 § 1 mom., om dessa förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde.

I yttrandena betonades dessutom VOC-anläggningarnas fåtalighet och de därtill förbundna bristerna i de för registreringen av VOC-anläggningar svarande kommunala miljövärdsmyndigheternas möjligheter att skaffa tillräcklig sakkunskap om kraven avseende VOC-anläggningar. I nuläget är det den kommunala miljövärdsmyndigheten som beviljar miljötillstånd för anläggningar som förbrukar mindre än 50 ton organiska lösningsmedel per år. Det är inte nödvändigt att ändra behörigheten när dessa anläggningar överförs till registreringen.

I remissvaren uppmärksammades vidare vissa överlappningar i anläggningsförteckningen och i synnerhet omständigheter som hänför sig till det sätt på vilket tröskeln för tillståndsplikten för VOC-anläggningar bestäms. Såsom framgår av remissvaren kvarstår i propositionen alltså liknande överlappningar exempelvis i fråga om träimpregnering. Detta har ansetts nödvändigt därför att införlivandet av industriutsläppsdirektivet förutsätter tillståndsplikt utifrån mängden förbrukade flyktiga organiska föreningar, medan träimpregnering å andra sidan medför betydande risker för grundvattnet och marken också vid sådana anläggningar som inte är tillståndspliktiga utifrån förbrukningen av flyktiga organiska föreningar. Med hänsyn till ett tillräckligt införlivande av industriutsläppsdirektivet har det ansetts vara klarare att iakttä uppbbyggnaden och ordalydelsen i anläggningsförteckningarna i direktivet i tillämpliga delar också i den nationella lagstiftningen, vilket kan ge upphov till överlappningar av ovan nämnda slag. Därför föreslås det att inte heller vissa andra i remissyttrandena nämnda ändringar i anslutning till framställningssättet i anläggningsförteckningen ska genomföras. Med beaktande av propositionens syfte ansåg man i den fortsatta beredningen att det inte heller är ändamålsenligt att utsträcka tillstånds- eller registreringsplikten till nya verksamheter i fråga om vilka EU-regleringen inte så kräver.

Övergångsbestämmelser

I fråga om övergångsbestämmelserna framfördes i huvudsak endast allmänna önskemål om regleringens tydlighet. Ett remissorgan framförde en önskan om att övergångsbestämmelserna utlöses först vid ansökan om ändring av ett tillstånd eller i andra liknande inledningssituationer i stället för att åtgärderna ska vidtas på tjänstens vägnar inom vissa till kalenderdagarna bundna tidsfrister (i synnerhet tidsfristen på ett år). Andra konkreta förbättringsförslag framfördes inte. I den fortsatta beredningen konstaterades att övergångsbestämmelserna med avsikt utarbetats så långt som möjligt på samma sätt som övergångsbestämmelserna för 231 § i miljöskyddslagen. För tydlighetens skull ville man bevara denna likformighet. Man har ändå försökt göra övergångsbestämmelserna tydligare i fråga om de verksamheter som övergår från tillståndsplikten till registreringsförfarandet och för vilka det ännu inte finns en statsrådsförfordning om de miljöskydds krav som utgör en förutsättning för registrering.

Bestämmelser om myndighetsrådgivning

Om förslagen om myndigheterna skyldighet att ge rådgivning gavs två slags kommentarer. Allmänt sett understöddes förslaget av branschorganisationerna, medan myndigheterna och domstolarna för sin del ansåg att förslaget onödigt ökar antalet bestämmelser och utgör överlappande överreglering. Remissorganens åsikt att garantierna för god förvaltning inte återgår på enbart procedurbestämmelserna utan att det som stöd för fullföljandet av serviceprincipen behövs utbildning, verksamhetsmodeller, resultatstyrning, rapportering, uppföljning och integrering av serviceprincipen i en myndighets organisationskultur kan anses motiverad. Förslaget kan därför i viss mån till naturen betraktas som en målregleringsliknande notering som har i syfte att accentuera vikten av det faktiska vedertagna bruk inom förvaltningspraxisen som brukarna inom förvaltningen anser sig behöva vid utträttandet av ärenden hos en myndighet.

Förslaget har som mål att försnabba tillståndsbehandlingen genom att höja tillståndsansökningarna kvalitet. I synnerhet i myndigheternas, men också i en branschorganisationens remissvar, ifrågasattes huruvida förslaget kan leda till fördröjd tillståndsbehandling i strid med propositionens syfte, om tillståndsmyndigheternas användning av arbetstiden flyttas från avgörandet av tillstånd i riktning mot rådgivning för tillståndssökandena. Innehållet i ansökningarna uppvisar ofta väsentliga brister, som i och med behovet att be om ytterligare utredningar fördröjer ansökningsbehandlingen. I synnerhet småföretag som inte anlitar en konsult för uppgörandet av en ansökan saknar ofta kunskap om miljötillståndsförfarandets stadier och vad som förutsätts av dem för att processen ska framskrida. Även om det i 39 § 3 mom. i miljö-

skyddslagen föreskrivs att den som upprättar ansökan ska ha tillräcklig sakkunskap för att upprätta ansökan, måste de som upprättar fundamentalt bristfälliga ansökningar redan i nuläget instrueras i hur ansökningarna ska kompletteras i stället för att en ansökan på denna grund kunde avslås direkt. Den ovan nämnda bestämmelsen om sakkunskapen hos den som upprättar ansökan och verksamhetsutövarens skyldighet att i enlighet med 6 § i miljöskyddslagen vara medveten om miljökonsekvenserna av verksamheten och verksamhetens risker förblir alltså i kraft. Därför kan denna risk betraktas som synnerligen liten, och propositionen kan inte ge tillståndssökandena en uppfattning om att man framöver inte behöver vara lika medveten om konsekvenserna av verksamheten. På dessa grunder kan fokuseringen på rådgivningens kvalitet förbättra de bristfälliga ansökningarnas kvalitet och leda till ett smidigare tillståndsförfarande.

I flera yttranden fästes uppmärksamhet vid miljötillståndsförfarandets karaktär av en balanserande faktor för rättigheterna för verksamhetsutövarna och de parter som orsakas besvär. I yttrandena begrundades exempelvis att bestämmelsen om elektronisk rådgivning hänvisar till tillståndssökanden och inte mer allmänt till de berörda parterna. Med beaktande av att rådgivningen enligt bestämmelseförslaget till stora delar består av utarbetande av ansökningsblanketter och handböcker samt annan motsvarande konkretisering av en myndighets serviceprincip, medan bestämmelsen innehållsmässigt inte utvidgar innehållet i de råd som enligt förvaltningslagen ska ges de berörda parterna kan det anses att inställningen till rättsskyddsförväntningarna hos tillståndssökandena och de parter som orsakas besvär är balanserad. I sig finns det heller inga hinder för att en myndighet redan med stöd av förvaltningslagen kan ge dem som orsakas besvär motsvarande råd exempelvis genom att ta fram anvisningar och blanketter för att inleda ärenden. I detta sammanhang ventilerades i vissa yttranden också behovet av att kalla in dem som orsakas besvär till ett sådant samråd mellan tillståndssökanden och myndigheten i fråga som avses i bestämmelsen. Med hänsyn till ett smidigt projektframskridande kan ett sådant förfarande i sig vara nyttigt och fullt tillåtet, men i den fortsatta beredningen ansågs det inte ändamålsenligt att föreslå detta som en bindande förfaringsanvisning. Om avsikten i ett samråd är att, exempelvis för att ordna tillräckliga växelverkansförfaranden, kartlägga de parter som ett projekt eventuellt påverkar vore det naturligtvis omöjligt att kalla in dessa parter till ett samråd redan på förhand.

I en del remissvar fästes uppmärksamhet också vid likabehandlingen av tillståndssökandena bland annat med avseende på ordnandet av samråd. I den fortsatta beredningen ansågs det att myndighetsresurserna kan utnyttjas ändamålsenligt om myndighetssamråd inte ordnas på den sökandes begäran utan myndigheten prövar samrådsordnandet från fall till fall. Ordnandet av samråd och behandlingen av begäran om samråd förbrukar tillståndsmyndighetens arbetstid, varvid det ur verksamhetsekonomisk synvinkel finns skäl att idka prövning från fall till fall sålunda att rådgivningen till tillståndssökandena i synnerhet vid återkommande liknande ansökningar sker elektroniskt och att samråd utnyttjas i mer komplicerade projekt, som exempelvis kan genomföras på flera olika sätt och som behöver flera tillstånd.

I remissvaren fästes uppmärksamhet också vid att förslaget beretts innan pilotprojektet för smidigare tillståndsförfarande hade slutförts. I beredningen har man bedömt att ändringen med hänsyn till tillståndsförfarandefaserna juridiskt sett inte är så betydelsefull att försöksprojektet enligt uppskattning hade gett väsentlig merinformation med avseende på författningsberedningen. Avsikten med pilotprojektet har vid sidan av det övriga varit att generera uppgifter om olika alternativa sätt att ordna rådgivningen i praktiken.

Motiveringen till propositionen har preciserats utifrån remissyttrandena om utredningarnas tillräcklighet, rättsskyddsförväntningarna hos dem som orsakas besvär, rådgivningens tidsdimension och tillitsskyddet.

Konsekvenser för företagen och övriga ekonomiska konsekvenser

Remissyttrandena om konsekvenserna för företagen var knappa. I kommentarerna framlades bland annat att i konsekvenserna för företagen konstateras mycket onyanserat att ändringarna saknar direkta konsekvenser för företagen, även om det verkar som om förslagen undanröjer den administrativa bördan och avgifterna för vissa verksamhetsutövare. Några konkreta rättelseförslag framlades inte, men omständigheter i samband med uppkomstmekanismerna för konsekvenserna för företagen lyftes fram. I den fortsatta beredningen korregerades och kompletterades bedömningen av konsekvenserna för företagen utifrån remissyttrandena.

Ett remissorgan kritiserade slutsatsen att propositionen saknar samhällsekonomiska konsekvenser. Organet framförde att lindringen har samhällsekonomiska konsekvenser sålunda att konsekvensriktningen är tydlig. Lindrade tillståndskrav minskar företagens kostnader, förbättrar deras lönsamhet, möjliggör högre sysselsättning hos företagen och underlättar deras investeringar. Detta sker dock endast såvida tillståndsförfarandet inte påkallas av något annat skäl, exempelvis grannskapskonsekvenser (MSL 27 § 2 mom.). I den fortsatta beredningen varken ändrades eller kompletterades förslaget utifrån yttrandet. Såsom det redan tidigare konstaterades utgör de allmänna tillståndsgrunderna en etablerad del av vårt rättssystem och kan inte avskaffas på lätta grunder.

Ändringar av tillståndsplikten för djurstallar

De som yttrade sig om de ringa ändringsförslagen i samband djurstallar understödde propositionen i princip. Sålunda föreslås inga propositionsändringar utifrån remissyttrandena, men förutsättningarna att genomföra de i yttrandena framförda övriga utvecklingsförslagen kommer att granskas i det fortsatta arbetet vid utvecklingen av tillståndsförfarandet för djurstallar.

Behov av förtydliganden i övrigt

I remissyttrandena framfördes också en mängd behov av att förtydliga sådana bestämmelser som enligt förslagen i det propositionsutkast som varit ute på remiss inte ska ändras. Merparten av dessa anmärkningar hänförde sig till den nationella anläggningsförteckningen, men omfattade också vissa anmärkningar om förteckningen över direktivanläggningar. I den fortsatta beredningen konstaterades att endast några av de föreslagna klarläggningsbehoven kan beaktas i denna proposition, eftersom huvuddelen av dem kräver ett grundligt begrundande inklusive remissbehandling. Dessa ska begrundas när den tredje fasen av revideringen av miljöskyddslagen fortsätts (t.ex. biocider, betning, oljeplattformer och fartygsslossning, fartygsvarv, precisering av underpunkt c avseende verksamheter som förbrukar organiska lösningsmedel).

5.3 Utlåtande från rådet för bedömning av lagstiftningen

Rådet för bedömning av lagstiftningen har lämnat ett utlåtande om utkastet till regeringsproposition den 22 december 2016. Enligt rådets uppfattning har miljöskyddslagens bakgrund, mål, åtgärder och målgrupper på ett behörigt sätt i propositionen. Utkastet ger på en allmän nivå en uppfattning om propositionens konsekvenser, men det saknas riktgivande uppgifter i eurobelopp till stöd för en bedömning av de ekonomiska konsekvenserna.

Bedömningsrådet konstaterar utifrån utkastet att den viktigaste politiska ändringen är övergången från tillståndsplikt till registreringsförfarande i fråga om permanenta betongstationer. Riktgivande uppgifter i eurobelopp till stöd för bedömningen av vilka de ekonomiska konsekvenserna blir av att tillståndsplikten lindras i fråga om betongstationer bör införas i propositionsutkastet.

Med avseende på konsekvenserna av normavvecklingen anser rådet att det ur företagets synvinkel antagligen är det underlättade marknadstillträdet och den tid som sparas genom förfarandet som är viktigare än avgifterna för själva tillståndet eller registreringen. Detta borde framhållas tydligare i utkastet.

Bedömningsrådet konstaterar dessutom att utkastet inte ger underlag för några slutsatser om den totala förändringen i myndigheternas arbete i samband med att betongstationerna övergår från tillståndsplikten till registreringsförfarandet. Riktgivande uppskattningar av det förändrade antalet årsverken bör fogas till propositionsutkastet.

Det bör framgå av bedömningarna av konsekvenserna för samhällsekonomin huruvida nyttan av normavvecklingen i fråga om betongstationer grovt räknat överstiger de kostnader den ger upphov till.

Som allmän kommentar påpekar rådet att de textavsnitt som gäller konsekvensbedömning inte helt följer den rekommenderade indelningen av konsekvenserna enligt anvisningarna för lagberedning och att avsnitten i viss mån har placerats under fel rubriker.

De textavsnitt som gäller de ekonomiska konsekvenserna av propositionen har med anledning av bedömningsrådets utlåtande indelats på nytt i enlighet med anvisningarna för lagberedning. Konsekvensbedömningen har dessutom kompletterats i den utsträckning det har varit möjligt, alltså med beaktande av de osäkerhetsfaktorer i anslutning till faktaunderlaget som beskrivits i propositionen. Avsnitten om konsekvenserna för företagen och för den kommunala ekonomin har med avseende på betongstationerna kompletterats med riktgivande uppskattningar i euro, grundade på tillgängliga, befintliga uppgifter om asfaltstationer (behandlingstiderna för tillståndsansökningar och anmälan om registrering, prissättningen och den administrativa bördan för företagen). På motsvarande sätt har avsnittet om konsekvenser för myndigheterna utifrån uppgifter om behandlingstiderna i fråga om asfaltstationer kompletterats med en uppskattning av hur många mantimmar som frigörs för andra miljöskyddsuppgifter i samband med en övergången från tillståndsplikt till registrering i fråga om enskilda asfaltstationer. Däremot har det inte varit möjligt att framlägga någon sådan grov uppskattning av de samhällsekonomiska verkningarna av en normavveckling i fråga om betongstationer som bedömningsrådet efterlyser. En av orsakerna är att det inte finns någon tillförlitlig bedömning av hur många nya betongstationer som kommer att inleda sin verksamhet på grund av registreringen efter det att lagändringen trätt i kraft.

Lagändringen föreslås träda i kraft så snart som möjligt efter att den antagits, dock så att de nödvändiga (i remissyttrandena föreslagna) ändringarna av behörighetsregleringen i miljöskyddsförordningen (713/2014) hinner beredas. Avsikten är att den aktuella förordningsändringen och lagändringen enligt denna proposition ska träda i kraft samtidigt.

I 1 mom. i den föreslagna ikraftträdandebestämmelsen ska det föreskrivas om tidpunkten för när ändringslagen ska träda i kraft.

I 2 mom. föreskrivs det om de verksamheter som inte längre ska vara tillståndspliktiga och som inte övergår från tillståndsplikten till registreringsförfarandet. När lagen träder i kraft ska miljötillstånden för dessa verksamheter och med dem jämförbara tillstånd upphöra att gälla, och tillståndsansökningarna om sådana ska avskrivas direkt med stöd av lag. I bestämmelsen ska ”tillståndsansökan” syfta på både ett tillståndsärende som har inletts hos tillståndsmyndigheten och ett tillståndsärende som är föremål för överklagande. De i bestämmelsen avsedda åtgärder som ska vidtas av tillsynsmyndigheten och som sammanhänger med att ett tillstånd förfaller regleras särskilt i 8 mom. i ikraftträdandebestämmelsen.

I 3 och 4 mom. föreskrivs det om de verksamheter som övergår från tillståndsplikten till registreringsförfarandet. Ett villkor för registrering är att bestämmelser om miljöskyddskraven för sådana verksamheter ingår i en statsrådsförordning som utfärdats med stöd av 10 § i lagen. Bestämmelsen i 3 mom. gäller de verksamheter som inte är reglerade i en sådan statsrådsförordning. Bestämmelsen i 4 mom. gäller i sin tur de verksamheter som redan är reglerade i en statsrådsförordning.

För andra distributionsstationer än distributionsstationer för flytande bränslen som används i motordrivna fordon eller motorbåtar och för permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter har det ännu inte utfärdats någon statsrådsförordning om de miljöskyddskrav som är en förutsättning för registrering. Beredningen av förordningarna kommer att inledas under 2017 och behövliga övergångsbestämmelser ska ingå i dem. Enligt 3 mom. i ikraftträdandebestämmelsen ska dessa verksamheter kvarstå som tillståndspliktiga till dess att de statsrådsförordningar om miljöskyddskrav som ska utfärdas med stöd av 10 § i lagen börjar tillämpas. Vid den tidpunkten upphör miljötillstånden för verksamheterna att gälla direkt med stöd av momentet i fråga.

Bestämmelser om de miljöskyddskrav som utgör en förutsättning för verksamheter som använder organiska lösningsmedel ingår i statsrådets förordning om begränsning av utsläpp som leds ut i luften från vissa verksamheter och anläggningar som använder organiska lösningsmedel (64/2015). I 4 mom. i ikraftträdandebestämmelsen föreskrivs det i fråga om verksamheter eller anläggningar som använder organiska lösningsmedel att miljötillstånden och med dem jämförbara beslut upphör att gälla och att verksamheterna och anläggningarna övergår till registreringsförfarande när verksamheten ändras väsentligt, antingen på det sätt som avses i 5 § i statsrådets förordning eller på det sätt som avses i 29 § i miljöskyddslagen, eller när miljötillståndet behöver ändras i enlighet med 89 § i den lagen.

I 5 mom. i föreskrivs det i stort sett detsamma som i 231 § 2 mom. i lagen i fråga om de verksamheter som är tillståndspliktiga när lagen träder i kraft på grund av att de utgör en del av en tillståndspliktig helhet (med stöd av definitionen i 5 § 1 mom. 3 punkten i lagen), men som övergår från tillståndsplikten till registreringsförfarandet. För sådana registreringspliktiga verksamheter ska miljötillståndet upphöra att gälla först när tillståndet eller tillståndsvillkoren ändras nästa gång eller när miljötillstånd söks för en väsentlig ändring av den tillståndspliktiga verksamheten. En förutsättning för att tillståndet ska upphöra att gälla är trots det i sådana fall att miljöskyddskraven för verksamheten regleras i en statsrådsförordning som utfärdats med stöd av 10 § i lagen. En sådan reglering behövs, eftersom det inte har utfärdats bestämmelser om förutsättningarna för registrering genom en förordning av statsrådet (se motiveringen till 3 mom. i ikraftträdandebestämmelsen) i fråga om alla de verksamheter som enligt ändringslagen övergår från tillståndsplikten till registreringsförfarandet. Utgångspunkten för den föreslagna regleringen är tanken att en registreringspliktig verksamhet mest praktiskt kan lösas från den tillståndspliktiga helheten i och med att eventuella tillståndsvillkor i fråga om den registreringspliktiga delen samtidigt kan slopas. Om det vid den tidpunkten (vid en väsentlig ändring av verksamheten eller en tillståndsändring) inte finns någon statsrådsförordning om villkoren för registrering av verksamheten, är det dock inte möjligt att lösgöra verksamheten och registrera den.

I 6 mom. ska det på motsvarande sätt som i 231 § 3 mom. i lagen föreskrivas om en myndighets skyldighet att registrera en verksamhet vars miljötillstånd upphör att gälla med stöd av lagändringen och skyldigheten att meddela verksamhetsutövaren om registreringen.

I 7 mom. ska det på motsvarande sätt som i 231 § 4 mom. i miljöskyddslagen föreskrivas att en verksamhetsutövare eller tillsynsmyndighet i oklara fall får begära ett klargörande beslut av tillståndsmyndigheten om huruvida tillståndet har upphört att gälla. Bestämmelsen ska gälla

exempelvis sådana situationer där en verksamhet som avförts från anläggningsförteckningen ändå kräver miljötillstånd med anledning av oskäligt besvär enligt 17 § 1 mom. i lagen angående vissa grannelagsförhållanden. I detta fall förblir verksamheten tillståndspliktig, och miljötillståndet upphör inte att gälla även om verksamheten avförts från anläggningsförteckningen. Besvär för grannskapet kan ha uppgetts som grund i miljötillståndet även om det inte nödvändigtvis framgår om besväret är så stort att verksamheten enbart med stöd av detta vore tillståndspliktig.

I 8 mom. ska på i stort sett samma sätt som i 231 § 5 mom. i miljöskyddslagen föreskrivas om tillsynsmyndighetens skyldighet att meddela verksamhetsutövaren om att ett miljötillstånd som avses i 2 mom. i ikraftträdandebestämmelsen upphör att gälla. Meddelande om upphörandet ska ges inom ett år från lagens ikraftträdande. Om det är oklart om ett tillstånd för en viss verksamhet upphör att gälla ska tillsynsmyndigheten inleda ett förfarande enligt 7 mom. inom samma tidsfrist (dvs. inom ett år från det att ändringslagen trätt i kraft). Bestämmelsen behövs för sådana enskilda fall i fråga om vilka det inte råder full säkerhet om tillståndsgrunden.

Verksamheter som övergår från tillståndsplikten till registreringsförfarandet utesluts med avsikt från meddelandeskyldigheten enligt 8 mom.. Bestämmelser om tillsynsmyndighetens meddelandeskyldighet i samband med att ett miljötillstånd för sådana verksamheter upphör att gälla ska ingå i 6 mom. Med stöd av bestämmelsen ska meddelandeskyldigheten vara kopplad till registreringen av verksamheten i fråga.

6 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

Förslagen om förenkling av förteckningen över tillståndspliktiga verksamheter är relevanta med hänsyn till 18 § i grundlagen (näringsfrihet) och 20 § 2 mom. i grundlagen (grundläggande rätt till miljö). I regeringens proposition om revidering av de grundläggande rättigheterna (RP 309/1993 rd, s. 71) konstaterades att en minskad tillståndsplikt för näringar var ett av skälen till att bestämmelsen om näringsfrihet stiftades. Sålunda är det förslagna avskaffandet av tillståndsplikten för verksamheter relevant med hänsyn till genomförandet av näringsfriheten enligt 18 § i grundlagen. I fråga om avskaffandet av tillståndsplikten för helikopterflygplatser för räddningsverksamhet blir det dock aktuellt att i stället för näringsfriheten granska resultatkravet inom den offentliga förvaltningen, vilket delvis hör till principen för god förvaltning enligt 21 § 2 mom. i grundlagen. Att lindra tillståndsplikten inom de tjänster som den offentliga sektorn producerar stöder ordnandet av en resultatrik förvaltning.

De verksamheter som enligt förslaget ska avföras från förteckningen över tillståndspliktiga anläggningar medför mycket små miljökonsekvenser ur ett riksomfattande perspektiv. I fråga om permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter föreslås att den reglering som stöder fullföljandet av den grundläggande rätten till miljö i stället för genom tillståndsplikt ska verkställas genom allmänna bestämmelser om branschen, som utfärdas genom förordning av statsrådet. En del av de verksamheter som enligt förslaget ska avföras från anläggningsförteckningen är också tillståndspliktiga med stöd av någon annan punkt i förteckningen. Utsläppskonsekvenserna av vissa verksamheter som enligt förslaget ska avföras från anläggningsförteckningen, såsom pressning av träpelletar, är till sin natur närmast grannelagsrättsliga. I så fall förblir verksamheten enligt 27 § 2 mom. 3 punkten i miljöskyddslagen fortsättningsvis tillståndspliktig, om verksamheten eventuellt orsakar oskäligt besvär enligt 17 § 1 mom. i lagen angående vissa grannelagsförhållanden.

I grundlagsutskottets utlåtande (GrUU 23/2009 rd) bedömdes uttryckligen de i den grundläggande rätten till miljö ingående möjligheterna att påverka enligt 20 § 2 mom. i grundlagen när miljötillståndspliktiga verksamheter ändras till registreringspliktiga verksamheter. Grundlags-

utskottet har konstaterat att den grundläggande rätten till miljö då fullföljs till följd av de ringa miljökonsekvenserna av de verksamheter som befrias från tillståndsplikten, den i 186 § i miljöskyddslagen avsedda rätten för de behöriga parterna och det civila samhället att inleda ärenden i tillsynsfrågor, tillståndsplikten till följd av risk för att vattendrag förorenas och grannlagsrättsligt oskäligt besvär samt de rättigheter till deltagande som kravet på planläggningsförfarande medför. Grundlagsutskottet har betonat att fullföljandet av de rättigheter till deltagande som ingår i den grundläggande rätten till miljö i viss mån måste balanseras upp genom att tillförsäkra allmänheten tillräckligt effektiva möjligheter att delta i och påverka beredningen av förordningar som utfärdas för att förebygga förorening av miljön.

Med beaktande av ovan nämnda omständigheter och grundlagsutskottets ställningstagande försvagar förslaget inte den rätt till en sund miljö som avses i 20 § 2 mom. i grundlagen eller möjligheterna att påverka beslutfattandet avseende livsmiljön.

Förslaget om rådgivningsskyldighet kan anses vara relevant med hänsyn till 21 § 2 mom. i grundlagen (rätt till god förvaltning). Utifrån bestämmelsen åläggs lagstiftaren att trygga garantierna för en god förvaltning genom lag. Garantierna för en god förvaltning innebär bland annat myndighetsverksamhet enligt serviceprincipen, i vilken en myndighets rådgivningsskyldighet inräknas. Mer allmänt finns bestämmelser om rådgivningsskyldigheten och andra principer för god förvaltning i förvaltningslagen. De föreslagna bestämmelserna kompletterar förvaltningslagen i fråga om genomförandet av serviceprincipen vid behandlingen av miljötillståndsansökningar.

På de grunder som nämns ovan överensstämmer propositionen med grundlagen, och lagen som ingår i den kan stiftas i vanlig lagstiftningsordning.

Lagförslag

Lag

om ändring av miljöskyddslagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i miljöskyddslagen (527/2014) 10 § 2 mom., 28 §, 78 § 2 mom., tabell 2 i bilaga 1
samt bilaga 2 och
fogas till lagen en ny 39 a § och till 40 § ett nytt 3 mom. som följer:

10 §

Statsrådsförfordningar om förebyggande och hindrande av förorening av miljön i vissa verksamheter

De bestämmelser som avses i 1 mom. kan gälla följande verksamhetsområden och verksamheter:

- 1) energiproducerande anläggningar med en bränsleeffekt som understiger 50 megawatt,
- 2) asfaltstationer,
- 3) distributionsstationer för flytande bränslen,
- 4) verksamheter där det används organiska lösningsmedel,
- 5) behandling av avfall,
- 6) jordbruk, kreaturshushållning, pälsdjursskötsel och skogsbruk,
- 7) torvutvinning,
- 8) fiskodling,
- 9) stenkrossar, stenbrott och annan stenbrytning,
- 10) behandling och avledande av kommunalt avloppsvatten,
- 11) permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter.

28 §

Tillståndsplikt i grundvattenområden

Miljötillstånd krävs för verksamhet som avses i bilaga 2, om verksamheten förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde.

Dessutom krävs miljötillstånd för verksamhet som avses i bilagorna 1 och 2, men som är av mindre omfattning än vad som anges i bilagorna, om verksamheten förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde och verksamheten kan medföra risk för förorening av grundvattnet.

39 a §

Rådgivning till sökande

Utöver vad som i 8 § i förvaltningslagen föreskrivs om myndigheternas skyldighet att ge råd i anslutning till skötseln av ett förvaltningsärende, ska tillståndsmyndigheten på begäran ge sökanden information i elektronisk form om

- 1) vilka uppgifter som ska uppges i tillståndsansökan och vilka utredningar som ska bifogas ansökan,

2) vilka utlåtanden som kommer att begäras i ärendet och den tidsfrist som ska reserveras för detta,

3) uppskattad tidpunkt för meddelande av tillståndsbeslutet.

Tillståndsmyndigheten kan dessutom på den sökandes begäran eller på eget initiativ arrangera ett samråd mellan sökanden och myndigheten för att ordna rådgivningen i tillståndsärendet. Till samrådet kan också kallas företrädare för andra myndigheter som deltar i tillstånds-förfarandet och andra berörda parter. Den statliga miljötillståndsmyndigheten ska alltid kalla in en företrädare för den statliga tillsynsmyndigheten.

Rådgivningen är avgiftsfri.

40 §

Komplettering av ansökan

Om det senare under behandlingen av ett ärende visar sig att ny utredning behöver begäras från sökanden för att ärendet ska kunna avgöras, ska det i begäran om utredning specificeras vilka särskilda omständigheter som behöver läggas fram och på vilken grund.

78 §

Gränsvärden som är lindrigare än utsläppsnivåerna

Förutsättningarna för lindrigare utsläppsgränsvärden ska bedömas på nytt när tillståndet ses över med stöd av 80 och 81 § eller när tillståndet ändras med stöd av 89 § 2 mom. 1, 3 eller 5 punkten.

Denna lag träder i kraft den 2017.

Om en verksamhet inte längre kräver miljötillstånd enligt denna lag och verksamheten inte heller är registreringspliktig enligt denna lag, upphör ett miljötillstånd som utfärdats med stöd av bestämmelser som gällde före ikraftträdandet av denna lag eller ett med tillståndet jämförbart beslut att gälla när denna lag träder i kraft. Om en tillståndsansökan som gäller en sådan verksamhet är anhängig, avskrivs ansökan.

Andra distributionsstationer än distributionsstationer för flytande bränslen som används i motordrivna fordon eller motorbåtar som omfattas av tillämpningsområdet för 3 punkten i bilaga 2 till denna lag samt sådana permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter som avses i 8 punkten i bilaga 2 till denna lag förblir tillståndspliktiga tills de statsrådsförfordningar som utfärdas med stöd av 10 § börjar tillämpas. Miljötillstånden för verksamheterna eller de med dem jämförbara besluten upphör att gälla när ovan avsedda statsrådsförfordningar blir tillämpliga.

I verksamheter eller anläggningar som använder organiska lösningsmedel och som avses i punkt 5—7 i bilaga 2 till denna lag upphör miljötillstånden eller med dem jämförbara beslut att gälla när verksamheten ändras väsentligt på det sätt som avses i 29 § eller i bestämmelser som utfärdats med stöd av den, eller när miljötillståndet behöver ändras med stöd av 89 §.

Om en verksamhet som ska registreras enligt denna lag gäller inrättande eller drift av en tillståndspliktig anläggning på det sätt som avses i 5 § 1 mom. 3 punkten, upphör miljötillståndet till denna del att gälla när en ansökan om miljötillstånd för väsentlig ändring av verksamheten ska göras enligt 29 § eller när miljötillståndet behöver ändras med stöd av 89 §. En förutsättning för att miljötillståndet ska upphöra att gälla är dock i sådana fall att en statsrådsförfordning som har utfärdats med stöd av 10 § har trätt i kraft.

När miljötillståndet för en verksamhet som enligt denna lag ska registreras upphör att gälla ska den behöriga myndigheten registrera verksamheten och meddela verksamhetsutövaren om registreringen.

Om det är oklart om en sådan verksamhet som avses i 2—5 mom. kräver miljötillstånd, får verksamhetsutövaren eller tillsynsmyndigheten begära ett klagörande beslut från tillståndsmyndigheten om huruvida miljötillståndet har upphört att gälla. Ärendet ska behandlas på det sätt som föreskrivs i 96 §. Ingen avgift tas ut för behandlingen av ärendet.

Tillsynsmyndigheten ska inom ett år från ikraftträdandet av denna lag underrätta verksamhetsutövaren om att ett miljötillstånd som gäller sådan verksamhet som avses i 2 mom. upphör att gälla och vid behov inom samma tid inleda ett ärende som avses i 7 mom. för att utreda om tillståndet har upphört att gälla.

Helsingfors den 16 februari 2017

Statsminister

Juha Sipilä

Jordbruks- och miljöminister Kimmo Tiilikainen

TILLSTÅNDSPLIKTIGA VERKSAMHETER

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
1. Skogsindustri	1. Skogsindustri
a) Industriella anläggningar där det framställs pappersmassa av trä eller andra fibrösa material	
b) Industriella anläggningar där det framställs papper, papp eller kartong och produktionskapaciteten överstiger 20 ton per dygn	
	a) Sågverk där produktionskapaciteten är minst 20 000 m ³ sågvirke per år
	b) Upplag av obarkat virke i vatten där minst 20 000 m ³ virke kan förvaras på en gång, dock inte upplag i vatten där det finns ett slutet vattenhanteringssystem
c) Industriella anläggningar där det framställs en eller flera av följande träskivor: OSB-spånskivor, spånskivor eller träfiberskivor, och där produktionskapaciteten överstiger 600 m ³ per dygn	c) Fabriker som framställer OSB-spånskivor, spånskivor eller träfiberskivor där produktionskapaciteten är minst 10 000 m ³ per år och högst 600 m ³ per dygn eller fabriker som tillverkar eller ytbelägger plywood eller andra träskivor där produktionskapaciteten är minst 10 000 m ³ per år
d) Behandling av trä och träprodukter med kemikalier där produktionskapaciteten överstiger 75 m ³ per dygn av annat slag än behandling uteslutande mot blånadssvampar	d) Träimpregneringsinrättningar med en produktionskapacitet som är högst 75 m ³ per dygn eller andra sådana anläggningar som använder träskyddskemikalier där mängden använda träskyddskemikalier överstiger 1 ton per år
2. Metallindustri	2. Metallindustri
a) Rostning och sintring av metallhaltig malm, inbegripet sulfidmalm	
b) Produktion av råjärn eller stål (primär eller sekundär smältning), inklusive utrustning för kontinuerlig gjutning, med en kapacitet som överstiger 2,5 ton per timme	a) Järn- eller stålverk eller fabriker som tillverkar järnlegeringar, där produktionskapaciteten är högst 2,5 ton per timme
c) Produktion av icke-järnmetaller av malm, slig eller sekundärt råmaterial genom metallurgiska, kemiska eller elektrolytiska processer	
	b) Valsverk, smidesverkstäder eller dragerier för icke-järnmetaller, dock inte kallprocesserna tråddragning, valsning eller djupdragning
d) Drift av järn- och stålgiuterier med en produktionskapacitet som överstiger 20 ton per dygn	c) Drift av järn- och stålgiuterier med en produktionskapacitet på högst 20 ton per dygn, men minst 200 ton per år
e) Andra giuterier eller smältverk, med en	d) Andra giuterier eller smältverk där smält-

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
smältningsskapacitet som överstiger 4 ton per dygn för bly och kadmium och 20 ton per dygn för icke-järnmetaller	ningsskapaciteten är högst 20 ton per dygn, men minst 200 ton per år; vid smältning av bly eller kadmium högst 4 ton per dygn
f) Behandling av järnbaserade metaller genom anbringande av skyddsbeläggningar av smält metall med en inmatning som överstiger 2 ton råstål per timme	e) Behandling av järnbaserade metaller genom anbringande av skyddsbeläggningar av smält metall med en inmatning av högst 2 ton råstål per timme
g) Varmvalsverk för järnbaserade metaller, med en kapacitet som överstiger 20 ton per timme eller smidesverkstäder där slagenergin per hammare överstiger 50 kilojoule och den använda värmeeffekten överstiger 20 megawatt	f) Varmvalsverk för järnbaserade metaller, med en kapacitet på högst 20 ton per timme eller smidesverkstäder där slagenergin per hammare är högst 50 kilojoule eller den använda värmeeffekten är högst 20 megawatt
h) Ytbehandling av metaller eller plaster genom en elektrolytisk eller kemisk process där behandlingsbadens sammanlagda volym överstiger 30 m ³	g) Ytbehandling av metaller eller plaster genom en elektrolytisk eller kemisk process där behandlingsbadens sammanlagda volym är minst 5 och högst 30 m ³
	h) Fartygsvarv
	i) Ackumulatorfabriker
3. Energiproduktion	3. Energiproduktion
a) Förbränning av bränslen i anläggningar med en total bränsleeffekt på minst 50 megawatt; vid fastställandet av anläggningens bränsleeffekt adderas alla energiproducerande enheter som finns på samma anläggningsområde	a) Förbränning av bränslen i anläggningar där det finns en eller flera energiproducerande enheter med en bränsleeffekt på minst 20 megawatt för förbränning av fast bränsle, och den sammanräknade bränsleeffekten för alla energiproducerande enheter på anläggningsområdet är under 50 megawatt
b) Avskiljning av koldioxidströmmar från anläggningar som omfattas av tabell 1 för geologisk lagring enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/31/EG om geologisk lagring av koldioxid och ändring av rådets direktiv 85/337/EEG, Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG, 2001/80/EG, 2004/35/EG, 2006/12/EG och 2008/1/EG samt förordning (EG) nr 1013/2006	
	b) Kärnkraftverk
4. Kemisk industri; tillverkning av de ämnen eller grupper av ämnen som anges nedan där tillverkningen omfattar kemiska eller biologiska reaktioner och sker i industriell skala	4. Kemisk industri; tillverkning av de ämnen eller grupper av ämnen som anges nedan där tillverkningen omfattar kemiska eller biologiska reaktioner och sker i industriell skala
a) Tillverkning av oorganiska kemikalier såsom — gaser, som t.ex. ammoniak, klor eller klorväte, fluor eller fluorväte, koloxider, svavelföreningar, kväveoxider, väte, svaveldioxid, karbonylklorid (fosgen) — syror, som t.ex. kromtrioxid, fluorvätesyra, fosforsyra, salpetersyra, saltsyra, svavel-	

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
syra, oleum, svavelsyrighet — baser, som t.ex. ammoniumhydroxid, kaliumhydroxid, natriumhydroxid — salter, som t.ex. ammoniumklorid, kaliumklorat, kaliumkarbonat, natriumkarbonat, perborat, silvernitrat — icke-metaller, metalloxider eller andra oorganiska föreningar, som t.ex. kalciumkarbid, kisel, kiselkarbid	
b) Tillverkning av organiska kemikalier såsom — enkla kolväten (linjära eller cykliska, mättade eller omättade, alifatiska eller aromatiska) — syreinhållande organiska föreningar, särskilt alkoholer, aldehyder, ketoner, karboxylsyror, estrar och blandningar av estrar, aceter, etrar, peroxider och epoxihartser — svavelinhållande organiska föreningar — kväveinhållande organiska föreningar, särskilt aminer, amider, nitronyl- och nitroföreningar, niträtföreningar, nitriler, cyanater, isocyanater — fosforinhållande organiska föreningar — halogenerade kolväten — metallorganiska föreningar — plaster (polymerer, syntetfibrer, regenererad cellulosa) — syntetgummi — färgämnen och pigment — ytaktiva ämnen och tensider	
c) Olje- eller gasraffinaderier	
d) Tillverkning av växtskyddsmedel eller biocider	
d) Tillverkning av sprängämnen	
f) Tillverkning av gödselmedel baserade på fosfor-, kväve- eller kaliumbaserade råvaror (enkla eller sammansatta gödselmedel)	
g) Tillverkning av produkter som innehåller läkemedel, även mellanprodukter	
	a) Fabriker som tillverkar tvättmedel, där produktionskapaciteten är minst 50 ton per år
	b) Gummifabriker med vulkaniserings- eller masticeringsprocess
	c) Fabriker som tillverkar mineraloljeprodukter, där produktionskapaciteten är minst 10 000 ton per år
	d) Fabriker som tillverkar stärkelsederivat

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
5. Tillverkning av bränslen eller upplagring och hantering av kemikalier eller bränslen	5. Tillverkning av bränslen eller upplagring och hantering av kemikalier eller bränslen
a) Förgasning eller förvätskning av kol eller förgasning eller förvätskning av andra bränslen än kol i anläggningar med en bränsleeffekt på minst 20 megawatt	a) Förgasning eller förvätskning av andra bränslen än kol i anläggningar med en bränsleeffekt på under 20 megawatt och där det tillverkas minst 3 000 ton bränsle per år
b) Framställning av kol (hårt kol) eller av grafitelektroder genom bränning eller grafitisering	
c) Produktion av koks	
	b) Anläggningar för tillverkning av fast, flytande eller gasformigt bränsle, där det tillverkas minst 5 000 ton bränsle per år, dock inte pelletpressning
	c) Anläggningar för tillverkning av grillkol med trä som råvara, där det tillverkas minst 3 000 ton kol per år
	d) Andra upplag för flytande bränslen eller hälso- eller miljöfarliga kemikalier i flytande form där det är möjligt att lagra minst 100 m ³ sådana kemikalier, dock inte bränslecisterner i registreringspliktiga energiproducerande anläggningar som avses i bilaga 2, stortransformatorstationer för kraftöverföring eller sådana styckegodslager för färdigt packade produkter som är belägna utanför ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde
	e) Stenkolsupplag
6. Verksamhet där organiska lösningsmedel används	6. Verksamhet där organiska lösningsmedel används
a) Ytbehandling av material, föremål eller produkter med användning av organiska lösningsmedel, i synnerhet för appretering, tryckning, bstrykning, avfettning, vattenskyddsimpregnering, limning, målning, rengöring eller impregnering med en förbrukning av organiskt lösningsmedel som överstiger 150 kg per timme eller mer än 200 ton per år	a1) Rengöring av ytor med organiska lösningsmedel som innehåller ämnen eller blandningar som är försedda med faroangivelserna H340, H341, H350, H350i, H351, H360D eller H360F, när förbrukningen av lösningsmedel överstiger 1 ton per år, men är högst 200 ton per år a2) Verksamheter där förbrukningen av organiska lösningsmedel överstiger 50 ton per år, men är högst 200 ton per år — annan ytrensning än den som avses i underpunkt a1 — ursprunglig fordonslackering både i produktionsanläggningar och utanför dem — beläggning av metall, plast, textil, folie och papper — Beläggning av trätor — läderbeläggning

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
	— beläggning av lindningstråd — skotillverkning — trä- och plastlaminering — limning — följande tryckaktiviteter: rulloffset med heatsetfärg, djuptryck av publikationer, andra djuptryck, flexografi, rotationsscreentryck, inklusive rotationsscreentryck på textil och papp, laminering eller lackering — förädling av gummi - a3) Verksamheter där förbrukningen av organiska lösningsmedel överstiger 25 ton per år, men är högst 200 ton per år — bandlackering — träimpregnering
	b) Verksamheter där förbrukningen av organiska lösningsmedel överstiger 50 ton per år — coldsettryck — utvinning av vegetabiliska oljor och animaliska fetter och raffinering av vegetabiliska oljor — tillverkning av beläggningar, lacker, lim och tryckfärg — tillverkning av farmaceutiska produkter
	c) Anläggningar där organiska lösningsmedel används och där förbrukningen av dem, fränsett den andel som binds i produkterna, är minst 10 ton per år eller motsvarande toppförbrukning är minst 20 kg i timmen, inklusive verksamhet där flyktiga organiska föreningar frigörs ur de drivgaser eller expansionsmedel som ingår i råvarorna
7. Malm- eller mineralbrytning eller tagande av marksubstanser och torv	7. Malm- eller mineralbrytning eller tagande av marksubstanser och torv
	a) Gruvdrift och maskinell guldgrävning
	b) Anläggningar för anrikning av malmer eller mineraler
	c) Stenbrott eller sådan stenbrytning som är anknuten till annat än schaktningsarbete och där stenmaterial behandlas minst 50 dagar
	d) Torvutvinning och därtill anknuten diking
	e) Permanenta stenkrossar eller anläggningar för kalkstensmalning eller flyttbara stenkrossar eller anläggningar för kalkstensmalning som är förlagda till ett visst område och i användning sammanlagt minst 50 dagar
8. Tillverkning av mineralprodukter	8. Tillverkning av mineralprodukter
a) Tillverkning av cementklinker i roterugn	a) Cementfabriker där produktionska-

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
med en produktionskapacitet som överstiger 500 ton per dygn, eller i andra typer av ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn	paciteten i roterugn är högst 500 ton per dygn och i andra typer av ugnar högst 50 ton per dygn
b) Tillverkning av kalk i ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn	b) Tillverkning av kalk i ugnar med en sammanlagd produktionskapacitet som är högst 50 ton per dygn
c) Smältning av mineraler, inklusive tillverkning av mineralull, med en smältningskapacitet som överstiger 20 ton per dygn	c) Mineralullsfabriker med en smältningskapacitet som är högst 20 ton per dygn, men över 6 000 ton per år
d) Tillverkning av glas inklusive glasfibrer, med en smältningskapacitet som överstiger 20 ton per dygn	d) Fabriker som tillverkar glas eller glasfiber med en smältningskapacitet som är högst 20 ton per dygn, men över 6 000 ton per år
e) Tillverkning av asbest eller asbestbase-rade produkter	
f) Tillverkning av keramiska produkter genom bränning, särskilt takpannor, tegel, eldfast sten, kakel, stengods eller porslin, med en produktionskapacitet som överstiger 75 ton per dygn och/eller med en ugnskapacitet som överstiger 4 m ³ och med en satsningsdensitet per ugn på mer än 300 kg/m ³	Tillverkning av följande keramiska produkter genom bränning med en produktionskapacitet som är högst 75 ton per dygn och/eller med en ugnskapacitet på högst 4 m ³ och med en satsningsdensitet per ugn på högst 300 kg/m ³ : e1) keramik- eller porslinsfabriker med en produktionskapacitet på minst 200 ton per år e2) lättgrusfabriker med en produktionskapacitet som överstiger 3 000 ton per år
g) Tillverkning av magnesiumoxid i ugnar med en produktionskapacitet som överstiger 50 ton per dygn	
	f) Gipsskivefabriker
9. Produktion eller behandling av läder eller textilier i en anläggning	9. Produktion eller behandling av läder eller textilier i en anläggning
a) Förbehandling (tvättning, blekning och mercerisering) eller färgning av textilfibrer eller textilier där behandlingskapaciteten överstiger 10 ton per dygn	a) Anläggningar där textilfibrer eller textilier förbehandlas eller färgas med en behandlingskapacitet som är minst 1 och högst 10 ton per dygn
b) Garvning av hudar och skinn med en behandlingskapacitet på mer än 12 ton färdiga produkter per dygn	b) Läderfabriker eller anläggningar för pälsberedning, dock inte tillverkning av produkter från färdigt bearbetade skinn
	c) Fiberduksfabriker
	d) Tvättinrättningar där textilier tvättas med vatten, där kapaciteten är minst 1 ton per dygn och där avloppsvattnet inte avleds till ett kommunalt reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse eller andra kemiska tvättinrättningar än de registreringspliktiga inrättningar som avses i bilaga 2
10. Tillverkning av livsmedel eller foder	10. Tillverkning av livsmedel eller foder
a) Drift av slakterier där produktionska-	a) Slakterier där produktionskapaciteten är

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
paciteten överstiger 50 ton slaktkroppar per dygn	minst 5 och högst 50 ton slaktkroppar per dygn
Framställning av livsmedel eller foder med beredning och behandling, utom ren paketering, av följande råvaror, oavsett om de är tidigare behandlade eller obehandlade: b) Enbart animaliska råvaror (andra än enbart mjölk) för en produktionskapacitet på mer än 75 ton färdiga produkter per dygn	b1) Anläggningar som behandlar eller förädlar kött eller köttprodukter och som använder minst 1 000 ton animaliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 75 ton färdiga produkter per dygn b2) Anläggningar som behandlar eller förädlar fisk eller fiskeriprodukter och som använder minst 100 ton animaliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 75 ton färdiga produkter per dygn
Framställning av livsmedel eller foder med beredning och behandling, utom ren paketering, av följande råvaror, oavsett om de är tidigare behandlade eller obehandlade: c) Enbart vegetabiliska råvaror för en produktionskapacitet på mer än 300 ton färdiga produkter per dygn eller 600 ton per dygn, om anläggningen är i drift i högst 90 dygn i rad under ett år	c1) Anläggningar som behandlar eller förädlar potatis eller rotfrukt och som använder minst 2 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn c2) Anläggningar som behandlar eller förädlar grönsaker, oljeväxter, melass eller malkorn och som använder minst 5 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn, dock inte fabriker som tillverkar kallpressad vegetabilisk olja c3) Andra anläggningar än de som avses i underpunkterna c1 och c2 och som behandlar eller förädlar vegetabiliska råvaror, och som använder minst 10 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn, dock inte fabriker eller bagerier som tillverkar kallpressad vegetabilisk olja c4) Bryggerier med en produktionskapacitet som är minst 250 000 liter per år och högst 300 000 liter per dygn c5) Tillverkning av cider och vin genom jäsnings med en produktionskapacitet som är minst 750 000 liter per år och högst 300 000 liter per dygn c6) Andra anläggningar än de som avses i underpunkterna c4 och c5 och som tillverkar läske- eller alkoholdrycker, där produktionskapaciteten är sammanlagt minst 50 miljoner liter per år och högst 300 000 liter per dygn
Framställning av livsmedel eller foder med beredning och behandling, utom ren paketering, av följande råvaror, oavsett om de är tidigare behandlade eller obehandlade: d) Animaliska och vegetabiliska råvaror, både i kombinerade och separata produkter, där produktionskapaciteten för färdiga produk-	d1) Anläggningar som tillverkar margarin eller andra vegetabiliska eller animaliska fetter eller oljor med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 15, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
ter i ton per dygn överstiger 75 om A är minst 10, eller 300 - (22,5 A), om A är mindre än 10 där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av produktionskapaciteten för färdiga produkter. Förpackningen ska inte inkluderas i produktens slutliga vikt. Denna punkt ska inte tillämpas då råvaran är endast mjölk. En bild som hänför sig till punkten finns efter tabellen1	andra fall högst 300 - (22,5 x A) ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna d2) Industriella anläggningar som tillverkar eller blandar foder eller foderprotein med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 15, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall högst 300 - (22,5 x A) ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna d3) Glassfabriker eller ostmejerier, där produktionskapaciteten för färdiga produkter är minst 1 000 ton per år, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall 300 - (22,5 x A) ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna d4) Anläggningar som tillverkar färdigmat med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 5 000 ton per år, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall 300 - (22,5 x A) ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna
e) Behandling och bearbetning av endast mjölk baserad på en invägning av mer än 200 ton per dygn (årsmedelvärde)	e) Anläggningar för uppsamling, behandling eller bearbetning av endast mjölk baserad på en invägning av minst 100 och högst 200 ton per dygn
	f) Fabriker som tillverkar sötsaker, där produktionskapaciteten är minst 15 ton per dygn
	g) Anläggningar för förpackning av malt-, alkohol- eller läskedrycker, där produktionskapaciteten är minst 50 miljoner liter per år
	h) Tillverkning av gelatin från hudar, skinn och ben
11. Djurstallar eller fiskodling	11. Djurstallar eller fiskodling
a) Uppfödning av fjäderfä med mer än 40 000 platser för fjäderfä och svinhus med mer än 2 000 platser för slaktsvin avsedda för produktion (> 30 kg), eller med mer än 750 platser för suggor; med fjäderfä avses höns, kalkoner, pärlhöns, ankor, änder, gäss, vaktlar, duvor, fasaner, rapphöns och andra fåglar	a) Djurstallar som är avsedda för minst 50 mjölkkor, 100 kötnöt, 130 dikor, 60 hästar eller ponnyer, 250 tackor eller getter, 100 fullvuxna suggor, 250 slaktsvin, 4 000 värphöns eller 10 000 broilrar

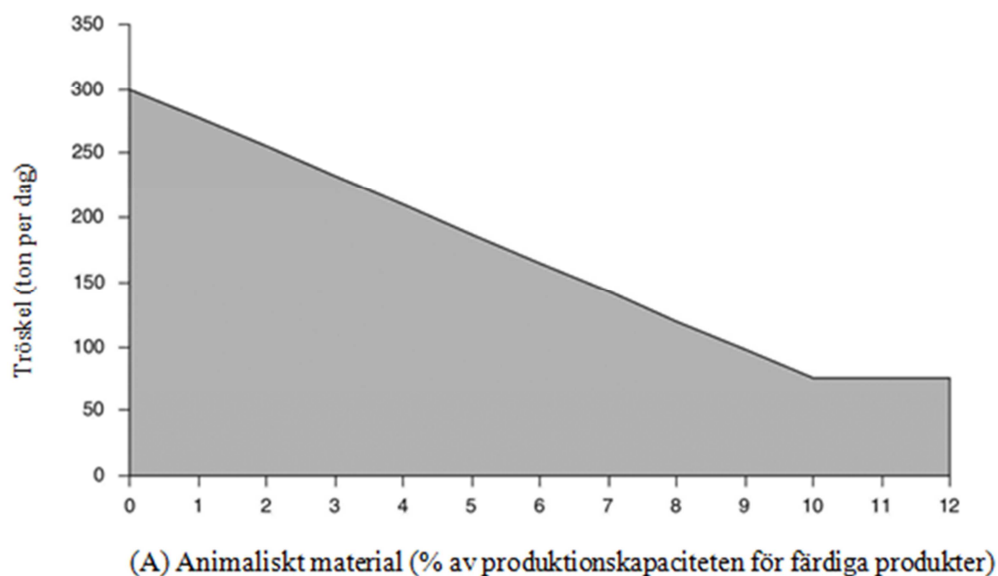
TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
	b) Pälsdjursfarmer för minst 500 avelshonor av mink eller iller eller för minst 250 avelshonor av rävar eller sjubb
	c) Djurstallar eller pälsdjursfarmer för andra djurarter än de som nämns i a eller b, när antalet djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienten i tabell 1 i bilaga 3 är minst 250
	d) Tillståndsplikten för djurstallar och pälsdjursfarmer där det finns flera arter av de produktionsdjur som nämns i a eller b eller i bilaga 3 och som inte är direkt tillståndspliktiga med stöd av antalet djur av de produktionsdjursarter som nämns i a eller b bestäms utifrån antalet djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienterna i bilaga 3. I sådana fall sammanräknas antalet djurenheter för alla de olika produktionsdjuren och totalsumman jämförs med den till djurenheter omräknade gräns för tillståndsplikten som fås för produktionsdjuret med det största antalet djurenheter och där tillståndsplikt inträder. Den till djurenheter omräknade gränsen för tillståndsplikt för de produktionsdjur som avses i a eller b fås genom att multiplicera gränsen för tillståndsplikt uttryckt i antal djur enligt a eller b med djurenhetskoefficienten i bilaga 3. När tillståndsplikten räknas ut beaktas inte övriga djur på gården, om deras sammanräknade antal djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienterna i bilaga 3 är högst 10
	e) Fiskodlingar där minst 2 000 kg torrfoder eller den mängd annat foder som har motsvarande näringsvärde används årligen eller där fiskbeståndet ökar med minst 2 000 kg per år, eller som omfattar en minst 20 hektar stor damm eller grupp av dammar med naturligt foder
12. Trafik	12. Trafik
	a) Hamnar eller lastnings- eller lossningskajer som i huvudsak är avsedda för handelssjöfart och som lämpar sig för fartyg med en dräktighet som överstiger 1 350 ton
	b) Flygplatser, dock inte helikopterflygplatser som är avsedda för räddningsverksamhet
	c) Depåer för fler än 50 bussar eller lastbilar eller arbetsmaskinsdepåer av motsvarande storlek
	d) Utomhus belägna motorsportbanor
	e) Kemikaliebangårdar eller terminaler där hälso- eller miljöfarliga kemikalier förflyttas

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
	från ett transportmedel till ett annat transportmedel eller ett upplag, eller från ett upplag till ett transportmedel, dock inte förflyttning av styckegods
13. Behandling av avfall som sker yrkesmässigt eller i en anläggning samt behandling av avloppsvatten	13. Behandling av avfall som sker yrkesmässigt eller i en anläggning samt behandling av avloppsvatten
a) Behandling av avfall i avfallsförbränningsanläggningar eller i samförbränningsanläggningar för avfall med en kapacitet som överstiger 3 ton per timme för icke-farligt avfall och med en kapacitet som överstiger 10 ton per dygn för farligt avfall	a) Avfallsförbränningsanläggningar eller samförbränningsanläggningar för avfall som bränner fast eller flytande avfall med en kapacitet på högst 3 ton per timme för icke-farligt avfall och med en kapacitet på högst 10 ton per dygn för farligt avfall
b) Bortskaffande eller återvinning av djurkroppar eller animaliskt avfall där behandlingskapaciteten överstiger 10 ton per dygn	b) Anläggningar där behandlingskapaciteten i fråga om djurkroppar eller animaliskt avfall är högst 10 ton per dygn
c) Fristående avloppsreningsverk för avloppsvatten från anläggningar som avses i tabell 1 och som inte omfattas av rådets direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse	c) Andra än sådana fristående avloppsreningsverk för industrier som avses i 13 punkten underpunkt c i tabell 1 där processat avloppsvatten från de verksamheter som avses i tabell 2 behandlas
d) Behandling av farligt avfall med en kapacitet som överstiger 10 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter: — biologisk behandling — fysikalisk-kemisk behandling — sammansmältning eller blandning innan någon av de övriga verksamheter som förtecknas i 13 punkten underpunkterna a och d i tabell 1 inleds — omförpackning innan någon av de övriga verksamheter som förtecknas i 13 punkten underpunkterna a och d i tabell 1 inleds — återvinning/regenerering av lösningsmedel — återvinning/regenerering av oorganiska material utom metaller och metallföreningar — regenerering av syror eller baser — återvinning av komponenter som används till att minska föroreningar — återvinning av komponenter från katalysatorer — omräffinering av olja eller annan återanvändning av olja — invallning direkt på marken	
e) Bortskaffande av icke-farligt avfall med en kapacitet som överstiger 50 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter, och med undantag för verksamheter som omfattas av rådets direktiv 91/271/EEG om re-	

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
ning av avloppsvatten från tätbebyggelse: — biologisk behandling — fysikalisk-kemisk behandling — förbehandling av avfall för förbränning eller samförbränning — behandling av slagg och aska — behandling i anläggningar för fragmentering av metallavfall, inbegripet avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter samt uttjänta fordon samt därtill hörande komponenter	
f) Återvinning, eller en kombination av återvinning och bortskaffande, av icke-farligt avfall med en kapacitet som överstiger 75 ton per dygn genom en eller flera av följande verksamheter, och med undantag för verksamheter som omfattas av rådets direktiv 91/271/EEG om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse: — biologisk behandling — förbehandling av avfall för förbränning eller samförbränning — behandling av slagg och aska — behandling i anläggningar för fragmentering av metallavfall, inbegripet avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter samt uttjänta fordon samt därtill hörande komponenter När den enda avfallshantering som bedrivs är anaerob biologisk nedbrytning, ska tröskelvärdet för kapacitet för denna verksamhet vara 100 ton per dygn	
g) Avstjälningsplatser som tar emot mer än 10 ton avfall per dygn eller med en totalkapacitet på mer än 25 000 ton, med undantag för avstjälningsplatser för inert avfall	
h) Tillfällig lagring av farligt avfall som inte omfattas av 13 punkten underpunkt g i tabell 1 i avvaktan på någon av de verksamheter som förtecknas i 13 punkten underpunkterna a, d, g och i i tabell 1, med en totalkapacitet på mer än 50 ton med undantag för tillfällig lagring, före insamling, på den plats där avfallet uppkommer	
i) Lagring under markytan av farligt avfall med en totalkapacitet på mer än 50 ton	
	d) Behandling och avledning av avloppsvatten från tätbebyggelse där personekvivalenten är minst 100 personer
	e) Deponier för utvinningsavfall

TABELL 1 Direktivanläggningar	TABELL 2 Andra anläggningar
	f) Annan behandling av avfall än vad som avses i 13 punkten underpunkterna a, b och e i tabell 2 och som omfattas av tillämpningsområdet för avfallslagen och sker i en anläggning eller yrkesmässigt
14. Annan verksamhet	14. Annan verksamhet
	a) Utomhus belägna skjutbanor
	b) Permanenta, utomhus belägna anläggningar för blästring
	c) Permanenta djurgårdar eller nöjesparker
	d) Krematorier eller anläggningar för kremering av sällskapsdjur
	e) Andra gödsselfabriker än de som avses i 4 punkten underpunkt f i tabell 1
	f) Prospektering efter och utvinning av olja och gas inom Finlands territorialvatten eller i Finlands ekonomiska zon samt annan därmed förknippad verksamhet

Bild: Tabell 1 Direktivanläggningar, 10. Tillverkning av livsmedel eller foder, punkt d

REGISTRERINGSPLIKTIGA VERKSAMHETER

1. Energiproducerande anläggningar till vars bränsleeffekt adderas alla energiproducerande enheter med en bränsleeffekt på minst 1 megawatt som finns på samma anläggningsområde, där bränsleeffekten är minst 5 megawatt, men under 50 megawatt, och där bränsleeffekten för varje energiproducerande enhet som använder fast bränsle är under 20 megawatt.
2. Asfaltstationer.
3. Distributionsstationer för flytande bränsle med bränslecisterner som har en total volym på minst 10 m³.
4. Kemisk tvättinrättning, om det vid verksamheten används utrustning och system som är avsedda för verksamhet vid tvättinrättningar och som inte ger upphov till utsläpp till luften eller vatten, och det avfall som uppkommer vid verksamheten överlämnas för avfallshantering i enlighet med 29 § i avfallslagen.
5. Verksamheter och anläggningar där förbrukningen av organiska lösningsmedel är högst 50 ton per år
 - a) ursprunglig fordonslackering både i produktionsanläggningar och utanför dem
 - b) annan yt rengöring än rengöring med organiska lösningsmedel som innehåller ämnen eller blandningar som är försedda med faroangivelserna H340, H341, H350, H350i, H351, H360D eller H360F, när förbrukningen av lösningsmedel överstiger 2 ton per år.
6. Verksamheter och anläggningar där förbrukningen av organiska lösningsmedel är mer än 5, men högst 50 ton per år:
 - a) annan beläggning än beläggning av trätor, inklusive beläggning av metall, plast, textil, väv, folie och papper
 - b) beläggning av lindningstråd
 - c) skotillverkning
 - d) trä- och plastlaminering
 - e) limning.
7. Verksamheter och anläggningar där förbrukningen av organiska lösningsmedel är mer än 10, men högst 50 ton per år:
 - a) beläggning av trätor
 - b) läderbeläggning
 - c) följande tryckaktiviteter: rulloffset med heatsetfärg, djuptryck av publikationer, andra djuptryck, flexografi, rotationsscreentryck, inklusive rotationsscreentryck på textil och papp, laminering eller lackering
 - d) förädling av gummi
 - e) utvinning av vegetabiliska oljor och animaliska fetter och raffinering av vegetabiliska oljor
8. Permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter

Lag

om ändring av miljöskyddslagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i miljöskyddslagen (527/2014) 10 § 2 mom., 28 §, 78 § 2 mom., tabell 2 i bilaga 1
samt bilaga 2 och
fogas till lagen en ny 39 a § och till 40 § ett nytt 3 mom. som följer:

Gällande lydelse

10 §

*Statsrådsförfordningar om förebyggande och
hindrande av förorening av miljön i vissa
verksamheter*

De bestämmelser som avses i 1 mom. kan
gälla följande verksamhetsområden och
verksamheter:

- 1) energiproducerande anläggningar med
en bränsleeffekt som understiger 50 mega-
watt,
- 2) asfaltstationer,
- 3) distributionsstationer för flytande bräns-
len,
- 4) verksamheter där det används organiska
lösningsmedel,
- 5) behandling av avfall,
- 6) jordbruk, kreaturshushållning, pälsdjurs-
skötsel och skogsbruk,
- 7) torvutvinning,
- 8) fiskodling,
- 9) stenkrossar, stenbrott och annan sten-
brytning,
- 10) behandling och avledande av kommu-
nalt avloppsvatten.

28 §

Tillståndsplikt i grundvattenområden

Miljötillstånd krävs för verksamhet vid så-
dana asfaltstationer, energiproducerande an-
läggningar och distributionsstationer som av-

Föreslagen lydelse

10 §

*Statsrådsförfordningar om förebyggande och
hindrande av förorening av miljön i vissa
verksamheter*

De bestämmelser som avses i 1 mom. kan
gälla följande verksamhetsområden och
verksamheter:

- 1) energiproducerande anläggningar med
en bränsleeffekt som understiger 50 mega-
watt,
- 2) asfaltstationer,
- 3) distributionsstationer för flytande bräns-
len,
- 4) verksamheter där det används organiska
lösningsmedel,
- 5) behandling av avfall,
- 6) jordbruk, kreaturshushållning, pälsdjurs-
skötsel och skogsbruk,
- 7) torvutvinning,
- 8) fiskodling,
- 9) stenkrossar, stenbrott och annan sten-
brytning,
- 10) behandling och avledande av kommu-
nalt avloppsvatten,
- 11) permanenta betongstationer och fabri-
ker som tillverkar betongprodukter.

28 §

Tillståndsplikt i grundvattenområden

Miljötillstånd krävs för verksamhet som av-
ses i bilaga 2, om verksamheten förläggs till
ett viktigt eller annat för vattenförsörjning

Gällande lydelse

ses i bilaga 2, om verksamheten förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde.

Om inte något annat följer av 1 mom. krävs miljötillstånd för verksamhet som avses i bilaga 1 och 2, men som är av mindre omfattning än den, och för verksamhet vid kemiska tvättinrättningar som avses i bilaga 2, om verksamheten förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde och verksamheten kan medföra risk för förorening av grundvattnet.

Föreslagen lydelse

lämpligt grundvattenområde.

Dessutom krävs miljötillstånd för verksamhet som avses i bilagorna 1 och 2, men som är av mindre omfattning än vad som anges i bilagorna, om verksamheten förläggs till ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde och verksamheten kan medföra risk för förorening av grundvattnet.

39 a §

Rådgivning till sökande

Utöver vad som i 8 § i förvaltningslagen föreskrivs om myndigheternas skyldighet att ge råd i anslutning till skötseln av ett förvaltningsärende, ska tillståndsmyndigheten på begäran ge sökanden information i elektronisk form om

1) vilka uppgifter som ska uppges i tillståndsansökan och vilka utredningar som ska bifogas ansökan,

2) vilka utlåtanden som kommer att begäras i ärendet och den tidsfrist som ska reserveras för detta,

3) uppskattad tidpunkt för meddelande av tillståndsbeslutet.

Tillståndsmyndigheten kan dessutom på den sökandes begäran eller på eget initiativ arrangera ett samråd mellan sökanden och myndigheten för att ordna rådgivningen i tillståndsärendet. Till samrådet kan också kallas företrädare för andra myndigheter som deltar i tillståndsförfarandet och andra berörda parter. Den statliga miljötillståndsmyndigheten ska alltid kalla in en företrädare för den statliga tillsynsmyndigheten.

Rådgivningen är avgiftsfri.

40 §

Komplettering av ansökan

Om avgörandet av ärendet är av betydelse för allmänintresset eller om vägande skäl kräver det, kan sökanden åläggas att komplettera ansökan eller inhämta den utredning som behövs för avgörandet vid äventyr att ut-

40 §

Komplettering av ansökan

Om det senare under behandlingen av ett ärende visar sig att ny utredning behöver begäras från sökanden för att ärendet ska kunna avgöras, ska det i begäran om utredning specificeras vilka särskilda omständig-

Gällande lydelse

redningen inhämtas på sökandens bekostnad.

78 §

Gränsvärden som är lindrigare än utsläppsnivåerna

Förutsättningarna för lindrigare utsläppsgränsvärden ska bedömas på nytt när tillståndet ses över med stöd av 80 och 81 § eller när tillståndet ändras med stöd av 89 § 1 mom. 1, 3 eller 6 punkten.

Föreslagen lydelse

heter som behöver läggas fram och på vilken grund.

78 §

Gränsvärden som är lindrigare än utsläppsnivåerna

Förutsättningarna för lindrigare utsläppsgränsvärden ska bedömas på nytt när tillståndet ses över med stöd av 80 och 81 § eller när tillståndet ändras med stöd av 89 § 2 mom. 1, 3 eller 5 punkten.

Denna lag träder i kraft den 2017.

Om en verksamhet inte längre kräver miljötillstånd enligt denna lag och verksamheten inte heller är registreringspliktig enligt denna lag, upphör ett miljötillstånd som utfärdats med stöd av bestämmelser som gällde före ikraftträdandet av denna lag eller ett med tillståndet jämförbart beslut att gälla när denna lag träder i kraft. Om en tillståndsansökan som gäller en sådan verksamhet är anhängig, avskrivs ansökan.

Andra distributionsstationer än distributionsstationer för flytande bränslen som används i motordrivna fordon eller motorbåtar som omfattas av tillämpningsområdet för 3 punkten i bilaga 2 till denna lag samt sådana permanenta betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter som avses i 8 punkten i bilaga 2 till denna lag förblir tillståndspliktiga tills de statsrådsförfordningar som utfärdas med stöd av 10 § börjar tillämpas. Miljötillstånden för verksamheterna eller de med dem jämförbara besluten upphör att gälla när ovan avsedda statsrådsförfordningar blir tillämpliga.

I verksamheter eller anläggningar som använder organiska lösningsmedel och som avses i punkt 5—7 i bilaga 2 till denna lag upphör miljötillstånden eller med dem jämförbara beslut att gälla när verksamheten ändras väsentligt på det sätt som avses i 29 § eller i bestämmelser som utfärdats med stöd av den, eller när miljötillståndet behöver ändras med stöd av 89 §.

Om en verksamhet som ska registreras enligt denna lag gäller inrättande eller drift av en tillståndspliktig anläggning på det sätt som avses i 5 § 1 mom. 3 punkten, upphör

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

miljötillståndet till denna del att gälla när en ansökan om miljötillstånd för väsentlig ändring av verksamheten ska göras enligt 29 § eller när miljötillståndet behöver ändras med stöd av 89 §. En förutsättning för att miljötillståndet ska upphöra att gälla är dock i sådana fall att en statsrådsförordning som har utfärdats med stöd av 10 § har trätt i kraft.

När miljötillståndet för en verksamhet som enligt denna lag ska registreras upphör att gälla ska den behöriga myndigheten registrera verksamheten och meddela verksamhetsutövaren om registreringen.

Om det är oklart om en sådan verksamhet som avses i 2—5 mom. kräver miljötillstånd, får verksamhetsutövaren eller tillsynsmyndigheten begära ett klagörande beslut från tillståndsmyndigheten om huruvida miljötillståndet har upphört att gälla. Ärendet ska behandlas på det sätt som föreskrivs i 96 §. Ingen avgift tas ut för behandlingen av ärendet.

Tillsynsmyndigheten ska inom ett år från ikraftträdandet av denna lag underrätta verksamhetsutövaren om att ett miljötillstånd som gäller sådan verksamhet som avses i 2 mom. upphör att gälla och vid behov inom samma tid inleda ett ärende som avses i 7 mom. för att utreda om tillståndet har upphört att gälla.

Bilaga 1

TILLSTÅNDSPLIKTIGA VERKSAMHETER

TABELL 2 Andra anläggningar

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

1. Skogsindustri	1. Skogsindustri
a) Sågverk där produktionskapaciteten är minst 20 000 m ³ sågvirke per år	a) Sågverk där produktionskapaciteten är minst 20 000 m ³ sågvirke per år
b) Upplag av obarkat virke i vatten där minst 20 000 m ³ virke kan förvaras på en gång, dock inte upplag i vatten där det finns ett slutet vattenhanteringssystem	b) Upplag av obarkat virke i vatten där minst 20 000 m ³ virke kan förvaras på en gång, dock inte upplag i vatten där det finns ett slutet vattenhanteringssystem
c) Fabriker som framställer OSB-spånskivor, spånskivor eller träfiberskivor där produktionskapaciteten är minst 10 000 m ³ per år och högst 600 m ³ per dygn eller fabriker som tillverkar eller ytbelägger plywood eller andra träskivor där produktionskapaciteten är minst 10 000 m ³ per år	c) Fabriker som framställer OSB-spånskivor, spånskivor eller träfiberskivor där produktionskapaciteten är minst 10 000 m ³ per år och högst 600 m ³ per dygn eller fabriker som tillverkar eller ytbelägger plywood eller andra träskivor där produktionskapaciteten är minst 10 000 m ³ per år
d) Träimpregneringsanläggningar med en produktionskapacitet som är högst 75 m ³ per dygn eller andra sådana anläggningar som använder träskyddskemikalier där mängden använda träskyddskemikalier överstiger 1 ton per år	d) Träimpregneringsanläggningar med en produktionskapacitet som är högst 75 m ³ per dygn eller andra sådana anläggningar som använder träskyddskemikalier där mängden använda träskyddskemikalier överstiger 1 ton per år
<i>e) Limträfabriker eller sådana fabriker som tillverkar andra limmade eller laminerade träprodukter med en förbrukning av lim som överstiger 25 ton per år</i>	
<i>f) Fanerfabriker</i>	
2. Metallindustri	2. Metallindustri
<i>a) Kallvalsverk för järnbaserade metaller</i>	
b) Järn- eller stålverk eller fabriker som tillverkar järnlegeringar, där produktionskapaciteten är högst 2,5 ton per timme	a) Järn- eller stålverk eller fabriker som tillverkar järnlegeringar, där produktionskapaciteten är högst 2,5 ton per timme
c) Valsverk, smidesverkstäder eller dragrier för icke-järnmetaller	b) Valsverk, smidesverkstäder eller dragrier för icke-järnmetaller, <i>dock inte kallprocesserna tråddragning, valsning eller djupdragning</i>
d) Drift av järn- och stål gjuterier med en produktionskapacitet på högst 20 ton per dygn, men minst 200 ton per år	c) Drift av järn- och stål gjuterier med en produktionskapacitet på högst 20 ton per dygn, men minst 200 ton per år
e) Andra gjuterier eller smältverk där smältningsskapaciteten är högst 20 ton per dygn, men minst 200 ton per år; vid smältning av bly eller kadmium högst 4 ton per dygn	d) Andra gjuterier eller smältverk där smältningsskapaciteten är högst 20 ton per dygn, men minst 200 ton per år; vid smältning av bly eller kadmium högst 4 ton per dygn
f) Behandling av järnbaserade metaller ge-	e) Behandling av järnbaserade metaller ge-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

nom anbringande av skyddsbeläggningar av smält metall med en inmatning av högst 2 ton råstål per timme	nom anbringande av skyddsbeläggningar av smält metall med en inmatning av högst 2 ton råstål per timme
g) Varmvalsverk för järnbaserade metaller, med en kapacitet på högst 20 ton per timme eller smidesverkstäder där slagenergin per hammare är högst 50 kilojoule eller den använda värmeeffekten är högst 20 megawatt	f) Varmvalsverk för järnbaserade metaller, med en kapacitet på högst 20 ton per timme eller smidesverkstäder där slagenergin per hammare är högst 50 kilojoule eller den använda värmeeffekten är högst 20 megawatt
h) Ytbehandling av metaller eller plaster genom en elektrolytisk eller kemisk process där behandlingsbadens sammanlagda volym är minst 5 och högst 30 m ³	g) Ytbehandling av metaller eller plaster genom en elektrolytisk eller kemisk process där behandlingsbadens sammanlagda volym är minst 5 och högst 30 m ³
i) Fartygsvarv	h) Fartygsvarv
j) Ackumulatorfabriker	i) Ackumulatorfabriker
3. Energiproduktion	3. Energiproduktion
a) Förbränning av bränslen i anläggningar där det finns en eller flera energiproducerande enheter med en bränsleeffekt på minst 20 megawatt för förbränning av fast bränsle, och den sammanräknade bränsleeffekten för alla energiproducerande enheter på anläggningsområdet är under 50 megawatt	a) Förbränning av bränslen i anläggningar där det finns en eller flera energiproducerande enheter med en bränsleeffekt på minst 20 megawatt för förbränning av fast bränsle, och den sammanräknade bränsleeffekten för alla energiproducerande enheter på anläggningsområdet är under 50 megawatt
b) Kärnkraftverk	b) Kärnkraftverk
4. Kemisk industri; tillverkning av de ämnen eller grupper av ämnen som anges nedan där tillverkningen omfattar kemiska eller biologiska reaktioner och sker i industriell skala	4. Kemisk industri; tillverkning av de ämnen eller grupper av ämnen som anges nedan där tillverkningen omfattar kemiska eller biologiska reaktioner och sker i industriell skala
a) Fabriker som tillverkar tvättmedel, där produktionskapaciteten är minst 50 ton per år	a) Fabriker som tillverkar tvättmedel, där produktionskapaciteten är minst 50 ton per år
b) Målarfärgs-, färg- eller lackfabriker, där produktionskapaciteten är minst 300 ton per år	
c) Limfabriker	
d) Gummifabriker	b) Gummifabriker med vulkaniserings- eller masticeringsprocess
e) Fabriker som tillverkar mineraloljeprodukter, där produktionskapaciteten är minst 10 000 ton per år	c) Fabriker som tillverkar mineraloljeprodukter, där produktionskapaciteten är minst 10 000 ton per år
f) Fabriker som tillverkar sötningsmedel	
g) Fabriker som tillverkar stärkelsederivat	d) Fabriker som tillverkar stärkelsederivat
5. Tillverkning av bränslen eller upplagring och hantering av kemikalier eller bränslen	5. Tillverkning av bränslen eller upplagring och hantering av kemikalier eller bränslen
a) Förgasning eller förvätskning av andra bränslen än kol i anläggningar med en bränsleeffekt på under 20 megawatt och där det tillverkas minst 3 000 ton bränsle per år	a) Förgasning eller förvätskning av andra bränslen än kol i anläggningar med en bränsleeffekt på under 20 megawatt och där det tillverkas minst 3 000 ton bränsle per år
b) Anläggningar för tillverkning av fast, flytande eller gasformigt bränsle, där det tillverkas minst 5 000 ton bränsle per år	b) Anläggningar för tillverkning av fast, flytande eller gasformigt bränsle, där det tillverkas minst 5 000 ton bränsle per år, dock

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

	<i>inte pelletpressning</i>
c) Anläggningar för tillverkning av grillkol med trä som råvara, där det tillverkas minst 3 000 ton kol per år	c) Anläggningar för tillverkning av grillkol med trä som råvara, där det tillverkas minst 3 000 ton kol per år
<i>d) Distributionsstationer för flytande bränslen, där bränslecisternernas totala volym är minst 10 m³, dock inte distributionsstationer för bränsle som används i motor-drivna fordon eller motorbåtar</i>	
e) Andra upplag för flytande bränslen eller hälso- eller miljöfarliga kemikalier i flytande form där det är möjligt att lagra minst 100 m ³ sådana kemikalier, dock inte bränslecisterner i registreringspliktiga energiproducerande anläggningar som avses i bilaga 2, stortransformatorstationer för kraftöverföring eller sådana styckegodslager för färdigt packade produkter som är belägna utanför ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde	d) Andra upplag för flytande bränslen eller hälso- eller miljöfarliga kemikalier i flytande form där det är möjligt att lagra minst 100 m ³ sådana kemikalier, dock inte bränslecisterner i registreringspliktiga energiproducerande anläggningar som avses i bilaga 2, stortransformatorstationer för kraftöverföring eller sådana styckegodslager för färdigt packade produkter som är belägna utanför ett viktigt eller annat för vattenförsörjning lämpligt grundvattenområde
f) Stenkolsupplag	e) Stenkolsupplag
6. Verksamhet där organiska lösningsmedel används	6. Verksamhet där organiska lösningsmedel används
a1) Rengöring av ytor med organiska lösningsmedel som innehåller ämnen eller blandningar som är försedda med faroangivelserna H340, H341, H350, H350i, H351, H360D eller H360F, när förbrukningen av lösningsmedel överstiger 1 ton per år, men är högst 200 ton per år a2) Verksamheter där förbrukningen av organiska lösningsmedel överstiger 10 ton per år, men är högst 200 ton per år — annan ytrensning än den som avses i underpunkt a1 — ursprunglig fordonslackering både i produktionsanläggningar och utanför dem — beläggning av metall, plast, textil, väv, folie och papper — beläggning av trätor — läderbeläggning — beläggning av lindningstråd — skottillverkning — trä- och plastlaminering — limning — följande tryckaktiviteter: rulloffset med heatsetfärg, djuptryck av publikationer, andra djuptryck, flexografi, rotationsscreentryck, inklusive rotationsscreentryck på textil och papp, laminering eller lackering — förädling av gummi	a1) Rengöring av ytor med organiska lösningsmedel som innehåller ämnen eller blandningar som är försedda med faroangivelserna H340, H341, H350, H350i, H351, H360D eller H360F, när förbrukningen av lösningsmedel överstiger 1 ton per år, men är högst 200 ton per år a2) Verksamheter där förbrukningen av organiska lösningsmedel överstiger 50 ton per år, men är högst 200 ton per år — annan ytrensning än den som avses i underpunkt a1 — ursprunglig fordonslackering både i produktionsanläggningar och utanför dem — beläggning av metall, plast, textil, folie och papper — Beläggning av trätor — läderbeläggning — beläggning av lindningstråd — skottillverkning — trä- och plastlaminering — limning — följande tryckaktiviteter: rulloffset med heatsetfärg, djuptryck av publikationer, andra djuptryck, flexografi, rotationsscreentryck, inklusive rotationsscreentryck på textil och papp, laminering eller lackering — förädling av gummi a3) Verksamheter där förbrukningen av

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

— bandlackering — träimpregnering	<i>organiska lösningsmedel överstiger 25 ton per år, men är högst 200 ton per år</i> — bandlackering — träimpregnering
b) Verksamheter där förbrukningen av organiska lösningsmedel överstiger 10 ton per år — utvinning av vegetabiliska oljor och animaliska fetter och raffinering av vegetabiliska oljor — tillverkning av beläggningar, lacker, lim och tryckfärg — tillverkning av farmaceutiska produkter	b) Verksamheter där förbrukningen av organiska lösningsmedel <i>överstiger 50 ton per år</i> — <i>coldsettryck</i> — utvinning av vegetabiliska oljor och animaliska fetter och raffinering av vegetabiliska oljor — tillverkning av beläggningar, lacker, lim och tryckfärg — tillverkning av farmaceutiska produkter
c) Anläggningar där organiska lösningsmedel används och där förbrukningen av dem, frånsett den andel som binds i produkterna, är minst 10 ton per år eller motsvarande toppförbrukning är minst 20 kg i timmen, inklusive verksamhet där flyktiga organiska föreningar frigörs ur de drivgaser eller expansionsmedel som ingår i råvarorna	c) Anläggningar där organiska lösningsmedel används och där förbrukningen av dem, frånsett den andel som binds i produkterna, är minst 10 ton per år eller motsvarande toppförbrukning är minst 20 kg i timmen, inklusive verksamhet där flyktiga organiska föreningar frigörs ur de drivgaser eller expansionsmedel som ingår i råvarorna
7. Malm- eller mineralbrytning eller tagande av marksubstanser och torv	7. Malm- eller mineralbrytning eller tagande av marksubstanser och torv
a) Gruvdrift och maskinell guldgrävning	a) Gruvdrift och maskinell guldgrävning
b) Anläggningar för anrikning av malmer eller mineraler	b) Anläggningar för anrikning av malmer eller mineraler
c) Stenbrott eller sådan stenbrytning som är anknuten till annat än schaktningsarbete och där stenmaterial behandlas minst 50 dagar	c) Stenbrott eller sådan stenbrytning som är anknuten till annat än schaktningsarbete och där stenmaterial behandlas minst 50 dagar
d) Torvutvinning och därtill anknuten diking	d) Torvutvinning och därtill anknuten diking
e) Permanenta stenkrossar eller anläggningar för kalkstensmalning eller flyttbara stenkrossar eller anläggningar för kalkstensmalning som är förlagda till ett visst område och i användning sammanlagt minst 50 dagar	e) Permanenta stenkrossar eller anläggningar för kalkstensmalning eller flyttbara stenkrossar eller anläggningar för kalkstensmalning som är förlagda till ett visst område och i användning sammanlagt minst 50 dagar
8. Tillverkning av mineralprodukter	8. Tillverkning av mineralprodukter
a) Cementfabriker där produktionskapaciteten i roterugn är högst 500 ton per dygn och i andra typer av ugnar högst 50 ton per dygn	a) Cementfabriker där produktionskapaciteten i roterugn är högst 500 ton per dygn och i andra typer av ugnar högst 50 ton per dygn
b) Tillverkning av kalk i ugnar med en sammanlagd produktionskapacitet som är högst 50 ton per dygn	b) Tillverkning av kalk i ugnar med en sammanlagd produktionskapacitet som är högst 50 ton per dygn
c) Mineralulfsfabriker med en smältningskapacitet som är högst 20 ton per dygn, men över 6 000 ton per år	c) Mineralulfsfabriker med en smältningskapacitet som är högst 20 ton per dygn, men över 6 000 ton per år
d) Fabriker som tillverkar glas eller glasfiber med en smältningskapacitet som är högst 20 ton per dygn, men över 6 000 ton per år	d) Fabriker som tillverkar glas eller glasfiber med en smältningskapacitet som är högst 20 ton per dygn, men över 6 000 ton per år
e) Anläggningar som behandlar asbest el-	

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

<i>ler asbestbaserade produkter</i>	
Tillverkning av följande keramiska produkter genom bränning med en produktionskapacitet som är högst 75 ton per dygn och/eller med en ugnskapacitet på högst 4 m ³ och med en sättningsdensitet per ugn på högst 300 kg/m ³ : f1) keramik- eller porslinsfabriker med en produktionskapacitet på minst 200 ton per år f2) lättgrusfabriker med en produktionskapacitet som överstiger 3 000 ton per år	Tillverkning av följande keramiska produkter genom bränning med en produktionskapacitet som är högst 75 ton per dygn och/eller med en ugnskapacitet på högst 4 m ³ och med en sättningsdensitet per ugn på högst 300 kg/m ³ : e1) keramik- eller porslinsfabriker med en produktionskapacitet på minst 200 ton per år e2) lättgrusfabriker med en produktionskapacitet som överstiger 3 000 ton per år
<i>g) Permanenta betongstationer eller fabriker som tillverkar betongprodukter</i>	
<i>h) Lättbetongfabriker med en produktionskapacitet som överstiger 3 000 ton per år</i>	
i) Gipsskivefabriker	f) Gipsskivefabriker
9. Produktion eller behandling av läder eller textilier i en anläggning	9. Produktion eller behandling av läder eller textilier i en anläggning
a) Anläggningar där textilfibrer eller textilier förbehandlas eller färgas med en behandlingskapacitet som är minst 1 och högst 10 ton per dygn	a) Anläggningar där textilfibrer eller textilier förbehandlas eller färgas med en behandlingskapacitet som är minst 1 och högst 10 ton per dygn
b) Läderfabriker eller anläggningar för pälsberedning, dock inte tillverkning av produkter från färdigt bearbetade skinn	b) Läderfabriker eller anläggningar för pälsberedning, dock inte tillverkning av produkter från färdigt bearbetade skinn
c) Fiberduksfabriker	c) Fiberduksfabriker
d) Tvättinrättningar där textilier tvättas med vatten, där kapaciteten är minst 1 ton per dygn, eller andra kemiska tvättinrättningar än de registreringspliktiga inrättningar som avses i bilaga 2	d) Tvättinrättningar där textilier tvättas med vatten, där kapaciteten är minst 1 ton per dygn <i>och där avloppsvattnet inte avleds till ett kommunalt reningsverk för avloppsvatten från tätbebyggelse</i> eller andra kemiska tvättinrättningar än de registreringspliktiga inrättningar som avses i bilaga 2
10. Tillverkning av livsmedel eller foder	10. Tillverkning av livsmedel eller foder
a) Slakterier där produktionskapaciteten är minst 5 och högst 50 ton slaktroppar per dygn	a) Slakterier där produktionskapaciteten är minst 5 och högst 50 ton slaktroppar per dygn
b1) Anläggningar som behandlar eller förädlar kött eller köttprodukter och som använder minst 1 000 ton animaliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 75 ton färdiga produkter per dygn	b1) Anläggningar som behandlar eller förädlar kött eller köttprodukter och som använder minst 1 000 ton animaliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 75 ton färdiga produkter per dygn
b2) Anläggningar som behandlar eller förädlar fisk eller fiskeriprodukter och som använder minst 100 ton animaliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 75 ton färdiga produkter per dygn	b2) Anläggningar som behandlar eller förädlar fisk eller fiskeriprodukter och som använder minst 100 ton animaliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 75 ton färdiga produkter per dygn
c1) Anläggningar som behandlar eller förädlar potatis eller rotfrukt och som använder minst 2 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300	c1) Anläggningar som behandlar eller förädlar potatis eller rotfrukt och som använder minst 2 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

ton färdiga produkter per dygn c2) Anläggningar som behandlar eller förädlar grönsaker, oljeväxter, melass eller maltkorn och som använder minst 5 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn, dock inte fabriker som tillverkar kallpressad vegetabilisk olja c3) Andra anläggningar än de som avses i underpunkterna c1 och c2 och som behandlar eller förädlar vegetabiliska råvaror, och som använder minst 10 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn, dock inte fabriker eller bagerier som tillverkar kallpressad vegetabilisk olja c4) Bryggerier med en produktionskapacitet som är minst 250 000 liter per år och högst 300 000 liter per dygn c5) Tillverkning av cider och vin genom jäsnings med en produktionskapacitet som är minst 750 000 liter per år och högst 300 000 liter per dygn c6) Andra anläggningar än de som avses i underpunkterna c4 och c5 och som tillverkar läske- eller alkoholdrycker, där produktionskapaciteten är sammanlagt minst 50 miljoner liter per år och högst 300 000 liter per dygn	ton färdiga produkter per dygn c2) Anläggningar som behandlar eller förädlar grönsaker, oljeväxter, melass eller maltkorn och som använder minst 5 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn, dock inte fabriker som tillverkar kallpressad vegetabilisk olja c3) Andra anläggningar än de som avses i underpunkterna c1 och c2 och som behandlar eller förädlar vegetabiliska råvaror, och som använder minst 10 000 ton vegetabiliska råvaror per år, och där produktionskapaciteten är högst 300 ton färdiga produkter per dygn, dock inte fabriker eller bagerier som tillverkar kallpressad vegetabilisk olja c4) Bryggerier med en produktionskapacitet som är minst 250 000 liter per år och högst 300 000 liter per dygn c5) Tillverkning av cider och vin genom jäsnings med en produktionskapacitet som är minst 750 000 liter per år och högst 300 000 liter per dygn c6) Andra anläggningar än de som avses i underpunkterna c4 och c5 och som tillverkar läske- eller alkoholdrycker, där produktionskapaciteten är sammanlagt minst 50 miljoner liter per år och högst 300 000 liter per dygn
d1) Anläggningar som tillverkar margarin eller andra vegetabiliska eller animaliska fetter eller oljor med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 15, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall högst 300 - (22,5 x A) ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna d2) Industriella anläggningar som tillverkar eller blandar foder eller foderprotein med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 15, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall högst 300 - (22,5 x A) ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna d3) Glassfabriker eller ostmejerier, där produktionskapaciteten för färdiga produkter är minst 1 000 ton per år, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga pro-	d1) Anläggningar som tillverkar margarin eller andra vegetabiliska eller animaliska fetter eller oljor med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 15, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall högst 300 - (22,5 x A) ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna d2) Industriella anläggningar som tillverkar eller blandar foder eller foderprotein med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 15, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall högst 300 - (22,5 x A) ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna d3) Glassfabriker eller ostmejerier, där produktionskapaciteten för färdiga produkter är minst 1 000 ton per år, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga pro-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

dukterna är minst 10 viktprocent; i andra fall 300 - (22,5 x A) ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna d4) Anläggningar som tillverkar färdigmat med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 5 000 ton per år, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall 300 - (22,5 x A) ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna	dukterna är minst 10 viktprocent; i andra fall 300 - (22,5 x A) ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna d4) Anläggningar som tillverkar färdigmat med en produktionskapacitet för färdiga produkter som är minst 5 000 ton per år, men högst 75 ton per dygn, om andelen animaliskt material av produktionskapaciteten för de färdiga produkterna är minst 10 viktprocent; i andra fall 300 - (22,5 x A) ton per dygn, där A är andelen animaliskt material (i viktprocent) av de färdiga produkterna
e) Anläggningar för uppsamling, behandling eller bearbetning av endast mjölk baserad på en invägning av minst 100 och högst 200 ton per dygn	e) Anläggningar för uppsamling, behandling eller bearbetning av endast mjölk baserad på en invägning av minst 100 och högst 200 ton per dygn
f) Fabriker som tillverkar sötsaker, där produktionskapaciteten är minst 15 ton per dygn	f) Fabriker som tillverkar sötsaker, där produktionskapaciteten är minst 15 ton per dygn
g) Anläggningar för förpackning av malt-, alkohol- eller läskedrycker, där produktionskapaciteten är minst 50 miljoner liter per år	g) Anläggningar för förpackning av malt-, alkohol- eller läskedrycker, där produktionskapaciteten är minst 50 miljoner liter per år
h) Tillverkning av gelatin från hudar, skinn och ben	h) Tillverkning av gelatin från hudar, skinn och ben
11. Djurstallar eller fiskodling	11. Djurstallar eller fiskodling
a) Djurstallar som är avsedda för minst 50 mjölkkor, 100 kötnöt, 60 hästar eller ponnyer, 250 tackor eller getter, 100 fullvuxna suggor, 250 slaktsvin, 4 000 värphönor eller 10 000 broilrar	a) Djurstallar som är avsedda för minst 50 mjölkkor, 100 kötnöt, 130 dikor, 60 hästar eller ponnyer, 250 tackor eller getter, 100 fullvuxna suggor, 250 slaktsvin, 4 000 värphönor eller 10 000 broilrar
b) Pälstdjursfarmer för minst 500 avelshonor av mink eller iller eller för minst 250 avelshonor av rävar eller sjubb	b) Pälstdjursfarmer för minst 500 avelshonor av mink eller iller eller för minst 250 avelshonor av rävar eller sjubb
c) Djurstallar eller pälstdjursfarmer för andra djurarter än de som nämns i a eller b, när antalet djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienten i tabell 1 i bilaga 3 är minst 250	c) Djurstallar eller pälstdjursfarmer för andra djurarter än de som nämns i a eller b, när antalet djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienten i tabell 1 i bilaga 3 är minst 250
d) Tillståndsplikten för djurstallar och pälstdjursfarmer där det finns flera arter av de produktionsdjur som nämns i a eller b eller i bilaga 3 bestäms utifrån antalet djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienterna i bilaga 3. I sådana fall sammanräknas antalet djurenheter för alla de olika produktionsdjuren och totalsumman jämförs med den till djurenheter omräknade gräns för tillståndsplikten som fås för produktionsdjuren med det största antalet djurenheter och där tillståndsplikt inträder. Den till djurenheter omräknade gränsen för tillståndsplikt för de produktionsdjur som avses i a eller b fås genom att multiplicera gränsen för tillståndsplikt ut-	d) Tillståndsplikten för djurstallar och pälstdjursfarmer där det finns flera arter av de produktionsdjur som nämns i a eller b eller i bilaga 3 och som inte är direkt tillståndspliktiga med stöd av antalet djur av de produktionsdjursarter som nämns i a eller b bestäms utifrån antalet djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienterna i bilaga 3. I sådana fall sammanräknas antalet djurenheter för alla de olika produktionsdjuren och totalsumman jämförs med den till djurenheter omräknade gräns för tillståndsplikten som fås för produktionsdjuren med det största antalet djurenheter och där tillståndsplikt inträder. Den till djurenheter omräknade gränsen för

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

tryckt i antal djur enligt a eller b med djurenhetskoefficienten i bilaga 3. När tillståndsgränsen räknas ut beaktas inte övriga djur på gården, om deras sammanräknade antal djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienterna i bilaga 3 är högst 10	tillståndsplikt för de produktionsdjur som avses i a eller b fås genom att multiplicera gränsen för tillståndsplikt uttryckt i antal djur enligt a eller b med djurenhetskoefficienten i bilaga 3. När tillståndsgränsen räknas ut beaktas inte övriga djur på gården, om deras sammanräknade antal djurenheter uträknade enligt djurenhetskoefficienterna i bilaga 3 är högst 10
e) Fiskodlingar där minst 2 000 kg torrfooder eller den mängd annat foder som har motsvarande näringsvärde används årligen eller där fiskbeståndet ökar med minst 2 000 kg per år, eller som omfattar en minst 20 hektar stor damm eller grupp av dammar med naturligt foder	e) Fiskodlingar där minst 2 000 kg torrfooder eller den mängd annat foder som har motsvarande näringsvärde används årligen eller där fiskbeståndet ökar med minst 2 000 kg per år, eller som omfattar en minst 20 hektar stor damm eller grupp av dammar med naturligt foder
12. Trafik	12. Trafik
a) Hamnar eller lastnings- eller lossningskajer som i huvudsak är avsedda för handelssjöfart och som lämpar sig för fartyg med en dräktighet som överstiger 1 350 ton	a) Hamnar eller lastnings- eller lossningskajer som i huvudsak är avsedda för handelssjöfart och som lämpar sig för fartyg med en dräktighet som överstiger 1 350 ton
b) Flygplatser	b) Flygplatser, <i>dock inte helikopterflygplatser som är avsedda för räddningsverksamhet</i>
c) Depåer för fler än 50 bussar eller lastbilar eller arbetsmaskinsdepåer av motsvarande storlek	c) Depåer för fler än 50 bussar eller lastbilar eller arbetsmaskinsdepåer av motsvarande storlek
d) Utomhus belägna motorsportbanor	d) Utomhus belägna motorsportbanor
e) Kemikaliebangårdar eller terminaler där hälso- eller miljöfarliga kemikalier förflyttas från ett transportmedel till ett annat transportmedel eller ett upplag, eller från ett upplag till ett transportmedel, dock inte förflyttning av styckegods	e) Kemikaliebangårdar eller terminaler där hälso- eller miljöfarliga kemikalier förflyttas från ett transportmedel till ett annat transportmedel eller ett upplag, eller från ett upplag till ett transportmedel, dock inte förflyttning av styckegods
13. Behandling av avfall som sker yrkesmässigt eller i en anläggning samt behandling av avloppsvatten	13. Behandling av avfall som sker yrkesmässigt eller i en anläggning samt behandling av avloppsvatten
a) Avfallsförbränningsanläggningar eller samförbränningsanläggningar för avfall som bränner fast eller flytande avfall med en kapacitet på högst 3 ton per timme för icke-farligt avfall och med en kapacitet på högst 10 ton per dygn för farligt avfall	a) Avfallsförbränningsanläggningar eller samförbränningsanläggningar för avfall som bränner fast eller flytande avfall med en kapacitet på högst 3 ton per timme för icke-farligt avfall och med en kapacitet på högst 10 ton per dygn för farligt avfall
b) Anläggningar där behandlingskapaciteten i fråga om djurkroppar eller animaliskt avfall är högst 10 ton per dygn	b) Anläggningar där behandlingskapaciteten i fråga om djurkroppar eller animaliskt avfall är högst 10 ton per dygn
c) Andra än sådana fristående avloppsreningsverk för industrier som avses i 13 punkten underpunkt c i tabell 1 där processat avloppsvatten från de verksamheter som avses i tabell 2 behandlas	c) Andra än sådana fristående avloppsreningsverk för industrier som avses i 13 punkten underpunkt c i tabell 1 där processat avloppsvatten från de verksamheter som avses i tabell 2 behandlas
d) Behandling och avledning av avloppsvatten från tätbebyggelse där personekviva-	d) Behandling och avledning av avloppsvatten från tätbebyggelse där personekviva-

RP 8/2017 rd

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

lenten är minst 100 personer	lenten är minst 100 personer
e) Deponier för utvinningsavfall	e) Deponier för utvinningsavfall
f) Annan behandling av avfall än vad som avses i 13 punkten underpunkterna a, b och e i tabell 2 och som omfattas av tillämpningsområdet för avfallslagen och sker i en anläggning eller yrkesmässigt	f) Annan behandling av avfall än vad som avses i 13 punkten underpunkterna a, b och e i tabell 2 och som omfattas av tillämpningsområdet för avfallslagen och sker i en anläggning eller yrkesmässigt
14. Annan verksamhet	14. Annan verksamhet
a) Utomhus belägna skjutbanor	a) Utomhus belägna skjutbanor
b) Permanenta, utomhus belägna anläggningar för blästring	b) Permanenta, utomhus belägna anläggningar för blästring
c) Permanenta djurgårdar eller nöjesparker	c) Permanenta djurgårdar eller nöjesparker
d) Krematorier eller anläggningar för kremering av sällskapsdjur	d) Krematorier eller anläggningar för kremering av sällskapsdjur
e) Andra gödsselfabriker än de som avses i 4 punkten underpunkt f i tabell 1	e) Andra gödsselfabriker än de som avses i 4 punkten underpunkt f i tabell 1
f) Prospektering efter och utvinning av olja och gas inom Finlands territorialvatten eller i Finlands ekonomiska zon samt annan därmed förknippad verksamhet	f) Prospektering efter och utvinning av olja och gas inom Finlands territorialvatten eller i Finlands ekonomiska zon samt annan därmed förknippad verksamhet

Bilaga 2

REGISTRERINGSPLIKTIGA VERKSAMHETER

Gällande lydelse

1. Energiproducerande anläggningar till vars bränsleeffekt adderas alla energiproducerande enheter med en bränsleeffekt på minst 1 megawatt som finns på samma anläggningsområde, där bränsleeffekten är minst 5 megawatt, men under 50 megawatt, och där bränsleeffekten för varje energiproducerande enhet som använder fast bränsle är under 20 megawatt.

2. Asfaltstation.

3. Distributionsstationer för flytande bränsle med bränslecisterner som har en total volym på minst 10 m³, *för användning i motordrivna fordon eller motorbåtar.*

4. Kemisk tvättinrättning, om det vid verksamheten används utrustning och system som är avsedda för verksamhet vid tvättinrättningar och som inte ger upphov till utsläpp till luften eller vatten, och det avfall som uppkommer vid verksamheten överlämnas för avfallshantering i enlighet med 29 § i avfallslagen.

5. Verksamheter och anläggningar där förbrukningen av organiska lösningsmedel är högst 10 ton per år

a) ursprunglig fordonslackering både i produktionsanläggningar och utanför dem

b) annan ytrensning än rengöring med organiska lösningsmedel som innehåller ämnen eller blandningar som är försedda med faroangivelserna H340, H341, H350, H350i, H351, H360D eller H360F, när förbrukningen av lösningsmedel överstiger 2 ton per år.

6. Verksamheter och anläggningar där förbrukningen av organiska lösningsmedel är mer än 5, men högst 10 ton per år

a) annan beläggning än beläggning av trätor, inklusive beläggning av metall, plast, textil, väv, folie och papper

b) beläggning av lindningstråd

c) skotillverkning

d) trä- och plastlaminering

Föreslagen lydelse

1. Energiproducerande anläggningar till vars bränsleeffekt adderas alla energiproducerande enheter med en bränsleeffekt på minst 1 megawatt som finns på samma anläggningsområde, där bränsleeffekten är minst 5 megawatt, men under 50 megawatt, och där bränsleeffekten för varje energiproducerande enhet som använder fast bränsle är under 20 megawatt.

2. Asfaltstationer.

3. Distributionsstationer för flytande bränsle med bränslecisterner som har en total volym på minst 10 m³.

4. Kemisk tvättinrättning, om det vid verksamheten används utrustning och system som är avsedda för verksamhet vid tvättinrättningar och som inte ger upphov till utsläpp till luften eller vatten, och det avfall som uppkommer vid verksamheten överlämnas för avfallshantering i enlighet med 29 § i avfallslagen.

5. Verksamheter och anläggningar där förbrukningen av organiska lösningsmedel är *högst 50 ton per år*

a) ursprunglig fordonslackering både i produktionsanläggningar och utanför dem

b) annan ytrensning än rengöring med organiska lösningsmedel som innehåller ämnen eller blandningar som är försedda med faroangivelserna H340, H341, H350, H350i, H351, H360D eller H360F, när förbrukningen av lösningsmedel överstiger 2 ton per år.

6. Verksamheter och anläggningar där förbrukningen av organiska lösningsmedel är mer än 5, men *högst 50 ton per år*:

a) annan beläggning än beläggning av trätor, inklusive beläggning av metall, plast, textil, väv, folie och papper

b) beläggning av lindningstråd

c) skotillverkning

d) trä- och plastlaminering

Gällande lydelse

e) limning.

Föreslagen lydelse

e) limning.

7. *Verksamheter och anläggningar där förbrukningen av organiska lösningsmedel är mer än 10, men högst 50 ton per år:*

a) *beläggning av träytor*

b) *läderbeläggning*

c) *följande tryckaktiviteter: rulloffset med heatsetfärg, djuptryck av publikationer, andra djuptryck, flexografi, rotationsscreentryck, inklusive rotationsscreentryck på textil och papp, laminering eller lackering*

d) *förädling av gummi*

e) *utvinning av vegetabiliska oljor och animaliska fetter och raffinering av vegetabiliska oljor*

8. *Permanent betongstationer och fabriker som tillverkar betongprodukter*